

Johan Lorm

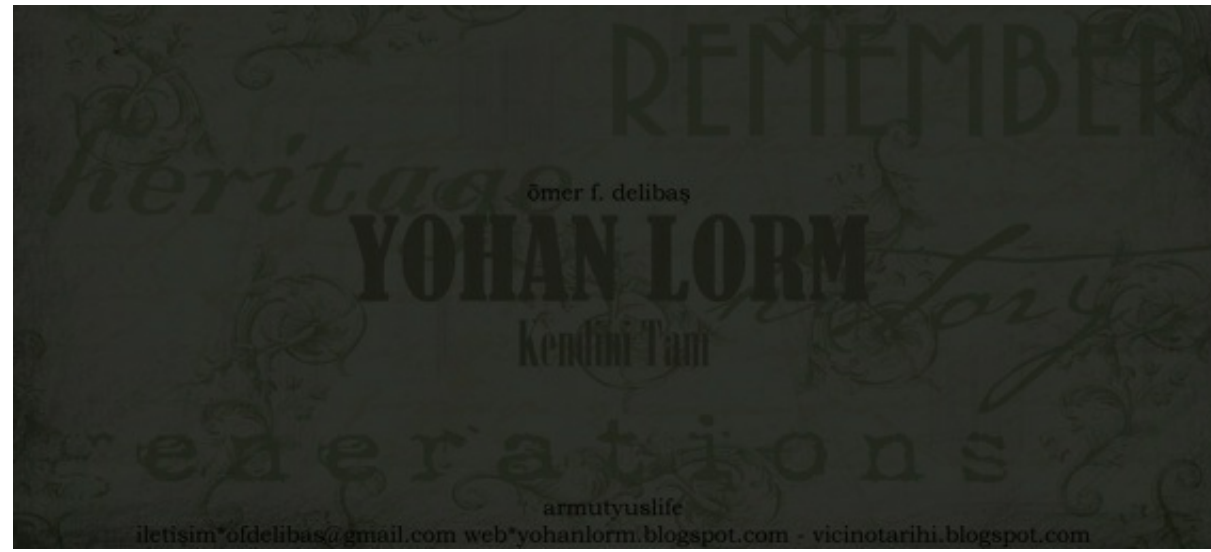
Amor y delicias



"Yohan Lorm:

bir kum saati kadar sessiz ve durdurulamaz.."

YOHAN LORM: KENDİNİ TANI



*1 - Gerçek

Bugüne kadar birçok suikast işledim. Çok küçük yaşta başladım bu işe ve eğitim aldığım yerde bana öğrettikleri gibi teknolojiden uzak duruyorum. Bu benim bulunmamı zorlaştırıyor. Basit güvenlidir. Evet, iş diyorum çünkü bundan para kazanıyorum. Ama bu eskiden önemliydi. Artık her işi kabul etmiyorum. Benim de hedefime uymasını istiyorum. Birtakım sırlar öğrenene kadar hep para için öldürdüm. Öğrendiğimden beri ise sadece amacım için öldürüyorum. Tanrı beni bağışlar mı bilmiyorum ama ben öldürdüklerimin beni bağışlamasını istiyorum. Onları hiç sorgulamadan öldürdüm. Bu normal insanların anlayamadığı bir şey, öldürmek.. Onlar için söylemesi bile korkunç, oysa ben yapıyorum. “Çocukları var mı, eşi mi bekliyor evde, belki annesini ziyaret edecekti?” Bunlar geçmiyor aklımdan. Geçerse öldüremezsiniz. Herkes öldürmenin zor olduğunu sanır, hâlbuki benim işim çoğu kişiye göre daha kolay. Beni bekleyen biri yok, konuşacağım biri yok, tartışacağım biri yok, bir ismim olduğunu bile sanmıyorum. Kendimi bildim bileli bu işlerin içindeyim. Oysa onlar silah kafalarına dayalı halde bile başka şeyler düşünürler. Bu hep böyledir.

İnsanlar kendilerince haklı olduklarını düşündükleri zaman beni ararlar ve bazen liste verirler bazen de tek bir kişi. Telefonda hiç iş konuşmadım, bana isim sorduklarında hep farklı isimler verdim. Ama o sırrı öğrendikten sonra herkese aynı ismi veriyordum: Yohan Lorm! Uzun süredir herkes beni bu isimle biliyor. Ancak ne demek olduğunu bilmiyorlar. Yakında öğrenecekler.

Bu işi rahat yapmamın birkaç sebebi var en önemlisi bu işi yapabiliyor olmam diğeri ise kimsenin beni bilmiyor olması. Adeta bir hiç kimseyim. Annem, babam veya herhangi bir akrabama dair en ufak bir fikrim varsa o da birilerinin olması gerektiğidir. Bunun dışında bir şey bilmiyordum, bilmek de istemiyordum. Bu beni yavaşlatır diye düşünüyordum. Bundan otuz sene önceydi. Amerika saldırıya uğramış ve ortalık karışmıştı. Bu beni ilgilendiriyordu çünkü birbirine kızacak kişi sayısı artacaktı ve bu benim için yeni işler var demekti.

Bir cumartesi gecesi telefonum çaldı aslında uyumak istiyordum ama arayan aslında Yahudi olan

Danimarkalı bir iş adamı Lucas'tı. Gerçekten çok zengin biriydi onun için daha önce de birkaç kez iş yapmışım. Sözünde dururdu hiç paramı aksatmadı ve verdiği bilgiler kesindi. Merak edip telefonu açtım. Bana çözülmesi gerektiği bir sorununun olduğunu söyledi ve bir restoranda buluşalım istedi. Telefonda konuşmadığımı biliyordu. Ona adımın Stephan olduğunu söylemişim. Kime hangi ismi söylediğimi hep kaydederim. Lucas'a Stephan denk gelmişti.

Paris'te güzel bir restoranda yemeğimizi yiyorduk. Paris güzel yer diye geçirdim aklımdan o sırada. O kadar yer gezmeme rağmen sonunda buraya gelmek beni rahatlatıyordu. Eğer önemli bir şey bırakacak olursam dünyaya adımı Paris koyardım, kızım veya oğlum olsaydı veya başka bir şey. Şimdilik yok.

Lucas önündeki en büyük engeli bulduğunu ve onu öldürürsem kendisinin çok yükseklere çıkabileceğini söyledi. Nereye çıkacağı veya sonucunun ne olacağı benim ilgi alanıma girmiyordu. Bana ne teklif edeceğini merak ediyordum ve bana hayatımın fırsatını sundu. "Bu adamı öldür, dile benden ne dilersen!" dedi. Adamın adı Harm Yooln'du, 67 yaşındaymış. Ne kadar zor olabilir ki dedim. Bana biraz bilgi verdi. Evin nerede olduğunu, korumalarının nerelerde durduğunu, kameraların yerlerini ve adamın genelde evde bulunduğu saatleri söyledi. Bu bilgiler çok işime yarayacaktı. Yine de kendim göz atmadan hiçbir işe başlamazdım. 26 yaşındaydım ve hiç zor olmayacağını düşünüyordum. Her şeyi planlamışım artık sadece yapması kalmıştı.

Telefonumu eve bıraktım, özel diktiğim kıyafeti giydim. Hançerimi, zehirli silahımı ceplerime soktum ve dikenli eldivenimi giydim. Bunlar eski tip silahlardı ve hançerimi hep en sıkıştığım anda kullanırdım. Ne kadar az vakit harcarsam o kadar iyi. Altı koruma vardı ve hepsini uzaktan vurdum. Zehirler saplanmıştı ve ben vaktimi bekliyordum. İki dakika sonra korumaların arasından geçip gittim. Zehir onları etkisiz hale getirmişti ayakta duruyorlardı ancak tepki veremiyorlardı. Harm'ın ters giden bir şeyler olduğunu anlamasını istemiyordum. Kapıyı açmak zor olmadı, Harm tek başına yaşıyordu ve geceleri evde yanında çalışanlar kalmıyordu. Saat 2'ye yaklaşıyordu. Bu saatlerde kitap okuduğunu biliyordum. Sessizce odasına girdim ve hançeri boğazına dayadım. Elinde Roma İmparatorluğu'na dair bir kitap vardı. Önünde kameraları gösteren küçük televizyonlar ve diğer her yer sanki kitapla doluydu. Harm'ın karşı koyacak gücü yoktu. Beni kimin gönderdiğini sordu bu retorik bir soruydu. Yine de söyledim, öldüreceğim kişilere bilgi vermekten hiç çekinmedim. Hatta çoğuna yüzümü gösterdim. Ama öldürdükten sonra onlara hiçbir şey söyleyemiyordum.

Harm'ın karnına dikenleri batırmışım, yerde yatıyor ve kımıldayamıyordu. Ona da yüzümü gösterdim. Harm şoka uğramıştı bir anda heyecanlandı, ayağa kalkmaya çalıştı. Onu engellemeye çalıştım ve bu sırada yanımdaki masaya çarptık. Birkaç şey kırıldı ve birçok kitap yere düştü. Sinirlenmişim. Harm'ın boğazına da dikenleri sapladım. Bu birazdan onu öldürecekti.

Tek dediğim "Tanrı hepimizi bağışlasın.." oldu. Ve yanından ayrılıp pencereden dışarı çıkmak için yürümeye başladım. Sonra bir anda duraksadım, sanki bir şey gördüğümü sandım ve geri döndüm. Evet doğru görmüşüm yerde duruyordu. Elime alıp yakından baktım, şok içindeydim "Bu gerçek mi..?!"

*2 - Karmaşık

Herkes küçüklüğünü hatırlar mı bilmiyorum ama ben hatırlıyorum. Akranlarıma göre daha uzundum ve daha iri. Saçlarımı hep sıfıra vururdum, hala öyle yaparım beni rahatsız ederler. Kaldığımız yerde bize sabrı öğrettiler. Çok konuşulmuyordu, gereksiz konuşulmuyordu. Hep bir şeyler öğrenmeye çalışıyorduk. Bomba yapmayı öğrenmek, bitkilerden zehir yapmayı öğrenmek, atış teknikleri, zor şartlarda yaşam, anatomi ve birçok bilgi. Henüz küçükken ve beynimiz tazeyken bunları öğrenmeye başladık. Şimdi hepsinin faydasını görüyorum.

Biz o kalabalıktayken bile, bize gizli kalmayı öğrettiler. Kimse birbirini bilmiyordu. Bu sayede

eğitimi tamamlayanlar birbirini tanımamış oluyordu. İlk işleri hep hocalarımız verirdi. Sonrası gelirdi zaten. Kısa bir süre önce ben de eğitim vermeye başladım. Anladım ki sadece ben de değil buraya getirilen herkeste aynı şeyler oluyor; ilk suikast hep en zordur. Sonrakileri düşünmezsin, artık su içmek gibi bir şeydir bu. Ölüm; kimsenin hayal edemeyeceği kadar yakın. Bana çoğu kişi “Muet” derdi. Herkese bir lakap bulurlar, benimki de buydu. Konuşmamam bana bu lakabı almama sebep olmuştu. Eğitimimizi Hollanda’da almıştık ancak bitirince herkes serbesttir. Ben Paris’i seçmiştim. Nedenini bilmiyorum ama bir şey beni hep buraya çekerdi. Sebebini şimdi anlamıştım. Öldürdüğüm adam yerde yatıyordu, boğazı delik deşik olmuştu. Elimde tuttuğum fotoğrafı inceliyordum. Ben de fotoğrafın içindeydim. Galiba dört veya beş yaşındayım. Yanımda şu an öldürdüğüm kişi de var ve birkaç kişi daha, onların kim olduğunu bilmiyordum. Kafamda sürekli sorular dönüyordu. Benim bir hatıram olduğunu bilmiyordum. Bu acı vericiydi. Bu sırada adam bir şeyler sayıklayıp duruyordu. Yanına yaklaştım ve anladığım kadarıyla kelimeleri not ettim: Nomen ve tergum. Diğerlerini anlamadım ama anlamaya da zamanım yoktu. Polisler geliyordu. Fotoğrafı hemen cebime koyup pencereden, çatıya çıktım. Bunu hep yaparım, en başta kimsenin aklına gelmez. Ve biraz olsun sakın kafayla düşünebilirim. Yine öyle yaptım, aşağıda birkaç polis ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Zehir en önemli rolü oynar hep, ilk başta suikast olduğu anlaşılmaz. Zehir vücudun dışını korur, içini yer. Bunun olduğunu anlamak için en az üç gün gerekir. Üç gün de benim için yeterli bir süredir. İzim tamamen kaybolur. Çatıdan bir süre sonra ayrıldım, sakinlik en önemli olaydır. Kimse görmeden uzaklaştım ve eve girip yatağıma uzandım. Hemen fotoğrafı cebimden çıkardım. Hala inceliyordum resmi ve neden onlarla birlikte olduğumu düşünüyordum. Daha önceden Paris’teymişim. Sonra ne oldu acaba? Kendimi bu kadar boş hissetmemiştim. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu ve bu beni çıldırtıyordu. Saatler sonra telefonu fark ettim. Defalarca aranmıştım. Umurunda değil, bugün iş yok dedim. Sonra aklıma adamın dediği kelimeler geldi, bunlar Latinceydi. Niye Latince konuştu anlamış değilim. Anlamları “isim ve arka” idi. Fotoğrafın arkasını çevirmek hiç aklıma gelmemişti. Hemen çevirdim arkasını ancak hiçbir şey göremedim. Defalarca baktım ancak göremedim, hiçbir anlam ifade etmiyormuş dedim. Sinirlerim bozulmuştu. Bir anda aklıma kimin söylediğini hatırlamadığım bir söz geldi: “Hayat hep karmaşıktır, algılamak için beklemek gerekir.” Belki kelimelerde öyleydi ve duyduğumu sandığım şeyleri araştırmaya başladım. İki kelime daha bulmuştum “Yohan ve Lychinus”. İşte bu dedim ve tekrar aldım elime fotoğrafı. Doğru bulmuştum ve fotoğraftaki şeyler beni daha da meraklandırmıştı. Artık sadece peşinden gitmek kalmıştı. Hem üzgündüm, hem sevinçli.

*3 - His

Fotoğrafı ışığa doğru tutmuştum ve herkesin üstüne isminin yazılı olduğunu gördüm. Hepsini not ettim. Öldürdüğümün arkasında Harm Yooln yazıyordu, benim diğer yanımda ve daha genç duran kişinin arkasında Marono Hyl yazıyordu, öldürdüğüm kişinin yanında yine o kadar yaşlı durmayan bir kadın vardı ve onun arkasında da Hylar Mono yazılıydı. Geriye sadece ben kalmıştım, benim arkamda da Yohan Lorm yazıyordu. Adım buymuş demek dedim. Ancak aklıma bir şey takılmıştı, isimler birbirine çok benziyordu. Ne olduğu üstünde bir ara düşünmeliyim dedim. Birine mi sorsam acaba diye düşündüm, anında cevap verdim kendime: kimi tanıyorum ki? Bize hep kendi işimizi kendimizin halletmemiz gerektiği öğretildi. Bu yolda birçok şey öğrenmiştik. Becerikli olup olmadığınızı sorgularsınız en başta. Sizden bir ormanda sığınacak bir yer yapmanızı isterler, veya terkedilmiş bir inşaatta. Süreniz vardır, eğer bu süre içinde bulunmazsanız başarmışsınız demektir. Kıyafet dikmeyi, tamirat yapmayı öğretiler. Hiç teknoloji görmedik. Şu an biri benim yanımda yaşasa herhalde bundan bin yıl öncesine gittiğini düşünür. Bize kitap da okuturlardı, gerçekten büyük bir kütüphanemiz vardı. Tamamen tarihi eserlerle dolu bir

kütüphane. Orada okuduğumuz şeylerin, gerçek dünyada bulunmadığını anladım. Çok önemli eserler vardı, orada bulunduğum süre içerisinde neredeyse hepsini okudum. Tarihi birçok kişi yanlış biliyor. Hiçbir şey çoğu kişinin bildiği gibi değil. İnsanoğlu hep kendini anlatma çabası içindedir, eskiler de anlatmış ve kaydetmişler. Oysaki herkes yok oldu sanıyor. Bir gün her şeyi açıklayacağım, insanlık doğruyu görmeli.

Bu sırada yine telefonum çaldı, açsam mı açmasam mı kararsızdım. Telefonu açtım ve bir bayan çıktı karşıma. Bugüne kadar hiç kadın aramadı diye geçirdim aklımdan. Aşkın güzel bir şey olduğunu ancak bizim işimizde yeri olmadığını söylemişlerdi. Sevmek sizi yanıltabilir, konsantrasyonunuzu azaltır. Yaşamınız zorlaşabilir, saklanmanız güçleşebilir. Eğitim sırasında bir kızdan hoşlanıyordum. Bu konuda bize karşı çok serttiler. En sevmedikleri konu aşktı. Şakası yoktu bu işin, kızı gözümün önünde dövdüler ve ileride başıma gelebilecek şeyleri göstermiş oldular. Anlatmıyorlar yaşıyorlardı. Ben de dayak yemiştım, birkaç gün yataktan kalkamadım. Uyandığımda ise bir daha o kızı göremedim. Bana adının Lisa olduğunu söylemişti.

Telefondaki kadın ne yaptığımı bildiğini söyledi ve bir buluşma teklif etti. Kabul etmişim, çünkü ilk defa bir kadın beni iş için arıyordu. Adının ne olduğunu sorduğumda söylemedi. Zamanla öğreneceğimi söyledi. Şu ana kadar yaptığım işlerin hepsinden daha büyük bir iş olduğunu söyledi. Kadınla buluştüğümüzde direk konuya girdi, büyük bir örgütün olduğunu bulduğunu ve bunu bitirmek istediğini söyledi. Ancak gizlilikle yapması gerekiyormuş, yoksa birçok sorun çıkabilirmiş. Bunlar küçük sorunlar değil, dünyayı değiştirecek belki savaşa sürükleyecek sorunlarmış. Ve önüme içinde isimler bulunan ufak bir ajanda koydu. Sayfaları gezdirdim, içinde öldüreceğim kişiler ve o kişiler hakkında notlar vardı. “Bu bir katliam” diyebilirdim ancak. “Evet” dedi kadın, istediği tam buymuş. Çok inandırıcı gelmemişti ve biraz daha açıklamasını istedim. Beni nasıl bulduğunu sordum ve niye bana güvendiğini. “Seni uzun zamandır takip ediyordum” dedi. Ben şaşırmışım, beni takip eden biri nasıl olabilir. Nasıl fark edememişim, nasıl izimi sürmüşlerdi. Yoksa beni açığa çıkarmak için bir oyun muydu? Aklımda yine bin türlü soru vardı. Bunları belli etmemeye çalışıyordum.

Kadın bana şunları söyledi “İstediğin kadar gizlenmeye çalış, biz aynı çalışırız Yohan, hiçbir zaman yalnız değildin. Eğitim anında bile değildin, seni bu günlere kadar getirmek için çok çabalandı. Son öldürdüğün kişi, hani şu yaşlıca biraz, adı Harm. Onu da öldürdükten sonra zamanının geldiğini anladım. Ve sana ulaştım Yohan. Artık zamanı geldi.”. Ve önüme bir fotoğraf koydu. Bu benim o adamdan aldığımın aynısıydı. İnsanın kendi hislerini anlatması galiba en zoru. O an ne durumda olduğumu kimse bilemeyecek ve anlayamayacak. Tıpkı bulanık bir tablo gibi. Fotoğrafa baktım ve ağzımdan çıkan iki kelime oldu:

“Sen de kimsin?”

*4 - Rüya

“Sen de kimsin?” evet, ağzımdan çıkan tek cümle bu olabilmişti. Kadın fotoğrafı cebine koydu ve bunu burada konuşamayacağımızı söyledi. Kulağıma eğildi ve sessizce “Hylar Mono” dedi.

İsmi söylediği anda hatırladım, bu fotoğraftaki kadındı. Nasıl tanıyamadım yüzünü diye kendime kızdım. Hayatımın en zor anlarından biriydi. Beni tanıyan birileri vardı. Mona Lisa gibiydim; üzülsem mi sevinsem mi bilemiyordum. Salak bir ifade oluşmuştu herhalde yüzümde. Kendisini takip etmemi söyledi. Nereye gidiyoruz diye her sorduğumda aynı cevabı alıyordum: geçmişine! Önceleri dalga geçtiğini sanıyordum ama iş gittikçe ciddileşiyordu. Evime yaklaşıyorduk ve ben bundan hoşlanmamıştım. Evime gelmeden bir önceki sokakta kadını durdurdum ve nereye gittiğimizi sordum. “Bana güven, iyi gelecek.” dedi. Sonra elini kaldırdı ve omzuma koydu.

Aniden uyandım ve etrafıma göz gezdirdim. Benim evimdeydik, içeride birkaç kişi daha vardı. Elini omzuma koyduğunda uyuşturmuş olmalı diye düşündüm. Evimi biliyorlardı, tamamen tepkisiz duruyordum. Tıpkı bize öğrettikleri gibi, tehlikede isen hiçbir şey belli etmemelisin. Ben de öyle yapıyor ve sadece gözetliyordum. Hylar tam karşımda idi, beyaz bir elbise giymiş, sağ tarafı hafif kabarık ve orada bir hançer olduğuna eminim ancak benim gibiler görebilir. Sonra hepsinin gizli hançerleri olduğunu fark ettim. Fotoğrafta gördüğüm Marono aralarında değildi. Bunlar başka birileri, ne istiyorlardı benden. Bunları düşünürken bir yandan silahlarımı arıyordum, hiçbir yanımda değildi. Hepsini toplamışlar. Bu sırada biri konuştu, sol taraftan geliyordu ses. Bu adamı fark etmemiştim. Kendini biraz daha öne çıkardı ve ben yine şoktaydım.

Ne zaman bir kadınla buluşsam, konuşsam, âşık olsam veya herhangi bir şey yapsam hep kötü oluyordu sonu. Bunlar da kim ne arıyorlar evimde, ne arıyorlar bende, beni nereden tanıyorlar ve papanın burada ne işi var? Hiç bu kadar bocalamamıştım, gerçekten dibe vurmuş durumdaydım. Silahlarım yok, kıyafetlerim yok, kafam allak bullak ve karar veremiyordum. Papa II. Jean Paul konuşmaya devam etti “Evlat, hepimiz hayatta yalnız olduğumuzu sanırsınız. Oysa Tanrı bizi koruyacak şeyleri hep gönderir. Yeter ki O’na sadık ol. Sen çok önemli bir kişinin ve farkında olmasan da bugüne kadar seni hep biz yetiştirdik. Bildiklerini biz öğrettik. Bizim gücümüz gittikçe zayıflıyor, ancak sen bunu tersine çevirebilirsin.” Ne diyordu hiçbir şey anlamamıştım. “Ne önemi ne gücü, ben sadece suikastçıyım ve işimde iyiyim hepsi bu!” diye bağırıyordum.

Hylar araya girdi “O isimler üstünde hiç düşündün mü Yohan? Ne anlama geldiklerini biliyor musun? Yohan Lorm daha önce hiç verilmemişti, sen ilksin. Ben 12. Hylar’ım. Burada gördüğün diğer kişiler ile papayı da sayarsak altı kişiyiz. Evet, sadece altı kişi kaldı ölümden kurtulabilen. Her yerde peşimizdeler ama seni bilmiyorlar Yohan. Sen onları alt edebilirsin, soyumuzun ve imparatorluğun devam etmesi için.”

İsimler üstünde düşünmeye vaktim olmamıştı, şu an düşünecek durumda da değildim. Ne imparatorluğu ne soyundan bahsediyordu bu kadın. Tekrar konuşmaya başladı, ben yorulmaya başlamıştım çünkü o anlattıkça benim kafamda binlerce soru oluşuyordu. “İsimlerimiz hep ‘Holy Roman’ kelimelerinden türetilir. Bizler Kutsal Roma İmparatorluğu’nun günümüzdeki devamıyız. 1806’dan beri yani 195 senedir gittikçe zayıfladık. Ve şimdi bu durumdayız. Hepsini ‘Irreligioso’ yaptı. Onlar; dine karşı bir topluluk. Bizim ve papanın gücünün azalması için durmadan çalıştılar. Seni biz yetiştiremezdik. O yüzden onların arasına göndermeliydik, daha önceden gönderdiğimiz biri seni olabildiğince korumaya çalıştı. Diğerlerinden farklı şeyler öğretti. Bu yüzden daha iyisin. Bizleri er ya da geç bulacaklar Yohan, biz ölene kadar bizi takip et. Listenin dışına çıkma ve eğer ölürsek listeyi takip et.”

Hani bazen rüyaları gerçek sanırsınız ve uyandığınızda içinizde tuhaf bir his olur. Az önceki mi rüyaydı yoksa şimdi mi rüyadayım diye düşünürsünüz. Bazen bu gerçek hayatta olur. İşte o anlardan biriydi. Hylar yanımda diz çökmüş ve eli elimde, karşımda Papa duruyor, daha gerilerinde üç tane tanımadığım adam. Biri çok uzun, diğeri benle aynı boyda gibi. Ayaklarımın üşüdüğünü hissediyorum. Yıllar önce aldığım tabloyu görüyorum yerde, ortada bir nehir var, nehrin üstünde bir köprü ve köprü de bir adam, bir tarafta Paris var bir tarafta Roma.

Peki; yaşadıklarım gerçek miydi? Yoksa rüyada mıydım?

*5 - Lisa

“Henüz eğitime yeni başlamışken orada birçok şey hayal ederdim ve bunları kağıda dökerdim. Bir kral olduğumu veya bir imparator veya bir imparatoru öldüren ve sonrasında kaçabilen biri olduğumu düşünürdüm. Sonra hepsini kurgular ve yazardım. O zamanlar hayal ettiğim şeylerin bir kısmını yapıyordum. Şimdi bana söylenen şey ise hayalimin en uç noktasıydı. Böyle bir şeyi benden nasıl isterler, tek başıma bir orduyu yıkmamı bekliyorlar. Zamanımın olduğunu söylüyorlar. O listede yaklaşık beş yüz kişi var. Hepsini yakalanmadan öldürmem beş belki on senemi alır. Bunlar benim gibi eğitilmiş kişiler, herhangi birini öldürür gibi öldüremem ki.”

“Hadi ama Jose, hepsini birer birer öldüreceksin. Her zaman yaptığın gibi önce gözlem sonra saldırı. Zayıf anlarını yakalayacaksın. Eğer her şey yolunda giderse belki bir iki sene içinde biter.”

Kendime hep Jose Adrian ismini yakıştırmışımdır. Bu ismi sadece kendim kullanırım. Kafamın içinde sürekli çelişkiler dolanıyordu. Sanki üç kişiye ayrılmıştım. İki sürekli tartışıyor ve biri de tartışmaları dinliyor. Sonra dinleyen diğerlerini susturdu: “Gerçekten Kutsal Roma İmparatoru muyum?”

Hayatın bizi nereye götüreceği hiç belli olmaz. Sıradan bir suikastçi iken ne olduğumu öğrendim. Ben bunları düşünürken bir dakika bile olmamıştı. Kararımı vermiştim. Hepsini teker teker öldürecektim. Ta ki Irreligioso yok olana kadar. Bana eşyalarımı geri verdiler. Papa beni Kutsal Roma İmparatoru ilan ettiğini söyledi. Henüz kimseye söylenmeyecekti. Yoksa beni öldürürlerdi.

Hala inanamıyordum ama onlara güvenmiştim. Hylar’a güvenmiştim, bana çok yakın davranıyordu. Sebebini yakında anlayacaktım. Geçmişimi bu yaştan sonra öğrenmek ağır gelecek. Beni yavaşlatmamasını umuyorum. Listeyi elime aldım ve incelemeye başladım. Klasik bir sistemdi en sondan başlayıp sürekli bir üstü öğrenecektim. Liste ilerledikçe bilgiler azalıyordu. İlk isme baktım; Sophie Cartner. Yine bir kadın ve yine derde gireceğim hissine kapıldım. Bu gece o kadının işi bitecekti ve alabildiğim kadar bilgi alacaktım. Artık çok daha hızlı olmalıydım, çünkü birini öldürdükten sonra hemen kaçmayacaktım. O yüzden dikenli eldivenlerime zehir sürmüştüm ve panzehir de almıştım yanına. Nedense ihtiyaç olacağını hissetmiştim.

Yine önce gözlemledim, tahminim doğru çıkmıştı koruma yoktu ve rahat girilebilecek bir binaya benziyordu. Kaçış yollarına baktım, duvarları ve pencereleri inceledim. Belki girmesi daha rahat olurdu. Sophie dördüncü katta oturuyordu tırmanması zor olabilir diye düşündüm. Bundan vazgeçtim, apartmana giriş kolaydı ve kapılar çok da sağlam durmuyordu. Pencereyi kaçmak için kullanırım dedim. Planım hazırды. Hemen eve gidip hazırlandım ve Sophie gelmeden önce evine girmiştım. Karanlıktı ve bekliyordum.

İnsanın karşısına en istediği kişi en istemediği zamanda çıkar, bunu engelleyemezsiniz. Yapmak istemediğiniz şeyleri yaparsınız, telafisi zordur. İşte zaman böyle alır gider her şeyi, geri getiremezsiniz. Ben de yumruklarımı sıkıyıştım, geri getirememek üzere sallayacaktım. Sadece kapının açılmasını bekliyordum. Evet, işte o an geldi!

Kapıyı sakince açtı Sophie ve içeri adımını atar atmaz yere yığıldı. Yüzünde çok fazla yara oluşmuştu. Bacaklarına birkaç tekme attım ve Irreligioso hakkında ne biliyorsa söylemesini istedim. Sophie sesimi duyunca birden yüzünü bana doğru döndü: “Daniel, bu sen olamazsın!”

“Lisa?!”

*6 - Karar

Lisa ya da Sophie beni nasıl tanıdı bilemiyorum ama tanımıştı. Ve aklıma gelen ilk iki şey ya öldürmek ya kurtarmak oldu. Sonra biraz daha düşündüm bu durumu kullanabilirdim. Lisa’ya daha sevecen yaklaştım, onu yerden kaldırdım ve yatağa yatırdım. Yüzü çok kötü olmuştu ve zehrin etkisi altındaydı. Panzehrın bir kısmını verdim ve etkisi için bir süre bekledim.

Bu sırada Lisa’yı inceliyordum. Onu en son altı yıl önce görmüştüm. Eğitimimi tamamlamıştım ve ayrılmak zorundaydım. Kimseyle vedalaşmamıştım. Sadece Lisa’nın beni izlediğini gördüm. Bakışlarının hala aynı olduğunu fark ettim. O zaman sene 1995 idi. Ayrılmayı o gün öğrenmiştim. Bugün ise kavuşmayı öğrendim. Ve aslında sadece orada değil sürekli bir eğitim aldığımızı fark ettim. Hayat, bir eğitimdi.

Lisa biraz kendine gelmişti bana karşı gelmek istiyor ama yapamıyordu. Kendini zorlamamasını yoksa panzehrın etkisinin azalacağını, dinlenmesi gerektiğini söyledim. “Lisa, bana seni öldürmemi söyledi biri. Bilirsin, ben bu işi para için yapıyorum. Sen olduğunu bilmiyordum. Ancak bana anlatman gerek, kim seni öldürmemi istemiş olabilir?”

Lisa kararsızdı, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kendini zorladı ve oturur pozisyona getirdi. “Biraz su getirir misin Daniel?” Yanından ayrılmamalıydım o yüzden daha önceden su almıştım yanıma. Ters bir şey yapıp yapmayacağından emin olamazdım. “Her suikastında böyle mi yaparsın, öldüğümü hissediyorum Daniel? İkimiz de eğitimliyiz beni bu kadar rahat öldürecek olman normal değil. Açıkçası şu ana kadar en iyisi olduğunu düşünüyorum.”

Özür dilemiştim bu lafların üstüne, Lisa’ya bunu yapmak istemezdim. Neyse ki yanıma panzehir almıştım. Konuya tekrar döndürdüm Lisa’yı. “Hadi ama Daniel bilmiyor olamazsın, tabi ki şu Kutsal Romacılar tutmuştur. Bizim onlardan başka düşmanımız mı var? Sürekli güç kaybediyorlar ve artık bitme noktasındalar. Salaklar gizlice öldürebileceklerini sanıyorlar. Seni tutmuşlar, beni gizlemişler buraya kadar tamam ama sen gelince tanımayacak mısın sanki beni veya başkalarını? Onlar ölüyor artık Daniel, bugüne kadar hepimiz onları öldürdük. Soyları tükenecek ve önümüzde o papa saçmalığı kalmayacak.”

Amacıma ulaşmıştım, taktiğim tutmuştu. Demek bana anlattıkları doğruymuş. Ama karar veremiyordum, Lisa’ya baktıkça onu öldüremeyeceğimi anlıyordum. Ya onu öldürecektim ya da kendi soyuma ihanet edecektim. Lisa hala çok halsizdi. Ona anlatmaya karar verdim. “Lisa sana bir şey söylemem gerek..”

Bana çevirdi yüzünü Lisa. Anlatmaya başladım, Kutsal Roma İmparatorluğunun soyundan kalan en genç kişi olduğumu, papayı ve son kalan diğer dört kişiyi. Beni şaşkınlıkla dinledi, şimdi sıra ondaydı “Daniel ya da Yohan her neyse, sen.. yani.. nasıl.. onca yıl beraberdik.. aynı yerde yetiştik.. kime ihanet ettiğini sanıyorsun? Bize mi onlara mı? Sen bizdensin Daniel, bizle yetiştin.. hayır..

hayır.. bunlar gerçek değil.. ciddi değilsin değil mi..?” Kesik kesik konuşuyor ve sinirden gülüyordu Lisa. Sonra bir anda ciddileşti. “Doğru değil bunlar Daniel değil mi? Yoksa ölürsün!”

“Üzgünüm Lisa, son anlarında her şeyi bil istedim.” Acı çekmesini istemiyordum, sadece zehri verdim. Yavaş yavaş etki ediyordu, önce kolu boynumdan çekildi. Bilinci kaybolmak üzere idi. “Lisa beni dinliyor musun?” Başını oynatmıştı. Gözlerinden yaş geliyordu, gözlerimden yaş geliyordu. “Seni hep seveceğim Lisa, bunu da bil.” Diğer eli de elimden kaydı. “Ben de..” diyebilmişti sadece. Bir süre sonra tamamen bilinci kayboldu. Yaşıyordu ama hissetmiyordu, eziyet çekmesini istemiyordum. Hançerimi çıkardım ve kalbine saplamak üzereydim. Ağlamamaya çalışıyordum, ilk defa.

Katliam başlamıştı ve benim için en önemlisi ve en zoru en baştaydı. Gerisini rahatça yapabilirdim. Sevdiğimi öldürmek zorunda kaldığım için intikam almak istiyordum ve ‘irreligioso’yu sorumlu kılmıştım. Onlar ortalığı karıştırmasaydı bunların hiçbirisi olmayacaktı. Hepsini öldürecektim ve bu karmaşa kalkacaktı. Öldürmemek için öldürecektim.

Hançerimi kalbine doğru batırmaya başladım hafif bir kan yayıldı kıyafetine. Bir damla daha düştü gözlerimden eldivenime. O sırada kapı aniden açıldı ve iki kurşun sıkıldı. Yere düşmüştüm. Etraf bulanmıştı, elimi karnıma attım yaralanmıştım. Biri bağıırıyordu;

“İşin bitti Stephan!”

*7 - Üşüyorum

16 Ağustos 1991 * Amsterdam

Amsterdam’da güzel bir yaz havası vardır, hava sıcaktır ama bunaltmaz. Eğitimimizin olduğu yerin arka tarafı sahil di. Kayalıklara oturmuş denizi ve uzakları izliyordum. Bazen herkesten ayrı bir yere gider ve sorgulamaya başlardım. “Neden buradayım? Bitince ne olacak? Sürekli birilerini öldürmek zorunda mıyım?” gibi sorular. Ancak o gün sebebi farklı idi. Lisa ile konuştuğumdan beri normal değildim. Aşık olduğumu hissediyordum ve bu beni rahatsız ediyordu. “Aşk; normal insanlara göre bir şey” bende olamaz dedim.

Suya taşlar fırlatıyordum ve o sırada Lisa geldi yanıma. “Ne yapıyorsun burada Daniel, herkes içeride seni bekliyor!”. Beni niye bekliyorlar bir anlam verememiştim, şu an serbest olmamız gerekiyordu. Sessizce bekliyordum ve taş fırlatmaya devam ediyordum. “Hadi Daniel, delirdin mi sen? Ceza alacaksın yine!”.

Daha önce birkaç ceza almıştım, hepsi Lisa’yı korumak içindi. O’na bulaşılmasını istemiyordum. Hernandez adında bir çocuk fena dayak yemişti benden. Tabi sonrasında ben ağır bir dayak yedim. Ama önemli değildi, Hernandez bir daha bulaşmadı Lisa’ya. “Her insanın yürüyüşünün farklı olduğunu biliyor muydun?” dedim. “Hadi Daniel, sonra anlatırsın, şimdi içeri girmeliyiz. Hadi!” Elini uzatmıştı, elini tuttum ve indim oturduğum kayanın üstünden.

Koşarak götürüyor beni, acele etmemiz gerektiğini söylüyordu. “Neler oluyor Lisa? Şu an boş değil miyiz?”. Ek eğitim falan olduğunu söyledi. Önce kendisi girdi içeri, sonra ben girdim. Benim için bir parti düzenlemişlerdi. Tamamen aklımdan çıkmış, benim doğum günündü bugün. Çok sevinmiştim

ama belli edememiştim. Yine de güzel bir gündü.

Uyandım, yaşıyordum. Uykumda o günü hatırlamıştım. Tedbirlerim işe yaramıştı. Lisa baygın iken, evin girişine kapı açılırsa saçılacak şekilde zehirleri yerleştirmiştim. Her şeyi önceden tahmin etmek ve düşünmek gerekir. Ne olacağını bilemezsiniz. Çok kötü vurulmuştum ama ölmemişim. Beni vuranların yaşıyor olmalarını umdum. Zar zor ayağı kalktım, altı kişi yığılmıştı yere. Kanamam çok fazlaydı, ancak onla uğraşamazdım şu an. Adamlar ölebilirlerdi. Listeyi elime aldım ikisi hariç diğerklerini tanımlamıştım. Üstlerini çizdim. En ayık gördüğümün yanına gittim.

Bana küfürler saydırıyordu, eninde sonunda öldüreceklerini söylüyordu. Biraz panzehir verdim, kendine geliyordu. “Eğer bana istediklerimi verirsen, seni iyileştiririm. Bu zehri ben yaptım, panzehrini bulmadan kullanmam.”. Bana inanmıştı ve konuşuyordu, diğerk iki ismin de üstünü çizdim. Sonra cebimden zehri çıkarttım, adam sevinmişti çünkü panzehir sanıyordu. “Bu sana iyi gelecek ama sakın beni takip etme.” dedim. Yanından ayrılıp lavaboya gittim. Karnımdan vurulmuştum ve omzumu da sıyırmış bir mermi. Karnım çok kötüydü. İyice sardım karnımı, saat gecenin üçüydü. Dışarı çıktım ve doğruca evime gittim. Hylar’ı aramak istiyordum, durumum çok kötüydü. Bir şekilde gelmesini veya aramasını bekledim. Yatağı uzanmıştım ama çok halsizdim. Yine etraf kararıyordu, telefon çalmaya başladı. Etrafı göremiyordum, elimle yokluyordum ve sonunda buldum telefonu.

“Hyl.. Hylar.. evdeyim..”. Elimden düştü telefon, anlamasını istiyordum. Daha baştan çuvalladım diye düşündüm, çok kan kaybetmişim. Öldüğümü hissediyordum.

“Üşüyorum..”

[*8 - Doğum](#)

4 ay sonra, Nisan 2002 * Roma

Sesler duyuyordum uzun zamandır ama ilk defa anlam verebilmişim. Birkaç kişi konuşuyordu. Daha dikkatle dinlemeye başladım, kendimi zorluyordum.

“Henüz hazır değıl Hylar, şu haline bak dört aydır kendine gelemedi. Çok fena yaralamış kendini. Aslı arası bir kızı öldürecekti.”

“Yedi kişiyi birden öldürdü, irreligioso’dan bahsediyoruz burada. İlk seferine göre çok iyiydi bence. şu ana kadar kimse onun gibi değıldi. O çok farklı ve değışik teknikler uyguluyor.”

“Biliyorum, biliyorum. Ona ben de güveniyorum ama sadece biraz tecrübe kazanması gerek diyorum.”

“Kan.. işte tecrübe böyle kazanılır.”

Hylar doğru söylüyordu. Ben tecrübeyi hep kanla kazanmıştım. şimdi de öyle olmuştu. Bundan sonra hiçbir zaman vakit kaybetmemeliydim. Uyandığımı belli ettim ve ikisi de hemen yanıma geldiler.

“Nerdeyim?”

Roma'ya getirmişler, uzun süredir tedavi görüyormuşum. Fena dağılmış vücudum, çok kan kaybetmişim. Bir şey diyecek gibi hazırlandım, sonra ayağa kalktım. Dikkatli olmamı söylediler, dört ay sonra ilk defa bilinçli hareket ediyordum. Lavaboya doğru gidiyordum. “Hazırlanmalıyım!” dedim.

1 ay sonra * Roma

Bir aylık hazırlık sürecinden sonra artık kendimi hazır hissediyordum. Hylar ve Harm sürekli yanımdalardı, beni kontrol ediyorlardı. Odamın aynısını buraya da yaptırmışlardı. Kendimi evimde hissediyordum. Listeyi aldım elime, çok fazla yer gezmem gerekiyordu. Şu an Roma'daydım ve buradakileri arıyordum. Mekanı belli olmayan 47 kişi vardı ve önemli olanlar bunlardı. Roma'da ise 60 kişi vardı. Gözlemlemeye başlamıştım, hem Roma'yı hem de öldüreceğim kişileri. İki hafta boyunca sadece dolaştım ve gözlemledim. Planım oturmaya başlamıştı. Her cumartesi onar kişilik gruplar belli bir yerde toplanıyorlardı. “60 kişi, altı hafta sonra bitecekler.” dedim. Peki acaba o toplantılarda ne yapıyorlardı? Yedi hafta sonra bitsinler diye değiştirdim sonra. Bu cumartesi toplantılarına katılacaktım. Gitmeden önce Harm bana yeni bir silah hazırladığını söyledi, koluma takıp bir ucunu da parmağıma bağladı. Elimi yumruk yaptığımda içindeki bıçak kolumun üstünden çıkıyordu. Harm'a teşekkür ettim, bu silah çok işe yarayacaktı.

25 Mayıs 2002, Cumartesi * Roma

Uzaktan takip ediyordum, on kişi de girmişti içeri. Kapıda bir görevli vardı onları içeri alan. Hepsini girdikten sonra, onun yanına gittim. Adımın Jose Adrian olduğunu ve eğitim alanlardan olduğumu söyledim. Latince bir şeyler konuştu telsiziyle, anlamadığımı sanıyordu. Bize Latince öğrettiler dedim, Latince konuşuyordum. Girmemi işaret etti.

Çok sade bir ortam vardı, sade kırmızı bir halı ve beyaz duvarlar. Üçüncü kattaydı toplantı, yavaşça içeri girdim. Tam karşımda tek başına oturan biri vardı. Diğerleri beşerli şekilde sağına ve soluna oturmuşlardı. Tam karşısına oturmamı söyledi. Bir başta o bir başta ben vardım. Beni hatırladığını söyledi ve diğerlerine tanıttı. Sonra biraz muhabbet edildi. Garip bir şerbet içiyorlardı. Ne olur ne olmaz diye içmedim. Sonra en baştaki konuşmaya başladı.

“Evet, kardeşlerim biliyorsunuz yaklaşık beş ay önce yedi arkadaşımız birden öldürüldü. Kimin öldürdüğünü bilmiyorduk ta ki düne kadar. Uzun süredir yaptığımız araştırmalar dün sonuca ulaştı.”

Bu konuşmanın iyiye gitmediğini anladım. Eldivenlerimi giydim ve beş tane zehir vardı yanımda. Hazır halde bekliyordum. En ufak bir şeyde işlerini bitirecektim.

“Sonuca ulaştı ve ona nasıl ulaşacağımızı düşünüürken, o bizim ayağımıza..”

İşte beklediğim söz, zehirlerden birini başlarındakine fırlattım. Sonra en yakınimdaki dört kişiye fırlattım. Diğer altısı hemen hançerlerini aldılar. Hızlı olmam gerekiyordu. Sağ tarafımdakinin üstüne atladım ve elimi yumruk yaptığım gibi bıçak boğazına saplandı. Arkamdan yaklaşıp çelme taktım ve yere düştüğü gibi suratını yumrukladım, dikenler onu mahvetmişti. Kalktığım gibi cebimden

hançerimi çıkarıp üstüme doğru gelenin bacaklarını kestim ve göğsüne gizli bıçağımı sapladım. Ve elindeki hançeri alıp solumdakine fırlattım, sadece bir kişi kalmıştı. Korkudan hareket edemez hale gelmişti. Sadece dua ediyordu, “üzgünüm” dedim ve boğazına sapladım bıçağımı.

Hemen en baştakinin yanına gittim. Yanımda biraz panzehir vardı. Ona da konuşursa yaşatacağımı söyledim. Çok acı çekiyordu ve panzehir verince rahatladı. O da diğerleri gibi konuşmaya başladı. Ölüm korkusu ve acı insana her şeyi yaptırır.

Her cumartesi farklı grupların toplandığını ve her grubun başının farklı olduğunu söyledi. Altı tane başın isimlerini verdi. 47 kişiden altı tanesi belli olmuştu. Sonunda ilerleme kaydetmiştik.

“Hadi, istediğin her şeyi söyledim. Serbest bırak beni, Yohan!” Ayağa kalktım ve bıçağımı çıkardım.

“Tanrı seni bağışlasın Jason!”

*9 - Son Damlasına Kadar

Girişteki koruma ile beraber 12 kişi öldürmüştüm. Sanki hiç kimseyi öldürmemiş gibiydim, her şey normal devam ediyordu. Yaklaşık dokuz ayda 19 düşman öldürmüştüm ve daha 470 kişi vardı. Eğer bu hızla gidersem 20 yılda bitecekti her şey. Tabi bu sadece teoride olan bir şey. 20 yılda her şey değişir, yeni kişiler çıkar, bazıları ölür, bazıları doğar. Çok daha hızlı ulaşmam gerekiyordu üsttekilere. Bir şeyler bulmam lazımdı.

Yatağıma uzanmış listeyi inceliyordum, nasıl kısaltabilirim diye düşünüyordum. O sırada aklıma bir şey geldi. Lisa’nın evindeyken beni vuran adamlar “işin bitti Stephan!” demişlerdi. Hemen “Stephan” ismine kimlere verdiğime baktım, yanılmıyordum sadece Lucas’a vermiştim. Listedeki isimlerin hiçbiri Lucas değildi. Mekanı belli olmayanlardan biri olduğuna emindim. Ama hangisiydi? Ne yapacağımı biliyordum. Cumartesi günü bunu halledecektim.

Bu sırada kapıya vuruldu, gelen Hylar’dı. Konuşmamız gerektiğini söyledi. Geçmişini, özünü, ailesini hiç merak edip etmediğimi sordu. Soğuk bir şekilde cevapladım “Hylar, şu an bununla yüzleşmem bir planım var ve dikkatimi dağıtamam. Hata yapmamalıyım.”

Hylar hiç böyle bir tepki beklemiyordu ki yüzü asıldı. Fakat şu an buna vaktim yoktu. Cumartesi akşamı konuşabileceğimizi söyledim. Bana seslendi ve “Benim kim olduğumu biliyor musun Yohan?” dedi. “Biliyorum” dedim, “Sen 12. Hylar’sın!”.

“Tamam oğlum” dedi, “Sen işine bak.” Ve listeyi güncellediklerini söyledi, bazı kişilerin mekanları ortaya çıkmıştı. Bazılarıysa öldüğü için silinmişti. Yeni liste işimi kolaylaştırıyordu. Roma’da bir değişiklik yoktu. Ancak sayı 400’e kadar inmişti. Şaşırmıştım, nasıl bu kadar azaldığını sordum. Gülümseyerek cevap verdi: “Sadece sen çalışmıyorsun Yohan!”

Sadece ben çalışmıyordum, sadece biz çalışmıyorduk, karşı taraf da çalışıyordu. Harm ve Hylar’ın başına bir şey gelmesinden korkuyordum. Hayatımda birilerinin olması hem hoşuma gidiyor hem de sinirlerimi bozuyordu. Onları düşünmek beni yavaşlatıyordu. Daha çok çalışmam gerekiyordu. Ve Harm’la konuşmaya karar verdim ve yanıma gelmesi için aradım.

Bir süre sonra Harm geldi ve direk konuya girdim. “Harm, bana bir ekip lazım bizim gibi eğitimli ve yetenekli bir ekip. Bir planım var ve bu işi olabildiğince hızlı halletmeliyiz. En azından yirmi kişi bulabilir misin?”. Düşünceli düşünceli baktı bana Harm, “Bilemiyorum Yohan yetenekli o kadar kişi var mıdır. Sonuçta çok kan kaybettik ve irreligioso’da eğitim gören yavrularımız ne durumdadır o da meçhul.”

Harm’a biraz daha baskı yaptım, araştıracağını söyledi. En azından on kişi bulmasını istedim. Ve planımı hazırlamaya başladım.

1 Haziran 2002, Cumartesi * Roma

Yine aynı yerde toplanıyorlardı, bu sefer daha dikkatlılerdi. Çok fazla kişi vardı ama ben de hazırlıklıydım. Kapıdaki görevlileri zehirli silahımla vurdum. Ve zamanı gelmişti, koşmaya başlamıştım. Sol elimde silahı tutuyordum sağ elimi bıçağı kullanmak için serbest bıraktım. Görevlilerin arasından geçtim ve kırmızı halıyla beyaz duvarların olduğu yerde yavaşça ilerliyordum. Merdivenlere de görevli koymuşlardı. İlk kattakini de zehirle vurdum ve onu kendime kalkan yaparak bir sonraki kata baktım. Orada da biri vardı. Elini silahına attığı gibi ona da zehri fırlattım ve hızla koşup bıçağımı göğsüne sapladım. Ses çıkmasını istemiyordum, ses çıkarsa ortalık karışır ve başlarındaki kişi kaybolurdu ortadan.

Toplantının olduğu yerdeydim ve kapıya düzeneğimi kurmuştum, açıldığı gibi hepsi zehirlenecekti. Görevlilerden birini merdivenlerden aşağı atarak gürültü çıkmasını sağladım ve anında pencereye koştum. Gürültüyü duydukları gibi hepsi silahlarını alıp kapıya yönelmişlerdi. Ben de bu sırada diğer pencereden içeri girdim ve sessizce başlarındakinin arkasına geçtim. O kargaşa da hiçbir şey fark edilmemişti.

Bıçağımı boğazına dayadım ve cebimden çıkardığım fotoğrafı gösterdim.

“Çabuk söyle bana fotoğraftakinin gerçekte kim olduğunu? Lucas aslında kim ve nerede?”

Korkudan bayılmak üzereydi, adamları bir bir yere düşüyorlardı ve çaresizdi. Gün geçtikçe acımasızlaşıyordum. Bugün on beş kişiyi öldürdüm, tarih yine kanla yazılıyordu. Onlar ölmeyi hak ediyorlardı. Son damlasına kadar.

*10 - Gidiyorum!

Clyde’in ellerini ve ayaklarını bağlamıştım. Onu konuşması için zorluyordum. Bütün adamlarını öldürmüştüm. İlk defa böyle bir şey gördüğü belliydi. Bir kişi hepsini alt etmişti. “Amacın ne Yohan? Lucas’ı bulsan ne olacak. Bizden binlerce var, anlıyor musun binlerce!” Ona cevap vermiyordum, biraz daha zehir verdim ve soru değil cevap istediğimi söyledim. Karnına bir yumruk attım. “Eğer istediklerinizi vermezsen Clyde, hayal edemeyeceğin kadar acı verebilirim sana. Hiç hayal edemeyeceğin kadar. Önce seni felç ederim ama bilincini ayakta tutarım. Vücudunun her bir parçasını izlersin Clyde, anlıyor musun beni şimdi? Eğer istediklerinizi vermezsen, şova hazır ol Clyde!”

Clyde konuşmaya başlamıştı, titreye titreye konuşuyordu. Listedeki isimler birer birer siliniyordu. Ve mekanı belli olmayan kişilerin yerleri de belli olmuştu. Artık kafamdaki plan için sadece bir ekip bulmak kalmıştı. Clyde’den istediklerinizi aldıktan sonra listeyi cebime koyuyordum, Clyde bu sırada

hafifçe gülümsedi. “O da neydi Clyde? Neden güldün?” Hiçbir şey olmadığını söyledi. “Sen bilirsin!” dedim. Cebimden zehirleri çıkardım ve vücuduna sapladım. “Nasıl olsa öğreneceğim, pislik!”

Eve vardığımda gece yarısını geçmişti. Harm da oradaydı. On beş kişi bulduğunu söyledi. Hemen çağırmasını söyledim. 3 gün sonra hepsinin burada olacağını söyledi.

“Teşekkür ederim, Harm! Yakında hepsi bitecek, söz veriyorum.”

3 gün sonra 4 haziran akşamı, herkes toplanmıştı. Beni iyi dinlemelerini söyledim. Notlarıma açtım ve kaç ülkeye yerleştiklerini söyledim. Amerika, İngiltere, İspanya, Meksika, Türkiye, İtalya, Fransa, Portekiz, Rusya, Çin, Güney Kore, Avustralya, İsviçre, Madagaskar, Hindistan, Kanada, Şili ve Yunanistan’da bulunuyorlardı. Bazı yerlerde birkaç tane önemli isim vardı. 18 ülke vardı İtalya, Fransa ve İspanya’yı ben halledecektim, diğer on beş kişiyi farklı ülkelere yollayacaktık.

“Sizden istediğim sadece gözlemlemeniz ve gizli kalmanız. Her ayrıntıyı not etmenizi istiyorum. Nerede toplanıyorlar, ne zaman toplanıyorlar, başka ülkelere seyahat edenleri hangileri, en az görünenleri hangileri, silahları nelerdir, dışarıdaki işleri nelerdir, tespit ettiğiniz zayıf yönleri nelerdir, kaldıkları binaların yapıları, ayrıntılı çizimleri, korumalar ve kameralarla ilgili bilgiler ve işe yarar diye düşündüğünüz her şey. Saldırmak için önce bilmemiz gerekiyor. Ayrıca kesinlikle telefon veya herhangi elektronik bir yolla iletişim kurmuyorsunuz. Sizlere yardımcı olabilecek bir kitap verilecek. Yine de farklı bir durum olursa bütün yetki kendinizde, istediğiniz kararı verebilirsiniz. Kesinlikle iletişime geçmek yok ve benden habersiz kimseyi öldürmek yok. Göreviniz sadece gözlemek ve iki ay sonra yani 4 ağustosta hepiniz tekrar buraya geleceksiniz. Gelmeyen olursa, kendi sonunu düşünmeye başlasın. Ve sorusu olan varsa şimdi sorsun, buradan çıktığınız andan itibaren birbirimizle iletişimi keseceğiz. Bu iş tamamen takip edilemeyecek şekilde yapılmalı.”

Kimseden ses çıkmamıştı. Herkes hazır görünüyordu, çıkmalarını ve iki ay sonra gelmelerini söyledim. Hepsi gitmişti. Harm, Hylar ve ben kalmıştık. Bana tuhaf bakıyorlardı, dertlerini anlamıştım. “Anlıyorum Harm, Hylar ancak size böyle görevler veremem, siz artık beyin takımı olmalısınız. Gençler bu işi yapmalı. Sizi tehlikeye atamam.”

Harm bir kahkaha attı; “Şuna bak sen, görüyor musun Hylar? Büyüdü de karar veriyor Yohan!” “Özür dilerim, efendim. Öyle bir şey demek istemedim ama korkumu anlamanızı istiyorum.”

İkisi de gülmeye başlamıştı tekrar. Sadece şaka yaptıklarını söylediler ve bana ne yapacağımı sordular. Beni rahatlatmışlardı. Yatağıma oturdum ve notlarımı elime aldım. İspanya’da 40 kişi, Fransa’da 87 kişi ve İtalya’da ise 63 kişi kalmıştı. Ve İspanya’da 2, Fransa’da 3 ve İtalya’da 4 tane yeri belli olmayanlar vardı ama artık öğrenmiştik. İspanya’dan başlamayı düşünüyordum ve en son yine İtalya’ya gelecektim. Başımı kaldırdım ve onlara doğru bakıyordum.

“İspanya’ya gidiyorum!”

[*11 - Böyle Olmamalıydı](#)

2 ay sonra evime dönmüştüm, içeri girdiğimde Harm ve Hylar ile karşılaştım. Orada olmalarını beklemiyordum. Kızgın görünüyorlardı.

“Ne yapıyordun Yohan? Sen bizi tamamen yok etmek mi istiyorsun? Neredeydin Yohan, ne yapıyordun? Niye iki aydır hiç iletişim kurmadın?”

Özellikle Hylar çok kızmıştı. Bu planı kafamda çok düşündüğümü ve planın bozulmasını istemediğim için hiç ayrıntı vermediğimi açıkladım. Neler yaptığımı anlattım, topladığım bilgileri anlattım. İspanya ve Fransa artık tamamen bitmişti, öncelikle başlarındaki kişileri öldürmüştüm ve çoğu bilgiyi o beş kişiden topladım. Birçoğu öldü, kalan azınlık ise benim esirim oldular şu an. Onları sorun çıkaramayacakları bir yere hapsettim.

“Ama şunu bilmelisiniz Harm ve Hylar, bu liste eksik. Daha üstte bilmediğimiz birileri var, aldığım bilgiler bu yönde. Fakat bazı şeyleri bağdaştıramıyorum. Aynı kişi için çok farklı söylemler çıktı. Onu bulmamız zor olacak diye düşünüyorum.”

Bazı bilgileri bir kısmı doğrularken bir kısmı yalanlıyordu. Mesela biri Polonya’da yaşadığını ve Rus olduğunu söylemişti, başka biri Polonya’da yaşadığını doğrularken Alman olduğunu savunmuştu. Bir diğeri ise Rus olduğunu ancak İrlanda’da yaşadığını söylemişti. Çok fazla kombinasyon vardı. Karar vermekte zorlanıyordum. Bunu sonraya atmaya karar verdim. Artık dinlenme vaktiydi, yarın bütün bilgiler gelecekti ve artık planımın esas kısmına geçebilecektik.

Ertesi gün herkes eksiksiz gelmişti, buna çok sevinmiştim. Herkes topladığı bilgileri getirmişti. İyi iş çıkardıklarını söyledim, tüm ayrıntılarıyla kaydedilmişti her şey. Sadece bir tanesi çok az bir bilgi getirmişti o da çok önemli bir bilgiydi. En tepedeki kişinin Roma’da yaşadığı mekan ve ne zaman gelip gittiği yazılıydı. Neden bu kadar az bilgi olduğunu sordum.

“Onları öldürmek zorunda kaldım efendim.” dedi. Sesi biraz garip geliyordu, korkmuş muydu yoksa kendin emin miydi anlayamadım ama çok sinirlenmiştim ve kendimi tutmaya çalışıyordum. Niye böyle bir şey yaptığını soruyordum, kaç kez uyardığımı hatırlatıyordum, sürekli aynı şeyleri tekrarlıyordum. Herkes gerilmişti. Ne yapacağımı merak ediyorlardı. Gerçekten çok öfkelenmiştim, onu öldürmek istedim çünkü planı mahvedebilirdi. Ama şu an bunu düşünmek yersizdi. Planı sekteye uğratmamak gerekirdi, cezayı daha sonra düşüneceğimi söyledim. Ve hepsine getirdikleri bilgiler için teşekkür ettim.

“Evet, kardeşlerim şimdi getirdiğiniz bilgiler ışığında planımızın esas kısmına yani irreligioso’yu tamamen ortadan silme planına geçeceğiz. Unutmayın ki birçok kişiyi öldürmek zorunda kalacağız. Benden merhamet göstermemi beklemeyin, siz de göstermeyin. Çünkü onlar göstermeyecektir. Eğer yapamayacaksanız şimdi söyleyin ya da savaşa hazır olun.”

Hepsi hazırды, artık başlıyorduk. Gelen bilgilerle birlikte daha da rahatlamıştık. Her ay Roma’da gizli toplantıları oluyordu. Ve bu sefer ki 20 ağustosta idi. Toplantıya kadar yakın yerlere gideceğimizi ve toplantı gününden birkaç gün önce Roma’da olacağımızı söyledim.

Öncelikli üç hedefimizin İsviçre, Türkiye ve Yunanistan'daki kişiler olduğunu söyledim. Tam olarak 53 kişi vardı ve 4 tanesi baştı. Hepsini yanımda götürmeyeceğimi söyledim, bazılarını buranın güvenliğini sağlaması için bırakacaktım. 5'ini yanıma aldım ve hata yapan kızın da kesinlikle Harm ve Hylar'ın yanından ayrılmamasını söyledim. Öncelikle İsviçre'ye gidecektik. Hylar ve Harm ile vedalaştım. Yine ayrıntı istiyorlardı, veremeyeceğimi söyledim.

Kendimdeki değişimi çözemiyordum, sanki duygularımı kaybediyordum. Daha soğuk, daha acımasız, daha sert biri haline geliyordum. Bu hoşuma gitmiyor değildi ancak sonunda ne olacağını da merak ediyordum. Defterime not düştüm:

“Nasıl açıklanır bilemiyorum Lisa, belki de.. yani bu kadar ölüm.. bilemiyorum işte.. en basit ve en özlüsü galiba bu: böyle olmamalıydı.”

*12 - Engel

Planımızda sona yaklaşıyorduk ve İstanbul'daydık. Türkiye'deki görevimizi de tamamlayıp dönecektik. Her şey sorunsuz gitmişti. Alabileceğimiz her bilgiyi almış, en üste ulaşmaya çalışmış ve birçok düşmanı saf dışı bırakmıştık. Ama ekipten iki kişi ölmüştü maalesef. Dikkatsizlikleri onlara ölüm olarak geri döndü. Bu işte hata yapmak yasaktır, cezası ağırdır. Ben de hatalar yaptım ve yapacağım, sonuçlarına da katlandım ve katlanacağım.

Bir Perşembe akşamı ekiptekilerden biri kaldığım yere geldi. Roma'dan geliyordu. Halbuki kimsenin gelmemesi gerekiyordu. Haber verilecekse ben verirdim. Niye geldiğini sordum bana Hylar'dan bir mektup olduğunu söyledi. Kötü bir şey olmamasını umuyordum ama biliyordum ki kötü bir şeydi. İyi bir haber için bu tarzda gelinmez. Mektubu açtım ve okumaya başladım.

“Yohan, sevgili oğlum;

Öncelikle şunu bil eğer bu mektubu almışsan başımıza bir şey gelmiş demektir. Bizim yanımızda bıraktığın suskun kızdan şüphe ediyorum. Çok garip davranıyor. Bizi korumaya çalıştığını biliyorum ama yine de güvenemedim. Bizden biri değil gibi.

Bir an önce geri dönmelisin Yohan, sana bu mektubu getiren kişiye gerçekten ciddi bir tehlike altında isek sana götürmesini söyledim.

Uzatmanın anlamı yok, umarım geç kalmazsın Yohan.

Hylar Mono”

Bizi bulmaları çok zordu ancak birinin yardım etmesi gerekiyordu. Ekipten biri olmalıydı. Ama nasıl fark etmemişlerdi hepsini Harm seçmişti. Hepsi sadık gözüküyorlardı, birisine bile ihtimal vermiyordum. Ama biri olmalıydı, gidince öğrenecektim.

Mektubu getiren Samir'di. Ona burada kalmasını söyledim. Samir ile birlikte tekrar yedi kişiydik. Benim gideceğimi ve yerime Diego'nun geçtiğini söyledim.

“Artık yetki sizler de kardeşlerim. Benim Roma’ya dönmem gerekiyor. Sizler bizi değil görevimizi ve amacımızı düşünün. Yapacağımız şeyleri zaten biliyordunuz. Artık uygulama vakti geldi. Belki şu an kimse kahramanlıklarınızı bilmiyor ama ileride dünya sizi anlayacaktır. Tanrı yanınızda olsun kardeşlerim!”

Cuma günü sabaha doğru Roma’ya varmıştım. Dikkatli olmam gerekiyordu, her yerde beni takip ediyor olabilirlerdi. Eve az kalmıştı ancak hiçbir sorunla karşılaşmamıştım, yoksa Samir hata mı yaptı diye düşünmeye başladım. Etrafı iyice gözlemledim, bir sorun göremedim her şey normal görünüyordu. Silahlarımı giydim ve daha temkinli gitmeye başladım. Gizlenmiş olabilirlerdi. Kimseye bir şey olmamasını istiyordum. Birilerini kaybetmeye alışık değildim.

Kapının önüne kadar gelmiştim, her şey sorunsuz ilerlemişti. Eve gireceğimi ve mektubun tamamen yalan çıkacağını umuyordum. Yavaşça kapıyı açtım, içeride kimseyi göremedim. Bu beni rahatlatmıştı.

İşte tam bu noktada insan hata yapar. Her şeyin bittiğini sanırsınız, her şeyin iyiye gideceğini. Tam o sırada ani bir cevap gelir, hiç beklemediğiniz şekilde, hiç beklemediğiniz taraftan.

Kapıyı tamamen açtım ve sol tarafımda Hylar ile Harm’ı gördüm. İkisi de elleri ve ayaklarından duvara asılmıştı. Şoka uğramıştım. Başka kimseyi göremiyordum içeride. Sırtımda soğuk bir isim hissettim, arkamı dönüp karşılık vermek istedim. O sırada yere yığıldım. Sert bir yumruk yemiştim. Evin içindeki irreligiosolular bir anda başıma toplandılar. Hylar ile Harm’ın karşısına beni bağladılar. Sürekli dövüyorlardı. Sonra iki kişi girdi içeri, ikisini de tanımıştım. Demek Hylar haklıymış, o suskun kızmış ihanet eden. Yanındaki de Lucas’tı. Bir sigara yakmıştı Lucas, yüzüme doğru yaklaştı.

“Yine önümde büyük bir engel var Stephan ve yine senin çözebileceğini düşündüm. Anlıyorsun değil mi beni?”

***13 - Efsane(1. Sezon Finali)**

16 Ağustos 2002 * Roma

Çaresizlik.. Evimde elim ayağım zincire bağlı duruyor olmam tam olarak çaresizlikti. Öleceğimizi biliyordum. Hylar ve Harm daha önce ölecekti, ekiptekileri zaten öldürmüşlerdi. Neyin peşinden koşuyorduk, neyi amaçlıyorduk? Tam olarak o an düşünmeye başladım. Gerçekten bu kadar kin olmalı mıydı? Hâlbuki temelde aynıydık, bizden onların arasında yetişenler var. O zaman herkes anlaşıyordu. Oradaki arkadaşlarımı öldürmüştüm, sevdiğim kızı öldürmüştüm, dedemi öldürmüştüm. Şimdi ise Hylar ve Harm ölecekti, benim yüzümden. Kendi sonumu da hazırlamış oldum. Aslında Lucas’ın söyledikleri her şeyi özetliyordu.

“Yine önümde büyük bir engel var Stephan ve yine senin çözebileceğini düşündüm. Anlıyorsun değil mi beni? Onlarca adamımı öldürdün Stephan ama sana böyle bir emir verildiğini hiç hatırlamıyorum. Kimse hatırlamıyor! Sonra ne fark ettik biliyor musun Yohan! İşte bu kadın ve bu adamın senin aklını çeldiğini fark ettik. Sana hiç mantıklı gelmese de kabul ettin tekliflerini. Sana mantıklı gelemez Stephan, çünkü sen bizimle yetiştin. Ama bu içgüdüsel bir şey Stephan, bu kadın ve bu adam seni derinden etkiliyor.”

Silahını kafama ve kalbime doğru vuruyordu. “İşte tam buralarda bilinçaltı dediğimiz şey seni etkiledi. Ve onların peşinden koşturmaya başladın. Düşünmeden, sadece denilenleri kabul ederek. Neden peki Stephan? Hiç düşündün mü? Bunlar kim?”

Doğrusu hiç düşünmemiştim ve Lucas haklıydı, kelimesi kelimesine haklıydı. Nasıl olsa birazdan ölecektik. Bilmek veya bilmemek fark etmez diye düşündüm. Kim olabilirlerdi ki?

“Şu yüze bak Stephan hiç mi dikkatini çekmedi benzerliğiniz? Hylar senin annen, gerizekalı! Harm da amcan! Seni etkilemelerinin sebebi bu, bizim eğitimimize gelene kadar onlarlaydın. Ama onlar zamanında seni almamıza hiçbir karşılık vermediler. Baban seni bize getirdiğinde umursamadılar bile. Anlıyor musun Stephan! Sana bu gücü veren biziz. Oysa senin yaptığına bak. Ne sandın bunu Stephan? Herkesi öldürüp irreligioso’yu bitirebileceğini mi düşündün? Ancak kırıntıları temizledin Stephan. Biz hayal edemeyeceğin kadar büyüğüz. Öldürdüklerin yerine anında yenileri geldi. En üste yaklaşmaya çalışmak bile hatadır Stephan, büyük bir hata. Ve işte sonuçlarını görüyoruz. Herkesi tehlikeye attın Stephan, bunun bedelini ödeyeceksin.”

Annem mi?! Amcam mı?! Neler diyordu Stephan? Kafam çok bulanıktı. Ölmek üzereyken bile bunları düşünüyor olmak daha da acı verici. Hatırlamaya çalışıyordum, Hylar veya Harm veya babam hiçbirini gelmiyordu aklıma. O kızın nasıl aramıza girdiğini merak ediyordum, annemi merak ediyordum, babamı merak ediyordum, İstanbul’dakileri merak ediyordum. Aklımdan yine bir ton şey geçiyordu. Hepsini silip buradan nasıl kurtulabiliriz diye düşünmeye başladım. Buradan kurtulmam imkansızdı, Tanrı’nın yardımı gerekiyordu. Açıkçası, eğer varsa öbür tarafta bağışlanmayacağımı düşünüyordum. O sırada Stephan yüzüme tekrar yaklaştı.

“Söyle bakalım Yohan Lorm, tanrının önce kimin ölmesini istiyor Hylar mı, Harm mı? Aslında size iyilik yapıyorum Stephan, sizi tanrınızın yanına gönderiyorum. Orada istediğinizi yaparsınız, ahmaklar!”

Cevap vermiyordum, Hylar ile Harm’a döndüm. “Özür dilerim.. böyle olsun istememiştim anne, amca.. bana söylememeniz önemli değil. Tanrı bunu bize fark ettirdi. O’na bunun için şükrediyorum, bizim ölmemiz bir şey değiştirmez. Bir gün biri sizi yok edecek Lucas. Ben en azından bu yolda ölüyorum. Sense boşluk içinde öleceksin!”

Lucas bir kahkaha attı. “Demek bir cevap yok, sen bilirsin Stephan. Önce anneni sonra amcanı sonra da seni öldüreceğim. Tanrınızla size iyi eğlenceler!”

Lucas Hylar’a doğru yaklaştı, silahı kafasına dayadı. “Ha bu arada, eğer tanrınız gerçekten varsa ona kurallarının bu dünyada işlemediğini söyleyin.”

Lucas, beni sürekli sinirlendirmeye çalışıyordu ama kendimi tutuyordum. Tepki vermemeliydim, yoksa bu işi işkenceye çevirecekti. Hemen bitmesini istiyordum. Gözlerimi kapattım ve eskileri düşünmeye çalıştım. Bir silah sesiyle irkildi vücudum, sonra bir ikincisi geldi. Gözlerimi açmak istemiyordum. Onların ölümünü göremezdim. Lucas’ın bana yaklaştığını hissediyordum, silahı kafama dayadı. Gözümün önünden her şey silindi, bugünün doğum günüm olduğunu hatırladım. Ölüm

günüydü doğum günüm. Gözlerimi açtım, yere akan kandamlaları görüyordum. Anlam verememiştim.

“Güle güle Yohan Lorm!”

Küçüklüğümünden beri efsane olacağımı sanıyordum, Hylar ile tanıştığımndan beri ise Yohan Lorm efsanesi. Ama olmadı, ben de kendi kendime söyledim “Güle güle Yohan Lorm!”

Ve sonra bir silah sesi daha geldi..

YOHAN LORM: ACIYI TANI



***14 - Bir Senelik Ölüm**

15 Eylül 2003 * Prag

“Bir yıldan fazla oldu, hala kendine gelemedi. Niye bekliyoruz ki bu kadar? Geri gelmeyecek işte Sophie, hep böyle bilinçsiz olacak. İnat etme artık.”

“O’nu seviyorum Karl, anlıyor musun?”

“Seni öldürmeye çalıştı Sophie. Nasıl sevebiliyorsun onu? Aklım almıyor.”

“O beni değil, düşmanlarını öldürmeye çalıştı. Beni sevdiğini biliyorum Karl, o zaman yanımda yoktun anlayamazsın.”

Sophie ağlayarak odadan çıkmıştı. Karl yataktaki adamın yanına geldi. Niye bu kadar önemli olduğunu anlayamıyordu? Kimdi bu adam, nasıl bu hale gelmişti? Bir yıldır tepkisiz bir halde yatıyordu. Vücudunun her tarafı yara izleriyle doluydu. Bu devirde sanki sürekli savaşa katılmış gibi diye düşündü. Sophie’nin yanına gitmeyi düşündü. Sonra vazgeçti, gitmenin bir faydası olmayacağını biliyordu. Hatta daha da büyürdü sorunlar. Sophie her geçen gün duygusallaşıyordu. Sevdiğinin o halini görmek acı veriyor olsa gerek diye düşündü Karl.

Bir süre sonra Sophie tekrar geldi. Kendine gelmiş gibiydi.

“Özür dilerim Karl, bu aralar iyi değilim.”

Karl önemli olmadığını söyledi ama meraklı bakışları sürüyordu.

“Tamam, anlatacağım artık. Ben onunla çok küçük yaşta tanıştım, o beni hep korurdu. Sonra büyüdükçe onun yanında mutlu olduğumu fark ettim. Onu seviyordum. Onla olmak hoşuma gidiyordu. Çok konuşmazdı. Garip garip düşünceleri ve bilgileri vardı. O benim için hep farklı ve değerliydi. Onu böyle görmek bana acı veriyor. Her tarafı yara ve bilinci yerinde değil. Bazen bütün bunların gerçek olmamasını diliyorum. Ama ölmesini istemiyorum, Onun böyle bile olsa yanımda olması bana yetiyor.”

Karl burada araya girdi.

“Hep o, o, o diyorsun Sophie. Bir adı yok mu yani?”

“Onun bir sürü adı var. Ama söyleyemem. Canım yanıyor.”

Sessiz bir mırıldanış duyuldu: “Yohan..”

Sophie şaşırmıştı. “Nereden biliyorsun adını Karl?”

“Ben bir şey söylemedim ki.”

İkisi de Yohan’a döndüler. Gözlerini açamıyordu. Ama konuşmaya devam etti.

“Adım Yohan! Yohan Lorm! Son Kutsal Roma İmparatoru Yohan Lorm! Son Kutsal Roma İmparatoru Yohan Lorm! Son Kutsal Roma İmparatoru Yohan Lorm! Son Kutsal Roma..”

Sophie beni sarsıyordu, yüzüme vuruyordu.

“Yohan, Yohan, iyi misin? Beni anlayabiliyor musun?”

Sadece sayıklıyordum. “Son Kutsal Roma İmparatoru Yohan Lorm!..”

6 saat sonra

Yine gözlerimi zar zor açabiliyordum. Sophie’nin başı göğsümde ve eli elimde uyuyakaldığını gördüm. Gecenin bir yarısı olmuştu.

“Neredeyim ben? Sen de kimsin? Niye göğsümde yatıyorsun? Her yerim ağrıyor zaten!”

Bağırmaya başlamıştım. Neye uğradığımı şaşırmış bir haldeydim. Öldüğümü sanıyordum. Şoktaydım ve Sophie’nin Sophie olduğunu henüz öğrenmemiştim.

“Özür dilerim Yohan. Rahatsız etmek istememiştim. Ben, sadece seni kontrol ediyordum yanında uyuyakalmışım. Kendini nasıl hissediyorsun? Hiçbir şey hatırlıyor musun?”

“Kimsin sen? Ne istiyorsun benden?”

“Benim adım Sophie, bir senedir sana burada ben bakıyorum. İyileşmen için bekledim. Sadece iyileşmeni istiyorum. Yavaş yavaş her şeyi hatırlayacaksın. Hiçbir şey hatırlıyor musun?”

“Sophie mi? Bana iyi şeyler hatırlatmıyor. Sophie diye birini öldürmüştüm. Onu severdim. Başka bir isim kullanamaz mısın? Ayrıca hiçbir şey hatırlamıyorum. Hep eskiler var. Buraya nasıl geldim, ne oldu bana, hatırlamıyorum.”

Sophie zor konuşuyordu.

“Bana istediğini diyebilirsin Yohan, sadece kendini iyi hisset. Her şeyi anlatacağım sana. Neler olduğunu, buraya nasıl geldiğini, kim olduğumu anlatacağım sana. Şimdi dinlen biraz Yohan.”

Koşarak odadan çıktı Sophie, nelerin onu üzdüğünü sonradan anlayacaktım. Şimdilik hiçbir şey hatırlamıyordum. Bir sene olmuş demek ki dedim. Bir senelik ölüm. Ve gözlerimi tekrar kapattım. Hiçbir şey bilmek istemiyordum. Yorgundum, daha doğrusu yorgun olduğumu yeni fark edebildiğim için yorgun hissediyordum. Ama öğrenecektim, hatırlayacaktım.

Ve savaş.. yeniden başlayacaktı..

*15 - Hafıza

16 Ağustos 2002 * Roma

“Sophie yanındakilerden bilgi alıyordu. Yohan’ı durdurmaları gerekiyordu. Ancak çok geç kalmışlardı. Yohan çoktan ortadan kaybolmuştu. Hylar ve Harm’ı kurtarmak için evine gideceğini düşünüyorlardı. Hepsi silahlarını aldılar yanlarına. Hepsinin silahları farklıydı ama hepsi Yohan gibi giyinmişti. Emre de Yohan gibi eski usullerden hoşlanıyordu. Önden onu göndermişlerdi. Emre içeri girdi ve kimse olmadığını söyleyip diğerlerine de çağırdı.

Evin girişinde bekliyordu hepsi. Bu sırada üst kattan iki kez silah sesi geldi. Sophie hemen yukarı doğru koştu ancak onu durdurdular. Sakin olmaları gerekiyordu. Emre üst kata çıkıyordu ve bir koruma olduğunu fark etti. Koruma arkasını döndüğünde onun işini bitirmişti. Tekrar çağırdı diğerlerini. Yohan’ın olduğu odaya geldiler. Sophie kulak kesilmişti iyice ve Yohan’a söylenen sözü duydu.

“Güle güle Yohan Lorm!”

Daha fazla bekleyemedi ve içeri girdiği gibi Lucas’a ateş etti. Lucas da tetiğe basmıştı, mermi Yohan’ın başını sıyırdı. İçeride müthiş bir çatışma başladı. Sophie Yohan’ı çözmeye çalışıyordu. Emre de onu koruyordu. Yohan çok fazla kan kaybetmişti ve bir mermi başına isabet etmişti. Bir süre sonra Hywl Sophie’nin yanına geldi ve çıkabileceklerini söyledi. Tüm irreligiosolular ölmüştü.

Yohan'ı hemen bir arabayla hastaneye götürdüler. Sophie'nin tanıdıkları vardı o yüzden sorun çıkmadı. Sophie doktora buranın güvenli olmadığını ve onu başka bir yere götürmeleri gerektiğini söyledi. Doktor ilk aşamayı burada yapıp sonraki aşamada istedikleri yere aktarabileceklerini söyledi. Sophie aklından olabilecek yerleri geçirdi. Birçok yer geliyordu aklına ama hepsinde sorun olacağını düşünüyordu. Sonra Prag'taki arkadaşı Karl geldi aklına. Onu arayıp gelip gelemeyeceklerini sordu ve olumlu yanıt aldı. Şimdi doktorun cevabını bekliyordu.

Yohan hala uyanamamıştı ekibi ve Sophie onu bekliyorlardı. Emre Sophie'ye yaklaştı ve sordu "Seni daha önce hiç görmedim Sophie? Nerede yetiştirdiler seni ve Yohan'ı nereden tanıyorsun?" Sophie sadece Yohan'ı düşünüyordu. "Ben Yohan ile yetiştim Emre, daha fazla ayrıntı yok."

O sırada doktor geldi ve durumu açıkladı. Yohan'ın bitkisel hayata girme ve hafıza kaybına uğrama gibi riskleri vardı. Çok fazla ümit olmadığını ama yine de yaşatabileceklerini söylediler. Herkes şoktaydı. Sophie onu Prag'a götüreceğini söyledi. Doktor yapılması gerekenleri anlattı. Ve Yohan'ı Prag'a taşıdılar.

Ekibi bir süre Sophie'ye destek oldu. Sonra hepsi yavaş yavaş ayrıldılar. Sophie ve Karl kalmıştı sadece. Yohan ne zaman kendine gelir gibi olsa Sophie her şeyi anlatıyordu, hatırlatmaya çalışıyordu. Ufak bir belirti bekliyordu ama olmuyordu."

İşte böyle anlatmıştı Sophie her şeyi. Başım acayip ağrıyordu. Bir sürü şey geliyordu aklıma. Rüya mıydı gerçek miydi ayırt edemiyordum. Sophie derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti.

"Ta ki düne kadar. Hiç konuşmamıştın Yohan düne kadar. Sadece uyanıyordun ve uyuyordun. Bir senem böyle geçti işte Yohan. Şimdi hatırladın mı bir şeyler?"

Kısmen hatırladığımı söyledim. Ama anlam veremiyordum beni niye bu kadar önemsemişti. Ayrıca Hylar ve Harm neredeydi. Ayağa kalktım bir anda onları bulmak için dışarı çıkacaktım.

"Nereye gidiyorsun Yohan? Kendine gel önce biraz!"

"Hylar ve Harm'ı bulmalıyım. Onları hatırlıyorum Sophie. Hem sen de kimsin Sophie seni hiç hatırlamıyorum. Nedir benden istediğin?"

Elim sürekli başımdaydı ve gözlerim kısıktı. Işık rahatsız ediyordu ve başım çok ağrıyordu. Sophie düşeceğimi fark etmiş olmalı ki hemen yanıma geldi.

"Üzgünüm Yohan.. Biz seni almaya geldiğimizde onlar öldürülmüştü.."

Yatakta dolanıp duruyordum. İçimi sıkıntı basmıştı. Kendimi öldürmek geliyordu içimden. Nasıl olurdu, niye ölmüşlerdi, niye hatırlamıyordum? Defalarca gerçek olup olmadığını sordum. Ciddi olduğunu söyledi.

Sinirlenmiştim ve Sophie'nin yakasına yapıştım.

"Sen de kimsin Sophie? Sen mi öldürdün onları? Ne istiyorsun benden?"

Sophie ağlamak üzereydi, çok korkmuştu.

“Benim Jose, Lisa. Lisa’yım ben..”

Bu cevap beni daha da sinirlendirmişti. Dalga mı geçtiğimi sanıyordu?

“Lisa öldü tamam mı! Kendi ellerimle öldürdüm onu! Öldü! Öldü! Öldü!”

***16 - Spes mea in deo est!**

Sophie gerçeği söylüyor gibi görünüyordu. Ama nasıl olabilirdi? O kadar zehir ve kalbine sapladığım hançer.. Hem doğru olmasını istiyordum hem de doğru olamayacağını biliyordum. Sonra Sophie’nin o hali biraz daha sakinleşmeme yardımcı oldu. Yakasını bırakıp pencereye doğru yöneldim. Bir seneden fazladır dışarıyı görmüyordum. Prag.. ikinci doğum yerim. Sophie’den anlatmasını istedim, eğer Lisa ise inandırmasını istedim.

“Her şeyi anlatabilirim Yohan ben Lisa’yım. Anılarımızı anlatabilirim, eğitim dönemimizi ve beraber geçirdiğimiz zamanları anlatabilirim. Mesela hatırlar mısın bizi köz üstünde yürütürlerdi. Bir keresinde yan yanaydık ve sana nasıl dayandığını sormuştum. Sen ise “Spes mea in deo est” diye sayıklayıp duruyordun. Sonra aynısını o kayalıklarda da söyledin, silah kullanmakta çok kötüydün Yohan herkes senle dalga geçiyordu ve yine o kayalıklara gitmiştin tek başına. Yanına geldiğimde sana bir sürü şey anlatmıştım ve her zamanki gibi konuşmuyordun. Ne olduğunu sorduğumda yine bunu demiştin “Umudum Tanrı’da!”. Sonra sana hazırladığımız doğum günü vardı. Ve tabi bir de dayak yemiştik birbirimizin gözü önünde. Orada da dudaklarını okumuştum Yohan dayak yerken de aynı şeyi söylüyordun. O zamanlar iyi ki kimseye söylememişim. Seni yaşatmazlardı Yohan. Tanrı’ya inanmak gerçekten büyük bir hatadır irreligioso’da.”

Anlattığı şeylerin bir kısmını hatırladım, bir kısmını hatırlayamadım. Doğru şeyler söylüyordu. Aklım almıyordu. Bir yanım inanmak isterken bir yanım gerçek olamaz diyordu. Gerçek olamaz ağır basmıştı. Hem sinirliydim hem her an ağlayabilirdim. Sesimi kontrol etmeye çalışıyordum.

“Bunları nereden öğrendiğini bilmiyorum Sophie ama sen Lisa olamazsın. O gün öldürdüm onu. Kurtulması mümkün değil.”

Lisa biraz daha yaklaştı bana.

“Panzehirler Yohan. Verdiğin panzehirler, zehrin etkisini yok etmiş. Hançeri ise tam saplayamamışsın. Sen ayrıldıktan sonra Karl gelmiş ve beni kurtarmış. Kendime geldiğimde ona bana yardım etmesi gerektiğini söyledim. Kaçacaktım ve benim öldüğümü söyleyecekti irreligioso’dakilere. Şu an beni öldü sanıyorlar Yohan. Yaşadığımı sadece sen biliyorsun.”

Hala inanmıyordum Sophie’ye. Hançeri sapladığımı hatırladığımı söyledim. Nabzının atmadığını hatırladığımı söyledim. Herkesi öldürdükten sonra ayrıldığımı söyledim.

“Hayır Yohan, hafızan ayrıntıları unutmuş. Ne nabzımı kontrol ettin ne de hançeri sapladın. İyi hatırla Yohan, hançeri saplayacaktın ama yavaş hareket ediyordun. Hatta biraz yaralamıştın bile, sonra kapı

açıldı ve sana ateş edildi. Yere yığıldın Yohan.”

Şimdi hatırlamıştım olanları. İnanamıyordum. Lisa olduğunu kabul etmiştim ama kafam çok karışık. Emin olamıyordum. Ve şok halindeydim. Hani umutsuzca bir yarışın içine girersiniz de her şey bittiğinde size kazandığınızı söylerler. Kazandığınız kesindir ama inanmazsınız, inanamazsınız. Bir süre sonra alışırsınız duruma. İşte şimdi o haldeydim.

“Lisa ya da Sophie, ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Biraz zaman ver bana. Gerçekten Lisa olabileceğini aklım almıyor. Kusura bakma, biliyorum ve kabul ediyorum Lisa olduğunu ama sadece şaşırdım ve şoktayım. Yani..”

Gerisini getirememiştim. Lisa’nın yüzünde ise korku ve sevinç bir aradaydı. Yaşıyor olduğum için mutluydu. Ama eski Yohan olmadığım için korkuyordu.

Duş almak için banyoya girdim. Aynaya baktığımda çok garip hissettim kendimi. “Sanki 40 yaşındayım” dedim. Saçlarım da çok fazla beyazlık vardı. Ayrıca sağ kaşımla kulak kepçem arasında mermiden dolayı kalan bir iz vardı. Yüzüm ve vücudum daha kötüydü. Sanki her yerim yara içindeydi. Buna alışmalıyım, bu bir savaştı. Büyük bir savaş.

Duştan çıktığımda Lisa yemek hazırlamıştı. Duş almak beni sakinleştirmişti. Tavuk kavurma yapmıştı ve üstüne hafif limon sıkılmıştı. Lisa olduğuna iyice inanmaya başlıyordum. Limon sıkıldığını sadece ona söylemişim. Yemekte yine o konuşuyordu sürekli. Sadece dinliyordum ve nadiren konuşuyordum. Evet, şimdi kendimi gerçekten Lisa ile beraber hissetmişim. Heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyordu yine. Açıkçası doğru düzgün dinlemiyordum. Bir anda ağzımdan çıkıvermişti.

“Te amo Lisa”

Bir anda donup kalmıştı. Önce anlam veremedi sonra yüzü kızardı ve başını aşağı doğru eğdi. “Ben de seni seviyorum Yohan” dedi. Gülmeye başlamıştım. Meraklı meraklı soruyordu.

“Ne var? Neye gülüyorsun?”

Cevap vermiyordum ve bu onu daha da meraklı yapıyordu. Ve beni daha da güldürüyordu.

“Çok gıcıksın Muet!” dedi ve ayrıldı masadan. Ben de peşinden gittim ve sadece onu hatırladığımı söyledim. O sırada yastığımın altındaki listeyi fark ettim. Listeyi fark etmem aslında her şeyi fark etmemi sağlamıştı. İrreligioso’yu yok etmeliydim. Ve artık Hylar ile Harm da yoktu. Tek başımaydım. Ve Lisa’ya kalbim güvenirken beynim güvenmiyordu.

Listeyi inceliyordum ve tamamen değişmişti. Lisa sanki benim listeyi incelememle ilgilenmiyormuş gibi başka şeylerle oyalanıyordu. Sormamı bekliyordu ama emin değildim. Sonra daha iyi bir çözüm olmadığını düşündüm.

“Hylar ile Harm öldü demiştin Lisa. Bu liste ise tamamen değişmiş ve çok ayrıntılı. Bir bilgin var mı?”

Lisa anında cevap verdi, sesinden yardım etmek istediği anlaşılıyordu.

“Biliyorsun Yohan, ben onlardan biriydim. Her şeylerini biliyorum. Sana yardım edebilirim ama bana güveniyor musun?”

Bazen sizi kararsızlığa sürükleyen veya düşünmeye sevk eden ya da hayatınızı değiştirecek şeyler çok büyük olaylar olmaz. Bu onlardan biriydi işte aslı arası ufak bir soru. Lisa’ya sarıldım ve alından öptüm.

“Spes mea in deo est, Lisa.”

*17 - Çiçek Hastalığı

4 Haziran 1723’te 16 yaşında bir genç vefat eder. Leopold Clement adında bir genç. Ve ondan on yaş küçük bir kız çocuğu vardır Maria Theresia adında. Maria ve Leopold nişanlanmışlardır ve Leopold’ün Viyana’ya gelmesi beklenir. Ancak Leopold yerine onun ölüm haberi gelir.

Çiçek hastalığından ölmüştür Leopold ve Maria Theresa için yeni adaylar aranmaktadır. Maria’nın favorisi ise Francis Stephen’dır. Maria’dan dokuz yaş büyük olan Francis hem de Leopold’ün kardeşidir. 12 Şubat 1736’da Francis Stephen ile evlenen Maria kocasına derin bir sevgi ile bağlıdır. Ayrıca Maria Macaristan ve Bohemya Kraliçesi ve Avusturya Arşidüşesi idi. Kocasını Francis’in I. Franz ünvanı ile Kutsal Roma İmparatoru olmasından sonra kendisi de İmparatoriçe sayıldı. Zamanında en güçlü kadınlardan biriydi. Ve devleti bizzat yöneten kadınlardan biriydi. Eşi Yedi Yıl Savaşları bitiminden iki yıl sonra ölmüştü. Onun ölümünden sonra kendi ölümüne kadar yas tuttu. Ona derinden bağlıydı. Kızlarından Maria Antonia henüz dokuz yaşındayken babası I. Franz ve annesi Maria Theresa, oğulları Leopold’ün evliliğini kutlamak için Innsbruck’e gideceklerdi. Babası yola çıkmadan önce sanki kızını bir daha göremeyeceğini hissetmiş gibi Maria Antonia’ya sarıldı, öptü, bağrına bastı. Antonia şaşırmıştı çünkü babasını böyle gözü yaşlı ilk defa görüyordu. Ve son olmuştu. Antonia bir daha babasını görememişti. 1765 ağustosunda I. Franz felç geçirerek ölmüştü.

Daha sonra Maria Theresa kızlarından Marie Antonia’yı da savaş bitiminde Fransa ile ilişkileri sağlamlaştırmak için Louis ile nişanladı. Ve o da kızını ağlayarak uğurladı. Kızının Fransa halkına iyi davranması ve onu gururlandırmasını söyledi. Antonia halkına düşküncüydü, onların derdini kendi derdinden ayırmazdı. Ancak vatan haini ilan edildi ve giyotinle idam edildi.

Eğer Leopold çiçek hastalığından ölmeseydi belki ben hiç olmayacaktım. Belki de I. Franz hiç Kutsal Roma İmparatoru olamayacaktı. Ya da Theresa bu kadar güçlü olamayacaktı. Antonia belki hiç doğmayacaktı. Ve ben belki olmayacaktım belki de çok farklı yerlerde olacaktım.

Ve Lisa.. Onun kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Neden bizim tarafımızda olduğunu öğrenmek istiyorum. Bilmeden ona güvenemem. Bu değerlerimizi onla paylaşamam. İnancım kalbimin önüne geçmeli.

Lisa’dan kaç kişinin kaldığını öğrendim. Emre, Hywl, Andre ve Joseph kalmıştı sadece. Karl ve kendisinin de olduğunu söylüyordu Lisa. Benle birlikte yedi kişi kalmıştık yani. Ve diğerleri varsa bile onlarla irtibat kurabilecek Harm ve Hylar ölmüştü. Nereye gittiklerini bilip bilmediğini sordum

Lisa’ya.

“Sen uyandığında hepsi haber vermemi istediler zaten. Gittikleri yerleri biliyorum. Sana bağılılar Yohan, şanslısın.”

Beni gururlandırmaya çalışıyordu ancak kendimi kontrol altına almalıydım. Bugün Lisa yarın başkaları ve bir bakmışsınız aynı düşmanlarım gibi olmuşum. Öldüğümde arkamdan sadece “O sadece bir insandı.” denilmesini istiyorum.

Onları bizzat ziyaret etmek istiyordum. Ancak şu an hazır değildim. İyileşmem gerekiyordu. Lisa haber verebileceğini söyledi. Ya da Karl’ın gidebileceğini.

“Hayır, ikiniz de gitmeyin, hepsine mektup göndereceğiz. Ve ben onlara sahte olmadığını belirtmek için birkaç gizli şey kullanacağım. Birkaç gün içinde hepsi buraya gelecektir. Onlar gelene kadar ben de seni ve Karl’ı tanıyacağım.”

Lisa şaşırmıştı, zaten tanımıyor musun diyecek gibiydi ama o konuşmaya başlamadan devam ettim. “Açık konuşmam gerek Lisa. Seni seviyorum, Amsterdam’dan beri seni seviyorum, kalbim kalbindedir. Ama seni öğrenmeliyim her şeyinle bilmeliyim. Sen ile ben tamamen zıt kutuplarız. Ne oldu da benim yanıma geçtin. Sadece bana olan aşkın mı sebep oldu gerçekten? Geçmişin nedir? Gerçek ismin nedir? Önce seni öğrenmeliyim sonra irreligioso’yu tanıyacağız. Sana güveniyorum ama bu konu benle ilgili değil Lisa. Bu konu herkesin, bu konu Tanrı’nın! Kendimden şüphe ettiğim anda bile bu görevden çekilirim.”

Yedi kişi olduğumuzdan şüpheliydim. Karl ve Lisa’dan emin değildim. Lisa’ya olan sevgimden dolayı ona güvenmek istiyordum. Ama Karl’a karşı tamamen şüpheliydim. Zaten birkaç gündür ortada yoktu. Ne yaptığı hakkında bir fikrimiz de yoktu. Lisa’dan ayrıntılı bilgi almasını istedim. Bu kadar habersiz gezmesi şüphelendiriyordu.

Lisa’dan silahlarımı istedim. Hançerimi ve silahımı getirdiğini söyledi, ayrıca bir de formüllerle dolu bir defter getirdiklerini söyledi. Zehirlerle ilgili defterimdi, pek bir şey anlamadıkları belliydi.

“Bir bıçağım daha vardı, o ne oldu?”

Şaşkın şaşkın cevap verdi Lisa, daha doğrusu soru sordu.

“Hangi bıçak Yohan? Başka bıçak falan yoktu.”

Anlaşılan tekrar yapmam gerekecekti. Eğer karşı taraf almışsa onlar kopyasını çıkarabilirlerdi. Bu benim için kötü haberd. Lisa yüzümdeki kötü ifadeyi fark etmişti. Niye bu kadar tepki gösterdiğimi sordu.

“O Harm’ın hediyesiydi.” dedim sadece.

Bıçağı tekrar yapacaktım ve malzeme gerekiyordu. Malzeme almak için dışarı çıkmamız gerektiğini

söyledim. Hem biraz Prag'ı tanımak istiyordum. Dışarı çıkarken kapı koluna bir kağıt parçası astım. Lisa niye böyle bir şey yaptığımı sordu.

“Her şeyin bir sebebi vardır Lisa. Yakında anlarsın.”

*18 - Süphe

Prag'ı geziyorduk yaklaşık üç saat falan olmuştu. Prag Kalesi'ne çıkmıştık, ve şehir oradan gerçekten çok güzel görünüyor. Vltava Nehri ve Prag'ın tarihi havası beni cezbetmişti. Prag Kalesi ile ilgili bazı şeyler okumuştum. En büyük kalelerden biri olduğunu okumuştum. Gerçekten çok ihtişamlı gözüküyor. Ve Roma'dan bu kaleye kadar yol yaptıklarını okumuştum. Hatta birçok yerde bu bağlantıların olduğunu okumuştum. Özellikle Prag Kalesi sığınmak için kullanılan bir yermiş. Bir gün bunu kontrol edeceğim. O yollar gerçekten var mı merak ediyorum. Eğer atalarım kullandıysa benim de işime yarayacaktır.

Charles Köprüsü'nden de geçmiştik, insanların çoğu sadece gelmiş olmak için geliyor. Fotoğraf çektirip gidiyorlar, oysa birçok anlamı var o heykellerin, yazıların ve yapıların. Ben de Lisa ile herhangi iki turist gibi o kadar insanın arasından geçip gittim. Yorulmuştuk, ve eski şehir meydanı dedikleri yerde biraz dinlenmeye karar verdik. Lisa sürekli bir şeyler anlatıyordu, sanki bir turistmişim gibi. Bense etrafı gözetliyordum. Sanki bir şeyler tanıdık geliyordu ama emin değildi. O sırada Lisa ısrarla astronomik saate bakmasını istedi.

“Bu da çok ilginç Bir saat Yohan hala mantığını anlamış değilim. Çok da araştırmadım tabi ama yine de sadece bakarak anlayamıyorum. Ama çok güzel duruyor. Ayrıca heykeller de çok güzel üstteki altın horoza da çok gülüyorum. Niye koyarlar ki oraya altın horozu, çok komik!”

“Yahudi-Hristiyanları temsil ediyor o horoz.”

Garip garip bakıyordu suratıma Lisa. Hem Yahudi hem Hristiyan nasıl olacak ki diyordu. Evet haksız sayılmazdı. Çünkü çok bilinen bir şey değildi. Kendilerini çok açığa çıkaramıyorlardı. Çünkü her iki taraf da onları dışlıyordu. Bu yüzden hep gizli kaldılar ya da çoğu gizli kaldı diyeyim. Şimdi kimler vardır bilmiyorum ama bu saati yapan adam Yahudi-hristiyanmış. Aklıma gelenleri anlatıyordum sırayla Lisa ise hayretle dinliyordu.

“Nereden öğrendin tüm bunları Muet?”

“Elinin altında kimsenin göremeyeceği kitaplar vardı ve sen okumadın mı yani? Bilgi nedir bilir misin sen?”

Omuzlarını silkip, dudaklarını büktü Lisa. “Ben sadece öldürmeyi bilirim.” dedi.

Genelde çoğu kişi böyleydi. Önemli olan öldürebilmektir. İnançsız olmak ve öldürebilmek. Doğru düzgün Hristiyan kalmamıştı karşılarında ve son zamanlarda Müslümanlara saldırmaya başlamışlardı. Benim ortaya çıkmam kısa bir süreliğine korkutsa da tekrar kontrolü eline almıştı irreligioso.

Ev bulunduğumuz yere yakındı. Yürüyerek gelmiştik eve ve gerçekten çok yorulmuştum. Ama iyi

olmuştu dışarı çıkmak, hafızam yerine geliyordu ve daha sağlıklı düşünebiliyordum. Hem vücudumu da alıştırmalıydım artık. Başladığım işi bitirmeliydim.

Anahtarları vermesini söyledim Lisa’ya kapıyı ben açmak istiyordum. Kapı kolunu bizim çekmememiz gerekiyordu. Kapıyı açtım ve Lisa’ya girmesini söyledim. Eğer içeride biri varsa ona zarar vermeyecektir diye düşündüm. O içeri girerken ben de bir şeyle oyalanıyormuş gibi yaptım. İçeride bir değişiklik göremeyince ben de girdim içeri ve kapıyı kapattım. Ve anında Lisa’ya hemen dışarı çıkması için bağırdım. Artık burası güvenli değildi. Tahmin ettiğim gibi birileri girmişti içeri ve kapı kolundaki kağıt yere düşmüştü. Hemen defterimi ve malzemeleri aldım. Lisa hala bekliyordu, kafası bulanık gibiydi. Kolundan tutup sarstım.

“Ciddiyim Lisa. Acele etmeliyiz. Her an her şey olabilir.”

Dışarı çıkmıştık ve kısa bir süre sonra ev alev aldı. Büyük olmasa da en azından bizi öldürecek kadar bir patlama yaşanmıştı. Lisa şok içindeydi. Cümle kuramıyordu. Yarım yamalak kelimeler çıkıyordu ağzından ve “Nasıl bildin” deyip duruyordu. Ben ise kimin yaptığını biliyordum. Ve başlangıç noktasını biraz öne çekmek gerek diye düşündüm. Karl ile başlayacaktık.

“Karl’ın evi nerede Lisa?”

Lisa kabullenmek istemiyordu. Karl en güvendiği kişilerden biriydi. O olamaz diyordu. Ama ben emindim. Ve Lisa’yı ikna ettim, gidip emin olacaktık. Eğer o ise ölüm başlıyordu. Eğer değilse araştırma başlıyordu. Oraya uğramadan önce koluma gizli bıçağımı hazırlamam gerekiyordu. Tekrar meydana gitmemiz gerek dedim.

“Kuytu bir yerde yapsak daha iyi değil mi?”

Lisa’nın bile böyle sanması garipti. Kalabalıkta herkes daha dikkatsizdir, çünkü kalabalık güven vericidir. O yüzden kimse kimseye çok dikkat etmez. Meydanda oturduk sanki bir oyuncakla uğraşır gibi hazırladık ve koluma taktım. Artık gidebilirdik. Yola çıktık, Lisa tedirgindi. En güvendiği arkadaşlarından birinin onu öldürme ihtimali vardı. Doğru olmamasını diliyordu.

Lisa yaklaştığımızı söylediğinde iğrenmiştim. Karl burada mı yaşıyordu? O kadar güzel Prag’ta yaşamak için böyle bir yer seçmek çok saçma. Eskimiş binalar, hepsi çökmeye yakın ve sokaklarda gezinen çöpler. Bu binalardan birine girdik ve üçüncü katına çıktık. Lisa’ya kapıyı çalmasını ve bana bakmamasını söyledim. Kapının yanındaki duvara yaslandım. Lisa kapıyı çaldı ve gözlerini yere dikti bekliyordu. Kapıyı Karl açtı ve direk beni sordu. Önce kendimden şüphelendim acaba yanılıyor muyum diye ama sonraki cümle harekete geçmem için yeterliydi.

“Güzel! Gelsene içeri Sophie şu işi tam bitirelim!”

***19 - Güven ve Karar**

Karl, Lisa’yı tuttuğu gibi yere attı. Ve silahını çıkarıp Lisa’ya doğru yürüyordu. O sırada ben de Karl’ın bacaklarına sert bir tekme attım sonra da koluna vurdum silahını kullanamam diye. Zaten silah elinden fırladı hemen. Karl hiç beklemiyordu böyle bir şey olmasını. Bir yandan bana saldırıyor bir yandan da Lisa’ya sövüyordu. Hain olduğunu söyleyip duruyordu.

“İrreligioso sizi yaşatmayacak!” diyordu sürekli.

Lisa da şoku atmıştı üzerinden ve o da Karl’a karşı savaşıyordu benimle. Karl’ın dayanacak gücü kalmamıştı. Onu bir kalorifer borusuna bağladık. Ve konuşturmaya çalışıyorduk. Ancak Karl sadece Lisa’ya yüklenip duruyordu.

“Her şeyi anlattım Lisa, her şeyi anlattım. Yakında işinizi bitirecekler. Hainlerin sonu böyle olur. Oyun mu sanıyorsun bunu ya da bir film mi? O kadar basit mi bir aşkın peşinden koca bir örgütü terk etmek. Bildiğin şeylerin açığa çıkması riskini alırlar mı sanıyorsun? Kaç kişisiniz ha? Neyinize güveniyorsunuz? Hiçbir şeye sahip değilsiniz. Eğitim, para, silah, mekan? Hangisi var sizde? Aptallar. Öyle iki günde bitirip kahraman olacağınızı sanıyorsunuz. Devam edin, gerizekalılar. Ama vasiyetinizi yazmayı unutmayın!”

Karl durmadan konuşuyordu ve buna bir dur demeliydim. Yüzüne sert bir yumruk attım.

“Bana bak Karl! Düşünmen gereken tek bir gerçek var, eğer sorduklarıma cevap vermezsen o savunduğun irreligioson’da bile göremeyeceğin şeyler yaparım sana. Ölümün için yalvarırsın bana! O yüzden şimdi konuş ve ben de yaşamana izin vereyim.”

Karl alaycı bir gülümseyle bana baktı. “Devam et, pislik!”

Karl’ı konuşturmam gerekiyordu ve gerçekten acı çekmesini istiyordum. Onu bu halde görüp neler yapabileceğimi bilmelerini istiyordum. Lisa’ya ne desem bilemiyordum. Gözümün önünde olmasını istiyordum ama Karl’a yapacaklarımı da izlemesi hoş olmayabilirdi. Sonuçta eski bir arkadaşıydı. Yine de isterse başka bir yere geçebileceğini söyledim. Lisa ise kararlı bir ses tonuyla cevap verdi.

“Hayır, en güvendiğim kişi bile böyle çıkıyor. Ben de seninleyim, Karl’ın acı çektiğini görmek istiyorum.”

Sevinmiştim ve Karl’a yaklaştım. Hançerimi çıkardım ve Karl’a gösteriyordum.

“Bu hançeri özel yaptırdım Karl, salata ve yemek hazırlarken falan çok kullanışlı, özellikle ince işlerde çok işe yarıyor. Bir de senin gibilerle arası çok iyi bu hançerin. Kör bir bıçağa göre çok daha acısız. Tabi kullanmayı bilersen. Maalesef ben daha tam alışamadım, o yüzden biraz acıtabilir. Ayaklarından başlasak fena olmaz diye düşünüyorum.”

Karl dediklerimi duymamazlıktan geliyordu. O sırada Lisa beklemediğim bir şekilde Karl’ın yüzüne çok sert bir tekme attı.

“Bu son şansın Karl. Yohan hayal edemeyeceğin kadar acımasızdır. Vücudumun ne halde olduğunu biliyorsun. Ki beni sevdiği için bana en hafifini uyguladı. Ya konuş Karl, ya da eziyeti kabullen.”

Karl’dan ses çıkacağı yoktu. Lisa’nın sözleri onu biraz tedirgin etmişti. Lisa’daki yaraları bildiği belliydi. Önce ayak başparmağını kestim ve kanaması dursun diye ateşle bastırdım. Karl acı içinde kıvranıyordu. Bir süre sonra bağırmaı kesti, gözlerinden yaşlar geliyordu. Konuşmaya dair bir tepki

yoktu. “Sen bilirsin!” dedim ve devam ettim. Bu sefer de el başparmağını kestim. Yine aynı olay, Karl sürekli kıvranıyordu ve bağıırıyordu. Yine konuşmuyordu. Bu sefer erkeklik organına yöneldim. “Nasıl olsa konuşmayacaksın, öleceğin için buranın bir önemi yok!” Karl pek ciddiye almamıştı. Lisa da şaşırmişti ve ciddiye almamıştı blöf yaptığımı sanıyordu. Hâlbuki değildi. Lisa’ya sıkıca tutmasını söyledim. Karl işin ciddiyetini anlamıştı. Lisa’nın sıkmasıyla yerinde duramıyordu zaten. Ben de yavaştan kesmeye başladım. Karl acı içinde bağırmaya başladı.

“Tamam, tamam anlatacağım. Durun lütfen! Ne istiyorsanız anlatacağım.”

Hançeri çektim ve alaycı bir şekilde cevap verdim.

“En zevkli yerlerini kaçırdın Karl, daha başında bitirdik olayı! Evet Karl, her şeyi bilmek istiyorum. Bildiğin her şeyi bilmek istiyorum. Toplantıları ne zaman, nerelerde adamlarınız var, sisteminiz nedir, başınızdaki kim? Anlat bakalım sırayla.”

Karl acıdan zor konuşuyordu. Ama anlatmaya başladı.

“Sen ortaya çıktın ve sonra Sophie ortadan kayboldu. Bu olaylardan sonra sistemi tamamen değiştirdiler. Lisa’nın bildikleri artık işe yaramıyor. Her ayın 13’ünde toplantı olur. Fakat başımızdaki kim onu bilmiyoruz. Her hafta farklı biri oluyor başımızda. Ve bize yapmamız gerekenleri ve dikkat etmemiz gereken şeyleri söylüyor. Her yerde olduğumuzdan bahsediyorlar sürekli. Ancak yeterli olmadığını söylüyorlar. Son zamanlarda sürekli doğuya Müslüman ülkelere yönelmek istiyorlar ancak senin ortaya çıkışın bunu yavaşlattı.”

Karl sanki bir nefeste anlatmıştı bunları. Ondan bildiği tüm kişilerin isim ve adreslerini istedim.

“Bunu yapamam defterimi veremem, beni öldürürler.”

Karl korkuyla ne yapacağını bekliyordu. Sakin bir şekilde “Tamam Karl, şimdi sana bir iğne yapacağım. Seni rahatlatacak.” Lisa ise garip garip bakıyordu bana. “Ne yani? Listeyi öğrenmeden bırakacak mısın? Anlayamıyorum seni Yohan!” İğneyi yaptım ve bir süre sonra bayıldı Karl. Lisa bana sinirlenmişti.

“Hani öldürmeyecektin Yohan, söz vermiştin.”

Lisa’ya sakin olmasını söyledim.

“Öldürmedim Lisa, sadece uyandığında hiçbir şey hatırlamıyor olacak.”

Lisa şoka girmişti. Açıkçası bazen kendime inanamıyordum. Düşünsenize bir uyanıyorsunuz, elleriniz ayaklarınız bağlı ve iki parmağınız kesik. Ve nerede olduğunuza dair bir fikriniz yok. Yaptığım şeylerin acımasız yaptığım kişilerin hak ettiğine inanıyorum.

Lisa’ya bir defter aradığımızı söyledim. İçinde isimler ve adresler olan bir defter. Aramaya başladık hemen. Bir yandan da konuşuyorduk. Lisa neden defter aradığımızı sordu.

“Karl söyledi bize. O yüzden onu zorlamadım. Defterini veremeyeceğini söyledi. Demek ki her şeyi oraya kaydediyor. Ayrıca Karl haklı Lisa. Bu iki günlük iş değil. Sistemli çalışmalıyız. Paramız olmalı, eğitimimiz olmalı, kaynağımız olmalı, derdimizi anlatabileceğimiz yerler olmalı. Bir gizli biz olmalıyız bir de dışarıdaki biz olmalıyız. Ancak böyle durdurabiliriz.”

Lisa sadece dinliyordu ve etrafı karıştırıyordu. O sırada buldum defteri, kitaplıktaki diğer defter ve kitapların arasına atılmıştı. Artık Lisa ve diğerlerine dışarıdaki bizi kurmalarını söyleyecektim. Ben de gizli bizi takip edecektim. Büyüdükçe gizli biz de büyüyecekti. Biz büyüdükçe başkaları küçülecekti. Onların açısından bakınca onlar da haklıydı. Herkes kendince haklıydı. Gerçekten kimin haklı olduğunu ölünce öğreneceğiz. Sonuçta ölüm hep kazanır.

***20 - Kendinden Emin**

19 Mayıs 2010 * Budapeşte

Karl'ı öldürdüğümünden beri yaklaşık yedi sene oldu. Bu süre içinde irreligioso ile uğraşmaktan çok kendimizle uğraştım. Lisa ile ve diğer dört öğrencimle başladığımız bu uğraşma süreci çok verimli geçti. Budapeşte'de merkezini kurduğumuz bir eğitim okulumuz var ve bazı ülkelerde de merkezlerimiz var. Buda Kale'sinin altında yer alan merkezimiz için Papa'nın yardımını aldık. Ayrıca Prag Kalesi için de aynı izni aldık. Güzel yerlerimiz var ve Budapeşte'deki merkeze Harm ve Hylar için birer anıt yaptırmıştım. Onlar bu iş için derinden uğraşmışlardı. Şimdi sıra bendeydi. Ve farklı bir yöntem izleyecektim.

Evet, bunlar işin gizli kısmı. Bir de halka açıldığımız kısmı var. Kiliselerimiz ve yardım kuruluşlarımız var. İnsanlara hoşgörüyü, saygıyı, sevgiyi ve inancı öğretiyoruz. Onlara tarihi anlatıyoruz, boşlukta gezinenlere yol gösteriyoruz. Her şeyi olmasına rağmen isyan eden insanlar gördüm, elindekini veya aklındakini vermekten çekinen insanlar gördüm, Tanrı'nın affediciliğini unutup günah dünyasında dolaşan insanlar gördüm, kendi ırkı dışındakileri insan saymayanları gördüm. Bunları sorun olarak görmeyenleri gördüm. Bunları değiştirmek için başladık bu işe. Başta çokça insan korkuyla baksa da şimdilerde sabrımızın meyvesini alıyor gibiyiz. Lisa'yı bu işin başında biliyorlar. Genelde dışarıdaki her işi o kontrol ediyor. Ben ise sürekli planlar üzerinde çalışıyordum ve eğitim merkezlerimizi kontrol ediyordum.

Bana öğretilenleri onlara aktarıyordum. Onlar da sonrakilere aktaracaklardı. Gariptir, ben de aşkı yasaklamıştım. Aşkı durduramazsınız ama engellememiz şarttır. Ya da sonuçlarına katlanırsınız. Yaşadığım aşk beni ve amacımı yok edebilirdi. Hatta çokça hatalar yaptım ama Tanrı'ya şükürler olsun bir şey olmadı. Aslında onlardan istediğim robot olmaları değil, insan olmaları. Burada onlara gücün değil insanlığın önemli olduğunu öğretiyorum. Yaşlandıklarında onları gücün değil saygının koruyacağını öğretiyorum. Onlara yaşamayı öğretiyorum, insan gibi yaşamayı. Ve eğitimi tamamlayanları normal işlere yolluyorum. Bir üniversiteye veya bir kiliseye veya bir yardım kuruluşuna. Ama bize bağlı olarak gönderiyorum.

Irreligioso'nun her ayın 13ünde yaptığı toplantıları gibi bizler de toplantılara başladık. Her ayın 19unda Budapeşte'deki merkezde yapıyoruz toplantımızı. Şu ana kadar hep Lisa ve dört öğrencimle yaptım bu toplantıları. Şu ana kadar hep dışarıdaki bizi genişletmek için olmuştu bu toplantılar. Ve bugün toplantımda eğitimini tamamlamış olan ve eğitim boyunca da dikkatimi çeken birini

getirmiştim. Adı Matyas olan bu genç çocuk diğerklerinden çok daha hızlı düşünebiliyor ve çok daha soğukkanlı davranıyordu. Onu diğerklerine tanıttıktan sonra yeni planlarımı da açıklayacaktım.

Herkes gelmişti ve Matyas'ı gördüklerinde hepsi bir duraksıyordu. Sanki yanlış yere gelmişler gibi. Hepsi Matyas'a bunun ne işi var burada tarzında bakarken ben de konuşmaya başladım.

“Evet, yaklaşık yedi yıldır uğraştığımız işler artık meyvelerini hatta meyvelerin de meyvelerini vermeye başladı. Ve ben de size planımı açıklamaya karar verdim.”

Hywl ve Emre'nin içlerinden “İşte bu!” dediklerini anlıyordum heyecanlarından.

“Bu Matyas, henüz eğitimini bitirdi ancak ben onda müthiş bir yetenek gördüm ve planım için gereken son kişi olarak onu seçtim. Ve sizlerin de bildiği üzere yedi yılda Fransa, Portekiz, İtalya, Çek, Türkiye, Rusya ve Macaristan'da gizli eğitim merkezlerimiz var. Ve kırk ülkede 487 halka açık merkezlerimiz var gerek kiliseler, gerek yardım kuruluşları. Artık arkamızda bizi anlayan ve anlatan insanlar var. Irreligioso da bunun farkında ve onlara tamamen yok olmamaları için durmalarını önereceğim. Yoksa savaşımızı başlatıyoruz. Sizler dışarıda insanlara gerçekleri anlatırken ben de yedi yılımı irreligioso'yu takip etmeye ayırdım. Ve onlar hakkında artık çok daha fazla şey biliyoruz. Zamanı geldikçe sizler de öğreneceksiniz.”

Herkes neler olacağını merak ediyordu. Irreligioso'yu takip ettiğimi bilmiyorlardı ve planlar yaptığımı da. Özellikle Matyas çok endişeli gözüküyordu. Sanki olayın büyüklüğünü yeni kavramış gibiydi.

“Daha görmediğin çok şey var Matyas!” dedim.

Lisa bize katılmayacaktı. Onun ilgilenmesi gereken birçok iş vardı. Sürekli geziyor, işlerin yolunda gidip gitmediğine bakıyor ve son zamanlarda medyaya da çıkmaya başlamıştı. Gazeteler, dergiler, televizyonlar onunla görüşmek istiyorlardı. Yapılan şeyler farklı geliyordu herkese ve doğal olarak ilgilerini çekiyorduk. Lisa biraz bozulsada kabul etmek zorunda olduğunu biliyordu. Hem de kendini bulduğunu söylüyordu bu işlerde. İnsanlara yardım etmenin ve onlardaki değişimin kendisini mutlu ettiğini anlatıyordu.

Matyas ile özel olarak konuşacaktım. Diğerklerinin çıkmasını istedim. Yanıma oturmasını istedim Matyas'ın. Sanki önemli bir emir vermişim gibi yerinden fırlayarak geldi. Hem sakinleşmesini istiyordum hem de görevi iyice anlamasını.

“Bak Matyas, yapacağımız şeyler normal şeyler olmayacak. Bu savaş belki binlerce yıldır devam ediyor. Biz bitiremeyeceğiz belki ama bitirmek için uğraşacağız. Amacımız insan öldürmek değil. Amacımız insan öldürmeyi ve insanlığı insanlıktan çıkarmayı amaçlayanları değiştirmek. Değişmemekte ısrarcııarsa onları öldürürüz. İsteriz ki onlar da insanca yaşasın. Ama hepsi öyle değildir Matyas. Ölmekten ve öldürmekten korkmamalısın Matyas. Ayrıca duygularını kontrol edebilmelisin. Öldürmekten zevk aldığını görürsem anında atarım seni görevden. Amacımız öldürmek değil bunu aklına iyi sok. Ve istemiyorsan katılmak zorunda değilsin. Ancak senin kadar iyisini bulmak zor olabilir.”

Matyas kendinden emindi. “Hazırım efendim!”

Hep hazır olduğumuzu sanırsınız. Ta ki gerçeklerle karşılaşana kadar.

“Evet sayın seyirciler, güzel bir Pazar gününde yine sizlerle beraberiz. Bugün ki konuğumuzu çok özel ve ilginç buluyorum. Kendisiyle ve yaptıklarıyla ilgili çok fazla merak edilen şey var. Bugün kendisiyle bunları konuşma fırsatı bulacağız.”

Ünlü sunucu Mary Hunyadi kendisine has güzel üslubuyla girişini yapmıştı. Gerçekten güzel bir gündü ve önemli bir gündü. Hem de bu gece bitirilecek işler vardı. Bir yandan televizyonu takip ederken bir yandan da yapacaklarımızı düşünüyordum.

“Evet sayın seyirciler, bugün ki konuğumuz Lisa Lorm. Evet, Lisa önce seni tanıyarak başlayalım istersen.”

Lisa artık bu sorulara alışmıştı ve ne cevap vereceğini iyi biliyordu. Biraz şaka biraz gerçek geçiştiriyordu geçmişi.

“1977’de güzel bir nisan gününde doğmuşum. O zamanlar annem ve babam vardı tabi ki. Ama sonra yaklaşık 4 yaşındayken annem ve babamı kaybettim. Sonrasında akrabalarımınla büyüdüm ve son zamanlarda da yaptığım şeylerle geçmişteki yaramazlıklarımı unutmaya çalışıyorum.”

Yaramazlık derken kimse bir suikast serisi olduğunu düşünmüyordu tabi ki. Lisa çok değişmişti ve onun bu haliyle eski haline inanmak çok zordu. İtiraf etse bile kimse ciddiye almayacaktır artık.

“Evet, Lisa, son zamanlarda yaptığınız iş bir kısım tarafından saygıyla karşılanırken bir kısım da size korkuyla bakıyor. Bana mail olarak gelen birçok soru var. Açıkçası bu sorulardan çoğunun cevabını ben de merak ediyorum. Öncelikle en merak edilen konudan başlamak istiyorum. Sizlerin bu kadar işin arkasında gizli bir ordu yetiştirdiğiniz söylentisi dolaşıyor. Bu konuda ne diyorsun Lisa?”

Ben oturduğum yerden şok içinde kalmıştım. Lisa ise bu konuda artık profesyonelleşmişti. Çok iyi cevap veriyordu.

“Bu işi dünyaya unuttuğu şeyi kazandırmak için başladık. Savaşı körüklemek için değil. İnsanlara tarihi, dini, inanmayı, hoşgörüyü ve sevgiyi aşıyoruz. Aramızda çok farklı kültürden insanlar var. Dışarıdan bunları anlaması zordur. Eminim burada bizlerin neler yaptığını gören birileri vardır. Onlara sorabilirsiniz.”

Lisa’nın bu cevabı içimi rahatsız etmişti ama soru da rahatsız etmişti. Ordu yetiştirmiyorduk tabi ki. Ama insanlara bunu anlatmak çok zor olur. Çünkü sizin gözünüzden, sizin kalbinizden bakmazlar. Bazı şeyleri açıklayamazsın inanman gerekir. İşte bu nokta bizimle çoğu kişinin ayrıldığı yer.

Mary birçok soru sormuş ve Lisa birçok cevap vermişti. Mary aldığı cevaplarla tatmin olmuş gibiydi. Mary son olarak nasıl bu kadar başarılı olduklarını sordu.

“Öncelikle kesinlikle samimiyet, bu işi herhangi bir şekilde gelir kapısı veya çıkar amaçlı kullanmak

istemedik. Sonrasında da yaptığımız şeyler insanların içindeki sıkıntıları gideren şeyler. İnsanlar yeni şeylere daha çok ilgi duyuyorlar ve bağlanıyorlar. Mesela birçok inançsız kişi bizim yaptığımız şeylere çok ilgi duyuyor. Onlar için yeni bir şey. Aslında yeni de değil bir süre sonra kaybettikleri şeyin inanç olduğunu fark ediyorlar. Ve çoğu insan da yaptığımız şeyin zararsız olduğunu farkında, onlar da bu yapılanların dünyayı değiştirebileceğine inanıyorlar. Her gün birileri başka birilerine bir şeyler anlatıyor. Nereye kadar gider bilemiyorum ama bu işlerle uğraştığım için mutluyum.”

Mary, Lisa’ya teşekkür ederek programı kapattı. Yaklaşık iki saatlik bir program olmuştu. Ve birçok soru cevaplanmıştı. Yaptığımız şeylerin desteklenmesi ve ilgi görmesi irreligioso’nun işini zorlaştırıyordu. Alenen saldıramıyorlardı veya karşı çıkamıyorlardı. Ama onların da kendi içlerinde planları vardı tabi ki. Her iki taraf da birbirini yenmeye çalışıyordu. Bu çok uzun süredir süren bir savaştı ve belki de hiç bitmeyecekti. Ama her gelen bir saf seçmiş ve onun uğruna savaşıyordu.

Biz de hazırlıklarımızı tamamlamıştık ve yedi yılın ardından ilk defa bir göreve çıkacaktık. Matyas içinse bu ilk olacaktı ancak kendinden çok emindi. Karl’dan aldığım bilgilere göre Estergon Kalesi’nde irreligioso’nun toplantısı olacaktı. Daha önceden orayı incelemiştim ve nasıl saldıracağımızı ve neyi hedeflediğimizi ekibime açıkladım. Amacımız onları öldürmek ve alabildiğimiz kadar bilgi almaktı. Bilgi almak tabi ki önceliğimizdi. Ancak arkada tanık bırakmamak şarttır.

Kalenin altına girişi olan gizli bir bölme vardı. Ben ve Emre içeri girdik diğerleri ise girişte bizim seslenmemizi bekliyorlardı. Aşağı indiğimizde Emre içeri ilk giren kişi oldu. Karşısına çıkan iki kişiyi de hançeriyle öldürdü. Ben de diğerlerini gelmeleri için seslendim. İndiğimiz yer enine geniş fakat yüksekliği azdı. Tahmin edilenin aksine refah ve aydınlık bir ortam vardı. Yuvarlak bir holden geçtikten sonra sağ tarafımızda bir kapının olması gerektiğini söyledim.

“Burada kapı falan olduğunu sanmıyorum Yohan. Her taraf mermer.” dedi Emre şaşkın bir şekilde.

Ama bir şey fark etmiştim. Birkaç mermer yerinden ayrı duruyordu. Sanırsam kapıyı açacağımız kol burasıydı ama tuzak kurmuş olabilirlerdi. Hepsine dikkatli olmalarını ve farklı yerlerde durmalarını söyledim. Kapı açılmıştı ve hiçbir şey olmamıştı. İçeri yine ben ve Emre girdik. Karşımızda upuzun bir koridor vardı ve onlarca kapı. Karl’ın defterine göre soldan yedinci kapıdan girdiğimizde toplantının olduğu odaya çıkacaktık. Ama bu kadar sessiz olması içimi rahatsız ediyordu. Kapının önünde durduk ve diğerlerini de çağırdım. Kapının karşısına geçtim ve onlara da kapının yanına dizilmelerini söyledim. Silahımı kapıya doğrulttum ve bekliyordum.

Andrew.. Emre.. Joseph ve yeni katılan Matyas.. Onları neye sürüklüyordum. Kendimi neye sürüklüyordum. Bu işi yaparak insanları savaştan koruduğumuzu düşünüyorduk. Benim yerimde başkası da olabilirdi. Matyas’ın yerinde başkası olabilirdi. Ama hepimiz burada olarak başkalarının olmasını engelledik. Ve bunu inancımız uğruna yapıyoruz. İnandığımız şeyler uğruna yaptığımız bu işler için ödüllendirileceğimize inanıyoruz.

Ben bunları düşünürken kapı yavaş yavaş açılıyordu. Arka tarafta birçok kişi gördüm ve en önde çıkan iri yarı bir adamdı.

Peki bu durumda bizim yerimize geçecekleri korumuş mu oluyoruz yoksa ödülleri ellerinden mi almış oluyoruz?

[*22 - Hayalet](#)

Matyas ve Andrew kapının sol tarafına geçmişlerdi ve kapı açıldığında içeriyi görebileceklerdi. Joseph ve Emre ise sağ taraftalardı. O adam kapıdan çıktığı gibi Emre adamın bacağına sert bir tekme attı. Adamın çığlığıyla birlikte yere düşmesi ve ardından çatışmanın başlaması çok hızlı gelişti. Matyas ve Andrew de içeride gördüklerini vuruyorlardı. Ben ise önce ilk çıkan adama zehrimi attım. Ardından arkasında beliren dört kişiye de zehir attım. İçeri girme vakti gelmişti. Önce ben girdim içeri ardından da Matyas girdi. Hemen sol tarafıma dönüp kapının arkasına baktım ve uzaktakine hançerimi fırlattım yakınımdakine ise gizli bıçağımı sapladım. Matyas ise son kişiyi öldürmeye gidiyordu. Adamı dizlerinin üstüne çöktürdü ve hançerini saplamak üzere çıkardı.

“Matyas! Dur!”

Ondan alacağımız bilgiler vardı, o yüzden Matyas’ı engellemeye çalışmışım. Ve geç de kalmamışım. Adamın üstünü arayıp işe yarar bir şey olup olmadığına baktık. Üstünde hiçbir şey yoktu. Etrafta önemli bir şey olup olmadığını merak ediyordum ama adamı burada sorgulayıp sorgulamamakta kararsızdım. Sonuçta onların mekânıydı ve güvensizdi. Yine de burada önemli şeyler bırakmak istemiyordum. Adamı sorguya çektik ve fazla üstünde durmadığımız için cevap alamadık.

“Seninle sonra uğraşacağım pislik!”

Adamın ellerini ayaklarını ve gözlerini bağlamalarını söyledim. Onu kendi mekanımıza götürecektim. Eninde sonunda konuşacaktı ya da ölecekti.

“Evet! Bakalım ne kadar dayanıklısın Kevin!”

Adını nereden öğrendiğimi sorup durmaya başladı. Ekiptekiler de şaşkıncı açıkçası.

“Tek gereken şey dikkat Kevin. Kol düğmelerinin üstüne yazdırmışsın adını. Ve şimdi de benim sorularıma gelelim. Bir üstünü istiyorum Kevin ve ayrıca bildiğin diğer şeyleri de istiyorum. İsteklerimi alamazsam neler yapabileceğimi eminim görmüş ya da duymuşsundur.”

Kevin daha korkak çıkmıştı. Titrek bir sesle konuşmaya başladı.

“Seni biliyorum, seni duydum. Her şeyi söyleyeceğim yeter ki bana zarar vermeyin. Bakın, tek bildiğim üstümde Tayfun adında birinin olduğu. Her cumartesi öğleden sonra saat beş gibi onla Zincirli Köprü’nün Peşt tarafında buluşuruz. Hiç haberleşmeyiz ve bir değişiklik olmazsa her zaman aynı saate oradayızdır. Değişiklik ise o esnada ikimiz arasında konuşulur. Başka türlü temasa geçemezsin. Yemin ederim, tüm bildiğim bu kadar.”

“Neye yemin ediyorsun gerizekalı, hani inancın yoktu? Hem tüm bildiğin de bu kadar falan değil. Herkes daha fazlasını bilir Kevin, senden öncekilerin hepsi de bir şeyler görmüş ya da duymuş olduklarını hatırladılar. Sadece hatırlatıcı şeyler gerek. Ve sen de eninde sonunda söyleyeceksin bildiklerini.”

Kevin hala umutsuzca kendini inandırmaya çalışıyordu.

“Yemin ederim tüm bildiklerim bu kadar. Lütfen gitmeme izin verin.”

“Sakin ol Kevin, şimdi yeni bir hatırlatıcı kullanacağız senin üstünde.”

Emre’ye kalın çivileri ve çekici getirmesini söyledim, diğerlerinden de Kevin’in ellerini de duvarda sabit tutmalarını istedim.

“Şimdi Kevin bu yeni bulduğum bir yöntem ve işe yarayıp yaramadığını sende göreceğiz. Parmaklarını sırayla bu duvara çakacağız. Sen bir şeyleri eksik söyledikçe veya hatırlamadıkça sana yardımcı olacağız Kevin. O yüzden şimdi son kez soruyorum, bana vereceğin isimler ve adresler var mı Kevin?”

Her zaman zorlarlar sizi, blöf yaptığınızı sanırlar, zarar veremeyeceğinizi. Ve sonra insan acıya dayanamayıp cevabı verir. Ya hiç acı çekmeden cevap ver ya da acı çekiyorsan hiç cevap verme. Hem acı çekip hem de cevap vermiş olmakla her ikisinden de kaçamamış oluyorsun. Çoğu kişi ikisini de tercih ediyor. Tıpkı Kevin gibi, o da hiçbir şey bilmediğini söyledi.

İlk çiviye çaktıktan sonra tekrar sordum.

“Şimdi bir şeyler hatırlıyor musun Kevin?”

Kevin kendinden geçtiği gibi, Matyas da kendinden geçmişti. Tüm bu olanlara anlam veremiyor gibiydi. Dikkati dağılmış gibi duruyordu. Kevin konuşmaya çalışıyordu. Ben de Matyas’a bağırdım o sırada.

“Hey, Matyas! Hazır olduğunu söylemiştin. Kendine gel!”

Kevin sonunda bir şeyler söylemişti. Elimde artık Tayfun adında biri ve yeri, Budapeşte’deki sığınaklardan birinin yeri ve Gerold adında birinin daha ismi ve yeri vardı. Bunları araştırma sırasıydı. Belki bu sefer başka birine verebilirim diye düşündüm bu işleri. Kevin de bir süre bizimle kalacaktı.

“Seni bulacaklar Yohan biliyorsun değil mi! Er ya da geç gelecekler. Onları çok kızdırmaya başlıyorsun. İşlerine çok engel oluyorsun. Ve işlerine engel olanları gerçekten sevmezler.”

Kevin’in yanına yaklaştım ve kendimden çok emin bir şekilde konuşuyordum.

“Dokuz sene oldu Kevin. Dokuz senedir beni öldürmeye çalışıyorsunuz. Ama kaçırdığınız noktalar var Kevin. Anlayamadığınız noktalar. Ve şu an geldiğimiz noktada. Saldıramazlar, göze alamazlar. Ama beni kimse bilmiyor Kevin ve bir hayalet olarak hepinizi öldüreceğim. Ve bu saçmalık tamamen bitecek.”

Kevin ile işim bittiğinde Matyas'ı yanıma çağırdım. Korka korka oturdu yanıma. Gözlerini kaçıırıyordu sürekli.

“Hazır mıymışsın Matyas?”

“Şey.. ben.. sanırım.. evet.. yani.. bilemiyorum.. tüm olanlar..”

“Kafan karıştı değil mi? Aldığın eğitimle, gördüğün şeyler bambaşka. İşte bu yüzden hazır mısın diye sordum evlat. Bunları herkesin bilmemesi gerekiyor. Hatta kimsenin bilmemesi gerekiyor. Ama bir şekilde onların da yok olması lazım. Yoksa onlar herkesi yok edecekler. Ve onlara karşı acımasız olman gerek Matyas. Onları korkutmazsan üstüne daha da fazla yürüyeceklerdir. Bu işi iyi kavraman gerek Matyas. Sen de o potansiyel olduğunu biliyorum. Seni kendime benzetiyorum. Ve bil ki artık bunlara alışmak zorundasın. Geriye dönüş yok evlat.”

Matyas düşünceli bir halde başını ellerinin arasına aldı ve yere doğru bakıyordu.

“Peki bunun sonu nasıl bitecek?”

[*23 - Gece](#)

28 Haziran 2010 * Budapeşte

Gecenin bir yarısı içeride birilerinin olduğunu sanarak uyandım. Yanımda Lisa yoktu. Yataktan kalktım ve hala gözlerimi ovuşturuyor ve uyanmaya çalışıyordum. Lisa'ya seslenerek evde geziniyordum. Kaldığımız yer büyük bir yerdi. Ekiptekiler, öğrenciler ve Lisa ile ben aynı yeri kullanıyorduk. Yapıyı dikdörtgen şeklinde düşünürsek uzun ve birbirine paralel kenarlarda öğrencilerin ve ekiptekilerin odaları bulunuyordu, tam ortada ise diğer odalardan daha büyük olan mutfığımız vardı. Dikdörtgenin sonundaki kısa kenarda ise tek oda vardı yani Lisa ile benim kaldığımız oda. Karşımızdaki kenarda ise kapı yoktu ve direk salona açılıyordu.

Mutfağın yanına geldiğimde içeride birini fark ettim. Yanına kadar yaklaştım ve yüzüne gelen saçlarını kulaklarının arkasına doğru çektim.

“Sen miydin Lisa? Ben de sesler duyduğumu sandım etrafı bir kontrol edeyim diyordum. Neyse.. ben yatıyorum tekrar.”

“Tamam hayatım, geliyorum hemen. Sadece çok acıktım, bir şeyler atıştırayım istedim.”

Odama doğru gittim tekrar ve kapıyı kapatıp duvara yaslandım. Bir şeylerin ters gittiğini hissediyordum. Kapı açıldığı gibi kadını yere yatırdım.

“Çabuk söyle Lisa nerede?”

Şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

“Ne diyorsun Yohan. Benim, Lisa!”

O olmadığından emindim. Ve beni daha fazla zorlamamasını ona ne yaptıklarını söylemesini istedim.

“Ne diyorsun Yohan? Nereden çıkartıyorsun bunları? Çok fazla yoruluyorsun bu aralar. Senden korkmaya başladım.”

“Saçmalamayı kes ve Lisa gibi davranmayı bırak. Birincisi Lisa asla peynir yemez. İkincisi bunun gibi bir şeyin başımıza geleceğini tahmin ettiğim için Lisa’nın kulaklarında üç delik açtırmıştık. Tedbir olsun diye. Ve son olarak da Lisa’nın ayak başparmağı ikinci parmağından küçük. Seninkiler ise tam tersi. Artık daha fazla saklamanın anlamı yok. Kimsin sen ve onu nereye götürdüler. Hemen söyle yoksa yapacaklarım seni rahatlatmayacaktır.”

Kadın hiçbir şey öğrenemeyeceğimi söyleyip duruyordu. Onu odamda bulunan diğer küçük odaya götürüp bağlamıştım.

“Irreligioso’da olduğuna pişman olacaksın. Hepsine lanet okuyacaksın.”

“Şimdi üstüne bu böcekleri salacağım. Sen konuşmaya karar verene kadar üstünde gezinecekler. Zehirli değıller ama bazen ısırabilirler. Merak etme sana bir zarar vermezler. Sadece seni delirtecekler.”

Böcekleri üstüne salmıştım. Uzun süre dayanabileceğini biliyordum. Ben de Lisa’ya ne olduğunu bulmak için odadan ayrıldım. İçeri nasıl girmişlerdi aklım almıyordu. Kesin biri yardım etmiş olmalıydı. Nöbetçilere baktığımda tahmin ettiğim gibi ölmüşlerdi. Ekibim ise hala uykudaydı. Hepsini uyandırdım ve durumu açıkladım. Hepsi şok içinde kalmıştı. İçlerinden birinin yapmış olmasına inandırmak istemiyordum kendimi. Yine de hepsinin üstünde gözüm olduğunu ve dikkatli olmalarını tembih ettim.

“Ayrıca bu akşam buraya saldırı olabileceğini düşünüyorum. Artık yerimizi biliyorlar ve Lisa da ellerinde. Bizi yok etmek isteyeceklerdir. Her ihtimale karşı hazırlıklı olmalıyız. Bizim için önemli olan her şeyi buradan Prag’a taşıyacağız. Bunun için öğrencileri eşyalarla birlikte oraya gönderiyorum. Başlarında da sen olacaksın Matyas. Tahmin ettiğim şeyler bu akşam olacaksa henüz buna hazır değılsin. Hem ileride hepimizin sana ihtiyacı olacak. Geri kalan bizler de akşam bu işe bir son vereceğiz. Böylece nasıl biteceğini görmüş olacağız Matyas.”

İçlerinde hem korku hem merak hem de sevinç olduğunu hissedebiliyordum. Matyas ise biraz sitem eder gibi sordu.

“Peki hiç kimseye görünmeden nasıl gideceğiz Prag’a o kadar eşya ve insanla?”

Bu sorunun gelmesini bekliyordum zaten. Ve hep merak ettiğim şeylerden birini de araştırmıştım. Prag kalesi ile Buda kalesi arasında gerçekten bir tünel vardı. Dinlenmeleri ile beraber yaklaşık on günde orada olurlardı. O’na rehber olacak bir defter ve harita verdim. Oraya ulaştıklarında bana haber vermesini de istedim.

Eski ekibimle tekrar baş başa kalmıştım. Onlara güveniyordum onlar da bana güveniyorlardı. Hywl

sessizliğı bozdu ve meraklı bir şekilde sordu.

“Ee biz ne yapacağız peki?”

“Güzel bir soru Hywl. Bugün tüm bu saçmalığa son vereceğiz. Irreligioso’ya.. bu savaşa.. bu mekana.. ve birçok şeye. Ve düşündüğüm şeyde bu ekip başrolü oynayacak.”

Bu sefer ne kadar şaşıracaklarını bilmiyorlardı. Kimse ne kadar şaşıracığını bilmiyordu. Lisa bile.

*24 - Fırsat(2. Sezon Finali)

Andrew, Emre, Joseph, Hywl ve ben kalmıştık sadece. Geri kalan herkes Prag’a doğru yola çıkmıştı. Ana salonda ise Lisa ile birlikte irreligioso’dan gelenler duruyordu. Müthiş bir kalabalık vardı. Daha önce olan şeylerin tekrarlanmasını istemiyorlardı anlaşılan. Oraya gidersek çıkmamız imkansız gibi bir şeydi. Ama her şey planın bir parçasıydı. Ve artık hem ekibimin hem de Lisa’nın gerçekleri öğrenme vakti gelmişti. Onlara benim odama bağladığım kızı getirmelerini söyledim. Kızın her yeri ısırıklarla doluydu. Yine de çok dayanıklı duruyordu kız. Ona beni dikkatlice söylemesini söyledim.

“Yerine geçtiğin kişi var ya, Lisa. Şu an içeride rehin tutuluyor. Eğer oraya gidersem onun yaşayacağını söylüyorlar. Bu yazdığım şeyi Lisa’ya götüreceksin. Ve sakın yanlış bir şey yapayım deme. Seni izliyor olacağız. Diğerlerine de bu savaşın bittiğini, birazdan geleceğimi ve kazandıklarını söyle.”

Kız şaşırmış görünüyordu. Daha dün delirmiş gibi ona saldıran kişinin bu vazgeçmiş tavırları onu şaşırtıyordu. Ama asıl şaşırması daha sonra olacaktı. Bu akşam ilk defa tam anlamıyla teknolojiden yararlanacaktım. Kızı gönderdikten sonra eve yerleştirdiğimiz kameraları bağladığımız tabletlerden takip ediyorduk. Bugün için özeldi. Çünkü artık bu savaş bitiriyordum.

Kız salona girmiş ve Lisa’ya kağıdı vermişti. Ve diğerlerine de durumu açıklıyordu. Lisa da okumaya başlamıştı.

“Benle tanıştığında bunun böyle biteceğini düşünmüyordun herhalde Lisa. Ya da Sophie. Gerçekten beni sevdiğini sanmıştım. Bana aşık olduğunu. İçimdeki, en derinlerde bir yerde artık pas tutmuş ve gizlenmiş bir şüphem vardı. Ve zamanı gelince şüphem ortaya çıktı. Şüphemin peşinden gittim ve gerçeği buldum. Gerçekten çok iyi oynadın bu oyunu Lisa. Ama benim de sana deli gibi aşık olduğumu düşündün ve benim de oyuna dahil olacağım hiç aklına gelmedi.

Bu yedi yıl boyunca sadece eğitim mi verdiğimi sanıyorsun? Bu işi bitirmenin yollarını aradım Lisa. Herkesten gizli tutarak. Bildiklerimi paylaştığım zaman sürekli başıma bir şeyler geliyordu. Ancak bir şeyler sakladığım düşünülmesin diye herkese görevler verdim. Çizdiğimiz yolu değiştirmişiz gibi gösterdim. Sizler dışarıda bunu yaymaya çalışırken ben tamamen gizlendim. Yedi yıl boyunca kafamdaki planı uyguladım.

Ve işte bugün Sophie; irreligioso’nun biteceği gün. Senin biteceğin gün, bir zamanlar yaşadığımız aşkın biteceği gün. Soruların biteceği gün.

Bunları okumanı istedim. Çünkü bilmeye hakkın var, bir zamanlar seni seviyordum Lisa. Son

dakikalarında sana aşık olduğum zamandan bahsedeyim Lisa. En azından mutlu bir şekilde son bulsun hayatın.

Seni ilk fark ettiğim günü hatırlıyorum. Elimde kitaplarla odama doğru gidiyordum ve arkamdan koştura koştura gelen bir kızı fark ettim. “Muet, Muet! Korum beni, Orlov yakalayacak beni. Lütfen, lütfen uzaklaştır onu!”

O zamanlar on iki yaşındaki ufak tefek bir kızdın. Ama sana aşık olmuştum, o halin, o heyecanlı ve telaşlı ama bir o kadar da içten ve sevecen tavırların vardı.

Şimdi de seni izliyorum Lisa, sen bunu okurken ben ise yeni hayatımı kurmaya gidiyorum. Üzgünüm Lisa, bu kadar sinsi olduğun için üzgünüm, senle beraber olamadığım için üzgünüm.

Ne kadar acı verici olsa da hala seni sevdiğimi hissediyorum.”

Yazıyı okumayı bitirdiği gibi etrafa bakınmayı başladı ve etrafındakilere açıklama yapmaya çalışıyordu. Müthiş bir telaş ve panik kaplamıştı etrafı. Herkes diğer odalara dağılmıştı ve bizi arıyorlardı. Lisa ise yatak odasına doğru geliyordu. O gizli odaya girmeyi düşüneceğini biliyordum. Diğerlerinin aklına gelmeyecek bir yerdi. Ve bombalardan birini oraya yerleştirmiştik. Evin her yerine bombaları yerleştirmiştik.

Lisa gizli odaya girdi ve masaya bıraktığım notu okudu. Notu okurken Emre’ye zamanın geldiğini söyledim. Ve bombaları patlatıyorduk. Bu ev, bu krallık, bu savaş, bu aşk, irreligioso ve bu tarih yok oluyordu. Yeni bir hayata başlamak için tam anlamıyla acı verici ama bulunmaz bir fırsattı.

Lisa ise elindeki o notla hayatına son vermişti.

“Elveda Lisa..”

YOHAN LORM: GERÇEĞİ TANI



[*25 - Üstad'ın Gidişi](#)

Yohan Matyas’a yeni merkezin Prag olacağını söylemişti. Prag Kalesi’nin altındaki yerde yeni düzeni kurmaya çalışıyordu Matyas. Bu kadar genç yaşta bu kadar insanı yönetmek zor geliyordu. Yohan’ın niye böyle bir görev verdiğini de anlamış değildi. Yine de elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Burası Budapeşte’ki yerden daha genişti. Daire şeklinde geniş bir girişi vardı ve sağlı sollu birçok oda. Girişi ve odaları geçtikten sonra yine genişçe ama dikdörtgen şeklinde ilerleyen bir koridor vardı. Burada daha az oda vardı ama hepsi daha büyükçe idi. Matyas buraları kendilerine ayırmıştı. En sondaki odanın ise Yohan’a ait olduğunu biliyordu. Buraya geleli birkaç gün olmuştu ve yavaş yavaş düzen oturuyordu. Ancak daha sonrasında ne olacağını bilemiyordu. Yohan ve ekibinin hemen gelmesini istiyordu. Henüz büyük kararlar vermeye hazır hissetmiyordu kendini.

Girişte bir oraya bir buraya düşünceli bir halde dolanıp dururken gizli kapıdan gelen sesi duydu. Hemen oraya doğru koştu ve kapıyı açtı. Sonunda rahatlamıştı. Önce Andrew çıktı ardından Hywl ve Joseph çıktılar. En son ise Emre çıktı. Matyas hepsine sarıldı ve nasıl olduklarını sordu. Bir yandan cevaplarını dinlerken bir yandan da kapıyı gözetliyordu. Yohan’ı arıyordu gözleri ama bir türlü istediğini alamadı. Ve sonunda dayanamayıp sordu.

“Üstat nerede? Yohan’a bir şey olmadı değil mi?”

Emre şaşırılmış bir halde cevap verdi.

“Senle konuştuğunu söyledi bize. Matyas size her şeyi açıklayacak dedi. Yakında bizle olacakmış, bir işi olduğunu söyledi ve ayrıldı. Yoksa konuşmadınız mı?”

Herkes “Şimdi ne yapacağız?” sorusunu soruyordu kendi kendine. Yohan -yani üstatları- yoktu ortada. Birbirlerine bakıyorlar ve içlerinden birinin bir karar vermesini umuyorlardı. O sırada Matyas Yohan’ın kendine verdiği rehberi hatırladı. İçinden “Burada bir şeyler olmalı.” diyor ve aramaya devam ediyordu. En sonda katlanmış bir kağıt buldu. Aceleyle açtı kâğıdı. Diğerleri de ona doğru yaklaştılar.

“Aradığınız cevap Emre’nin çantasında.”

Andrew tutamadı kendini. “Yok artık dalga mı geçiyor Üstat bizle?”

Yine de hepsi meraklarından Emre’nin çantasına baktılar. Emre bir defterin kendisine ait olmadığını söyledi. “Herhalde ayrılırken sarıldığımız sırada koydu.” İşler iyice ilginçleşiyordu onlara göre. Hemen açıp okumaya başladılar, günlük gibi bir şeydi bu defter. Ve bir de önsöz yazmıştı Üstatları. Hywl eline aldı ve okumaya başladı.

“Kardeşlerim, öğrencilerim, dostlarım,
Öncelikle sizleri yanılttığım için beni affetmenizi diliyorum. Bu günlüğü de beni affedebilmeniz için verdim. İçinde aradığınız birçok şeyi bulacaksınız. Bu savaşı nasıl bitirdiğimi, sizler hakkında neler

düşündüğümü, size anlatmadığım şeyleri. Karşılaştığım zorlukları ve anlam veremediğiniz hareketlerimi sizlere açıklayacak bu günlük.

Biliyorum henüz 35 yaşındayım ama çoğu insanın hayal bile edemeyeceği şeyler yaşadım. Zamanın benim için hızlı aktığını anladım. Her şeyi hızlı yaşadığımı fark ettim. Kendimi 60'ına dayanmış gibi hissediyorum. Belki beni güçlü bir insan olarak biliyordunuz. Yaşadığım hayatı bazen size aktarmak istedim. Aynı bedende iki kişiyi yaşamamanın ne kadar ağır geldiğini anlatmak istedim. Ama kendimi hep tuttum. Her tutuşumda kendimi daha da yaşlandırdım.

İçinizde bulunduğunuz durumu hissedebiliyorum. Yaşadığınız şok ve boşluğu biliyorum. Ama çözenize yardımcı olmak için bu günlüğü size bırakıyorum. Benim yaşadığım boşluk içinse bir yardımcı aramaya gidiyorum. Bitirdiğimiz bu savaşı ve amacımızı insanlara anlatmaya devam edin. Yolunuzdan şaşmayın kardeşlerim. Hep dediğim gibi; belki dünya bugün size karşı çıkabilir ama ileride yaptıklarınızı anlayanlar olacaktır. Bunu düşünerek sizden sonrakileri aydınlatmaya devam edin. Ve beni aramak için de vaktinizi boşa harcamayın.

Tekrar sizden özür diliyorum, yakında buluşacağımızı söyledim ama dönmeyeceğim.

Yohan Lorm”

[*26 - Paris - Y.L.](#)

Hywl okumayı bitirdiğinde hepsinin üstüne ağırlık çökmüştü sanki. Dünyayla bağları kopmuştu ve müthiş bir sessizlik hakimdi salona. Emre en büyükleri olarak konuşmaya hazırlanıyordu ki Matyas koşarak gizli kapıyı açtı. Üstatlarına yetişeceğini düşünüyordu. Babasını kaybetmiş gibi hissediyordu. Yohan'ın ona ayrı bir ilgisi vardı ve onu tek başına yetiştirmiş sayılırdı. Ağlamamak için zor tutuyordu kendini. O gizli yolda koşuşturuyordu, arkasından da diğerleri geliyordu. Emre ona durması için bağıırıyordu ama Matyas'ın hiç durmaya niyeti yoktu. Sonunda farklı bir yöne giden yol buldu. Durdu ve diğerlerine bağıırıyordu.

“Hey! Buldum galiba, buradan gitmiş olmalı!”

Diğerleri sonunda yetiştiler Matyas'a ve Emre konuşmaya başladı.

“Matyas, biliyorum hepimiz için zor bir durum ama onu bulamayız. Burada onlarca geçit var. Kim bilir hangisinden gitti? Belki şimdiye çıkmıştır bile. Artık bulmamız imkansız. Üzgünüm ama yapabileceğimiz en iyi şey, bize bıraktığı günlüğü okumak. Bu sırada da tüm eğitimlere sanki Üstat buradaymış gibi devam edeceğiz. Birimiz kendini hazır hissedene kadar veya Üstat çıkıp da gelene kadar bu böyle devam edecek. Şimdi geri dönüp sırayla şu günlüğü okuyalım ve birbirimize neler çıkardığımızı anlatalım. Böylece en iyi şekilde anlamış oluruz Üstad'ı.”

Matyas bu durumdan hiç hoşlanmamıştı ama Emre haklıydı. Geri döndüler ve ilk Matyas okumak istedi. Matyas'ın derinden etkilendiğini fark ettikleri için kabul ettiler. Matyas artık her gece okuyabildiği kadarını okuyordu. O yedi yılda neler yaşandığını öğrenmeye başlamıştı. Önsözden

sonra Üstat günlüğüne bir isim vermişti ve adının baş harfleri yazıyordu.

---“PARİS – Y.L.”---

3 Ekim 2003 * Prag

Karl’dan duyduğum şeyler beni çok etkiledi. Dediklerinde çok haklıydı. Neyimiz vardı ki ne ile savaşıyorduk? Hiçbir yerden destekçimiz yok ve bunu değiştirmeliyiz. Bunun için ekibimdekilere yeni görevler vereceğim. Lisa’ya ise ne görev vereceğimden hala emin değilim. Onu çözebilmek benim için çok zor. Acaba gerçekten aşık mı yoksa hala gizli işler peşinde mi? Belki onu yaptığım işlerden uzak tutacak bir iş verebilirim. Bunu bir ara düşüneceğim. Şimdi ise şu defterle ilgili bir şey bulmalıyım. Emre bana İstanbul’da bir arkadaşının olduğunu ve bize yardım edebileceğini söylemişti ama o zaman kabul etmemiştim güvenli bulmadığım için. Şimdi ise işi hızlandırmam gerekiyordu. Emre’ye durumu açıkladım ve hemen gidebileceğimizi söyledi. Yolda Emre ile konuşmaya başladım. Barış’ı nereden tanıdığını merak etmiştim. Emre derin bir nefes alarak konuşmaya başladı.

“Aslında biz Barış ile çocukluk arkadaşınız. Tabi sonra ben Harm ile karşılaştım o da bana bu suikastçılar arasında eğitim almamı söyledi. Nedenini bilmiyorum ama Harm’dan etkilenmiştim ikna etmekte çok başarılıydı. O montlardan ve flaş olayından geçtim. Bir bakıma öldüm ve yeniden doğdum. Senin aksine onlar biraz daha teknolojik çalışıyorlar. Daha sonra eğitimimi tamamladıktan sonra oradan bir şekilde ayrılmam gerekiyordu. Ve açıkçası suikastçıların kendi içinde bozukluklar vardı. Barış’ın onları düzeltebileceğini düşünüyordum ki öyle de oldu. Kısa bir süre önce birliklerinin başına geçti o da senin gibi çok genç ve doğruların peşinde koşmaktan korkmayan birisi. Ama bu yolda sevdiği kızı da kaybetti, Jessica’yı. Sonuçta aslında Barış’ı tüm bu işin içine sürükleyen bendim. O zamanlar adım Hose idi. Barış’ı o posterleri karıştırırken gördüğümde tanımıştım. Ve birilerinden kaçıyormuş gibi koşmaya başladım sonra Barış’a çarptığım gibi montlarımızı değiştirdim. Daha sonra onunla tekrar görüştüm ve her şeyi açıkladım. İlk başta çok kızsın da sonra bu yaşamıyla kendini bulduğunu söyledi ve Jessica’dan bahsetti. Daha mutluydu ta ki Jessica ölene kadar. Ama kendini bırakacağını sanmıyorum Barış’ın o güçlü biridir. Bize yardım edecektir. Ayrıca geçmişe gittiğine dair söylentiler var ama kimse bunu bilmiyor tabi. Aslında birbirinize çok benziyorsunuz Üstat.”

Demek Emre’nin yetenekleri buradan geliyordu. Arkadaşını nasıl bir olayın içine atmıştı kim bilir? Suikastçılar hakkında da çok şey okumuştum ve inançsız olmaları bana güven vermiyordu. Yine de bu sefer önyargımı yıkıp onlardan yardım almaya karar verdim. Hem karşımda bu sefer o bildiğim suikastçı düzenine karşı çıkan bir suikastçı vardı. Bu arada da İstanbul’a gelmiştik. Uçaktan indiğimizde Barış’ın bizi tek başına karşılamaya geldiğini gördük.

“Benvenuti a İstanbul, Yohan!”

“Grazie, Barış! Hoş bulduk fakat ben İtalyan değilim.”

Gülerek cevap verdi Barış.

“Kusura bakma dostum, Emre bana Kutsal Roma İmparatoru olduğunu söyledi. Ben de sandım ki İtalyansın.”

“Aslına bakarsan Barış, henüz nereli olduğumu ben de bilmiyorum?”

Barış elini omzuma koydu ve kendinden emin bir şekilde konuşuyordu.

“Merak etme kardeşim, sana savaşında yardım etmeye hazırız.”

[*27 - Körmüşüz!](#)

7 Ekim 2003 * İstanbul

Birkaç gündür hem dinlendim hem İstanbul’u gezdik hem de buradaki sistem hakkında birçok şey öğrendim. Emre’ye de geri dönmesini ve oradaki eğitime devam etmesini söyledim. Ayrıca diğerlerine de burada olduğumu söylememesini istedim. Emre bana güveniyordu ben de ona güveniyordum. Çok yaş farkı yoktu aramızda ama bana gerçekten çok saygı duyuyordu. Ben de ona karşı hep arkadaşım gibi davranıyorum. Eğer durumumuz değişmezse bu işi Emre’ye bırakabilirim.

Barış bana burada kullandıkları silahları ve sahip oldukları yerleri gösterdi. Ayrıca kaç kişinin onlara bağlı olduğunu. Yıllardır süregelen geleneklerini o da devam ettiriyordu ve en önem verdiği ekibi de onlardı; “Fedailer”. Ciddi bir eğitimden geçiyorlardı ve çok sıkı bir şekilde birliklerine bağlıydılar. Onların o gücünü gördükten sonra “irreligioso”ya karşı önemli bir güç elde ettiğimi düşündüm. Barış’ın daha ben ona sormadan önermesi ise işimi kolaylaştırdı.

Barış ile aramda üç yaş var ve Emre’nin dediği gibi benzer yönlerimiz fazla. O yüzden onunla çalışmak rahat oluyor. Ara sıra uzaklara dalıp gitse de bunu normal karşılıyorum. Hiçbir şey için acelem yok.

“Biliyorsun Barış, daha önce de söylediğim gibi savaştığım ekip irreligioso. Belki duydun belki duymadın ama onları karşına almak istediğinden emin misin? Büyük bir güçle savaşmak belki de benim yüzümden sahip olduğun son şeyi de kaybedeceksin.”

“Zaten her şeyimi kaybettim Yohan. Önce kendimi, sonra ailemi ve sonra da Jessica’yı. İnancımı da kaybetmek istemiyorum Yohan. Hala bir şeyleri düzeltebilmeye olan inancımı. Eğer dediğin gibiyse bu irreligioso. O halde tüm birliğim bu yolda ölmeye hazır kardeşim.”

Barış’ın kararlılığı beni sevindirmişti. Artık başlamaya hazırız demekti bu. Kafamda oluşturduğum planı onlara açıkladım ve Barış’a askerlerine görevlerini vermesi için listeleri verdim. Her ayın 13’ünde birilerinin canı yanacaktı. Ve başta fedailer olmak üzere birçok kişi dünyanın farklı yerlerine dağıldılar. Takip edecekler, bilgi toplayacaklar ve öldüreceklerdi. Ben ise daha farklı bir amaç peşindeydim. Bunun için oradan ayrılıp Roma’ya gitmem gerekiyordu. Barış ile daha sonra görüşmek üzere vedalaştık. Beni bizim ekiptekilerin haberi olmadan haberdar etmesini istedim.

Kendi adamlarından birilerini gönderebileceğini söyledi. Artık Roma yolu gözükmüştü.

“À bientôt Barış”

12 Ekim 2003 * Roma

Roma! Beni buraya ilk getirdiklerinde kendimden geçmiştim. Ve hepsini öldürmeye yemin etmiştim. Şimdiyse onların arasına girmek için buradaydım. Eğitim sırasında “Stone” lakabı olan birisi vardı, eğitimden sonra sürekli Roma’ya gideceğini söylerdi bana. Onu bir şekilde bulmalıydım, belki denk gelir umuduyla ara sıra o bir buçuk sene önce gittiğim ve adeta katliam yaptığım evin oralarda dolanıyordum. Ve birkaç gün sonunda onu bir kırtasiyenin önünde gördüm.

“Hey, Stone! Hey! Nasılsın dostum?”

Stone garip garip suratıma baktı. Bu lakabı nereden bildiğimi soruyordu.

“Benim dostum, Muet! Hatırlamadın mı? Saçlarımı uzatmaya karar verdim belki o yüzdendir.”

Sonrasında hatırladı tabi. Biraz eski günleri konuştuk. Onu mutlu görmüştüm.

“Demek Roma ha. Hayalini gerçekleştirmişsin dostum.”

“Evet Muet, hayalim gerçek oldu. Burada gerçekten mutluyum. Ama esas sen ne yapıyorsun? Paris’te olduğunu duymuştum en son. Hangi rüzgar attı seni buraya?”

“Bilirsin Stone, öğrendiğimiz neyse onu yapıyordum. Ama çok sıkıldım artık daha büyük şeyler yapmak istiyorum. Anlarsın ya, senin de şu an yaptığın şeyi. Aslında geliş sebebim de bu, artık birliğe girmek istiyorum Stone.”

“Bu, bu gerçekten güzel bir haber Muet. Senin gibi birinin girmesini çok isteriz. Aslında müthiş olur biliyor musun, çünkü bu aralar gerçekten tam bir baş belası ile uğraşıyoruz. Yohan Lorm diye biri, gerçekte kim olduğunu kimse bilmiyor. Kimi diyor bize ihanet edenlerden biri kimi diyor Roma imparatoru, kimi öyle birinin olmadığını söylüyor. Kim olduğu umurunda değil ama bize çok zarar verdiği açık. Her neyse bunu daha sonra düşünürüz. Bak ne diyeceğim, aslında zamanlaman çok iyi. Her ayın 13’ünde toplantımız oluyor. Yarınkine katıl sen de. Saat 20’de yine burada ol. Seni gelip alırım.”

İşte bu! Stone beni hatırlamış ve aralarına kabul etmişti. Artık “irreligioso günleri” başlıyordu. Onlardan biri olmanın zamanı gelmişti.

16 Temmuz 2010 * Prag

Tüm bunları okuduktan sonra Matyas'ın kafası karışmıştı. Neler dönüyordu öyle? Bir yandan onları öldürmek için Suikastçılarla çalışıyor bir yandan da onların içine girmeye çalışıyordu ve onca yıldır bu yaptıklarından hiç haberleri olmamıştı. Nasıl bir insan bu Yohan diye geçirmeye başladı aklından. “Nasıl yaşayabildin o kadar farklı kişiyi tek bedende? Yaşadıklarını kimseyle paylaşmadan nasıl durabildin? Gerçekten bu kadar duygusuz biri tarafından mı eğitildik biz? Hakikaten körmüşüz!”

[*28 - Eski Düzen, Yeni Biri](#)

13 Ekim 2003 * Roma

Saat sabahın sekiziydi ve ilk buluşma için on iki saatim kalmıştı. On iki saat boyunca sürekli İrreligioso içindeyken olması ihtimal durumları ve yapacağım hareketleri tekrarladım. Bir türlü hangisinin daha iyi sonuç getireceğine karar veremiyordum; öldürmeli miydim yoksa içlerinde yükselmeli miydim? Bazen öldürerek gitmenin bazen de içlerine sızmanın daha önemli olacağını hissediyordum. Sanırsam buna içeride bulunduğum zamanlardaki hissiyatım karar verecek.

Buluşma saatine yaklaşık beş saat kalmıştı. Ben ise kendime bir sandviç hazırlamıştım. Peynir gerçekten lezzetliydi. Ve aklıma o sırada Lisa'nın peynir sevmediği geldi. Ve yine kafamda sorular oluşmuştu. Acaba nasıl güvenebilecektim Lisa'ya. Bu böyle sürerse sürekli hatalı kararlar vereceğim. Yakında açığa kavuşmasını istiyorum ki ona göre davranayım. Ah.. İrreligioso.. Hylar.. Hayatımı tamamıyla değiştirdiniz.

Kıyafetlerimi giymiş ve ne olur ne olmaz diye hançerimi de almıştım. Kafeye doğru yaklaşırken Stone beni yolda yakaladı.

“Gel Muet gel, bu taraftan gideceğiz. Ee durumun nasıl bakalım? İlk defa içeri gireceksin ve bir daha çıkış yoktur bildiğin gibi. Hayatını tamamıyla değiştirmeye hazır mısın?”

İlk defa mı? Hafif bir tebessüm yayılmıştı bunu duyunca. İçeri kaçınıcı kez girecektim kim bilir? Ve hayatımı tamamıyla değiştirmeye hazır mıyım sorusu biraz garip oldu ama sanırsam haklıydı, hayatım bir kez daha tamamen değişecekti.

Stone geldiğimizi söylediğinde bir gece kulübünün önünde duruyorduk. Gizlenmek için güzel bir yöntem diye geçirdim aklımdan. Kapıda çoğu zaman olduğu gibi iki kişi duruyordu. Stone'u hemen tanıdılar tabi ki.

“Bak Gabriel, bu Jose ya da daha bilinen adıyla Muet. O da artık bizimle.”

Gabriel tuhaf tuhaf bakıyordu bana. Ve durumdan hoşlanmadığını belli eder tarzda Stone'a döndü.

“Ne zaman onay aldı da bizimle oluyor Stone?”

“Hey, sakın ol Gabri! Bu gördüğün adam hepimizi tek başına indirir. Amsterdam'da beraberdik dostum. Kuralları sen de benim gibi biliyorsun. O zaten bizden biri.”

Stone bunları söyleyince Gabriel ve Will'in yüzü gülmüştü. İçeri girdiğimizde anında Stone'a ismimi nereden öğrendiğini sordum.

“Hadi ama dostum gerçekten kayıt almadığımızı düşünemezsin. Eğitime giren herkesin kaydı var. Senin adın da var listede ve lakabın da var takibi. Jose Adrian-Muet. Vay be ne günlerdi..” Stone eski günleri anlatıyordu. Ama benim kafam ismimde kalmıştı. Sadece kendime sakladığımı sanıyordum ismimi. Meğerse gerçek ismimmiş. Peki ya ailem? Acaba o kayıtlarda onlarla ilgili bilgiler de var mıydı? Kafam yine bulanmaya başlamıştı. Keşke her şey aniden olup bitse.

Altı katlı binanın en üst katındaydı gece kulübü. Ancak diğer katlarda da birçok özel oda ve farklı etkinlikler için tasarlanmış salonlar vardı. Bu salonlardan birkaçının içi tıpkı bir soyunma odası gibi düzenlenmişti. Herkesin giymesi için bir takım pelerinli giysiler vardı. Ve bir de yüzümüze takmak için maske. Ancak bu maske çoğusundan farklı olarak herkesin sesini aynı tonda çıkartıyordu. Yani birini tanıyor olsanız bile içeride kimin konuştuğunu bilmeyecektiniz. Bunun “irreligioso” için avantajı belli olsa da içeriye sızmaya çalışanlar için daha fazla avantajdı. Çünkü beni kimse fark edemeyecekti. Söylediklerimi de herhangi biri söylemiş olabilecekti.

Üstümü giyip aynaya baktığımda içimden gülüyordum. Bu kıyafetle kendimi çok komik hissettim. Gerçekten bol bir koyu lacivert kıyafet ve kollarıyla bacaklarının son kısmında da kalınca kırmızı bir hat, içi koyu yeşil dışı siyah uzunca bir pelerin ve siyah-gri karışımı bir maskemiz vardı. Hepimizin ellerinde siyah deri eldivenler ve ayaklarımızda da siyah çoraplar. İşte buydu irreligioso kıyafeti.

Aynada kendimi incelerken, biri yaklaştı ve kalın sayılabilecek bir ses tonuyla bana toplantının en üst katta olacağını söyledi. Onunla beraber yukarı çıktık. İçeri girdiğimizde yuvarlak bir masanın etrafında toplanmış on altı kişi gördüm. Ben ve yanımdaki ile birlikte on sekiz olmuştuk. Ve diğerlerine göre daha büyük olan bir koltuk boştu. Hemen ardımızdan da o koltuğun sahibi olan kişi geldi. Kıyafeti ile bizden ayrılıyordu. Onunkisinde renklerin yeri farklıydı. Bizde kırmızı olan yerler onda lacivertti.

Oturduğu gibi konuşmasına başladı.

“Evet, çoğunuzun da fark ettiği üzere bugün aramıza yeni biri katıldı. Kendisi eğitimlerimizde de fazlasıyla başarılı olmuş birisidir. Ve aramıza katılmaya karar verdiği için ben ve birçok üst yetkili kişi de çok memnunar. Evet, şimdi benim konuşmama geçmeden önce getirdiğiniz bilgileri alayım.”

Adama en yakın olanı şunları söyledi.

“Efendim, bugün aldığımız haberlere göre bazı merkezlerimize saldırılar olmuş.”

Adam bir anda ayağa kalktı ve sinirli bir şekilde yumruğunu masaya vurdu. Hangi merkezler olduğunu ve kimin yaptığını sordu.

“Yine mi o Yohan yoksa?”

Benden ne kadar korktuklarını anlamıştım.

“Hayır efendim. Şimdi de suikastçılar. Kendi içlerinde ki sorunları halletmişler anlaşılan. Ve merkezlerimizi nasıl bulduklarını da bilmiyoruz. Yohan’dan sonra başımıza bir de bu çıktı. İstanbul, Berlin, Varşova, Sofya, Kiev ve Bükreş’e saldırmışlar efendim. Varşova ve Bükreş dışındakilerde başarısız olmuşuz. Yani anlayacağınız İstanbul, Berl...”

Adam tekrar masaya vurarak diğerinin sözünü kesti.

“Biliyoruz biliyoruz artık oralar da yokuz. Demek suikatçılar ha. Onlara da ne oluyor şimdi. Kaç yıldır ortada yoklardı. Önce Kutsal Roma şimdi de Suikastçılar. Ama bizim gücümüzü bilmiyorlar. Genel kuralımız olarak öncelikle sizlere danışıyorum. Suikastçılar hakkındaki düşüncelerinizi söyleyin.”

Adam bunu dediği gibi müthiş bir tartışma başlamıştı. Her kafadan farklı bir fikir ortaya atılıyor. Kimisi isyan bayrağını çekiyor, kimisi artık irreligiosonun çok çekingen davrandığını söylüyor, kimisi de sonlarının geldiğini düşünüyordu. Ben ise bu kargaşada sadece etrafı izliyordum ve sesler beni çok rahatsız etmeye başlamıştı. Hepsini öldürmek istiyordum. Elimi cebime attım ve baştaki adama doğru yaklaştım. Elimi cebimden çıkardığım gibi masaya vurdum.

Fikrimi değiştirmiştım. Onları üstümüze çekecek ve Barış’a da her şeyi aktaracaktım. Böylece hem biz onlara gittiğimiz gibi artık onlar da bize gelecekti.

Herkes bir anda susmuştu.

“Bence onların taktiğini onlara karşı kullanmalıyız. Onlar nasıl bize saldırıyorsa biz de onlara saldırmalıyız. İçlerine adam göndermeliyiz. Eğer bu suikastçıların karşısında gücümüzü gösteremeyeceksek ne diye yaşıyoruz ki?”

Sonunda kabul edilen de benim fikrim olmuştu. Benim için çok da önemli olmayan parasal ve siyasi mevzular da görüşüldükten sonra herkese suikastçılarla ilgili bilgi toplama ve içlerine adam gönderme görevi verilmişti.

Dışarı çıktığımızda gece bir civarıydı. Gerçekten uzun sürmüştü. Kapıdan çıktığımda Stone’un beni beklediğini gördüm.

“Gördün mü dostum sonunda istediğim bir karar çıktı. Hangi manyak Casca’nın yanında o cesareti kendinde bulup masaya vurdu ve o fikri söyledi bilmiyorum ama sonuçta dediğinin olması gerçekten çok iyi oldu. Sürekli kan kaybetmemizden sıkıldım.”

Gerçekten de hiçbir şey anlaşılmıyormuş demek ki. Bunu da test ettiğimize göre artık Barış’ın yanına gitme vaktiydi. Onunla görüşüp tüm olanları anlatmalıydım.

15 Ekim 2003 * Roma

İki günlük dinlenmeden sonra uçakla İstanbul’a gidiyordum. Yanımda oturan kadının okuduğu çizgi roman dikkatimi çekti.

“Pardon, acaba okuduğunuz nedir? Ben de çizgi romanları çok severim de.”

Kadın kaldığı yerin sayfasına baktıktan sonra bana doğru tuttu çizgi romanı.

“Yohan Lorm! O bir nevi kutsal roma imparatoru ve dinsizlere karşı savaşıyor. Tarih sevdiğim için merak ettim. Ama daha farklı bir konu çıktı diyebilirim karşıma. Eğer gerçekten çizgi romanları seviyorsanız bunu da okumalısınız.”

“Tabi ki de severim! Bu da güzel bir şeye benziyor, kesinlikle alıp okuyacağım. Bu arada benim adım Adrian.”

“Ben de Dorotea. Memnun oldum. Demek çizgi romanları seviyorsunuz siz de, benim en sevdiklerim arasında..”

Beni büyülemişti. O konuşmasına devam ederken ben de büyülenmiş gibi onu izliyor ve dinliyor gibi yapıyordum. Dorotea.. Tanrı’nın hediyesi.

[*29 - Hırs..](#)

15 Ekim 2003 * İstanbul

Dorotea ile yol boyunca muhabbet ettik. Ve indiğimizde bana tekrar görüşüp görüşemeyeceğimizi sordu.

“Neden olmasın. Ben de size benim koleksiyonumdan özel parçalar getiririm.”

Telefonumun olmadığını söylediğimde garipsedi.

“Peki mail atsam ya da çalıştığın yere de gelebilirim.”

Bunlardan da sonuç alamamıştı tabi. Gülümseyerek yanıma yaklaştı ve cebinden kağıt ve kalem çıkardı.

“Çok tuhaf birisin Adrian. O zaman sana telefon numaramı ve evimin adresini de veriyorum. Bana ulaşabilmen için.”

“Merak etme Dorotea ben seni bulurum. Keyifli bir uçak yolculuğu oldu, görüşmek üzere.”

“İstanbul’un tadını çıkar Adrian. Buranın havası bambaşka gerçekten.”

Bana verdiği kağıtta ise ‘Tanıdığım en garip kişinin Adrian, sakın bana zarar vereyim deme :)’ yazılıydı. Ön tarafı çevirdiğimde ise bir işyeri adresi vardı. Sürekli çizgi romanlardan konuştuğumuz için ne işini sormuştum ne nerede yaşadığını. O da bana sormamıştı. İşyeri Roma’da idi. Bu benim için güzel olmuştu. Roma nasıl olsa gideceğim bir yerdi.

Dorotea’dan ayrıldıktan sonra hemen Barış’ın yanına gittim. Ben oraya vardığımda Barış dışarıda

imiş. Kimseye nereye gittiğini söylememiş. Ama çoğu kişi tahmin ediyordu tabi ki Jessica'nın mezarına gittiğini. Geldiğinde beni büyük salonda kitap okurken buldu.

“Hey Yohan! Ben de bu aralar gelmeni bekliyordum. Nasıl her yere saldırdığımızı biliyor musun kardeşim! İrreligioso eskiden bizim de düşmanımızdı ama bizi ele geçirdiklerini düşündüklerinden uğraşmıyorlardı. Ha ha! Ama işte devran döndü. Artık bizden korkmalılar.”

Barış her zaman ki gibi hoş ve heyecanlı karşılamıştı beni. Ben de ona bildiklerimi ve yaptıklarımı anlattım. Gözlerini yukarı kaldırdı ve eliyle de başının arkasını kaşıyarak düşünceli bir şekilde cevap verdi.

“Çok tuhaf! Varşova ve Bükreş düşmemiş yani. O ekibe ben ne yapacağımı biliyorum. Onlara ya oraları ele geçirmelerini ya da ölmelerini söyledim. Çocuk oynacağı mı sanıyorlar yaptığımız işi!”

Barış'ın o ekibe ne yapacağını sorduğumda onları öldüreceğini söyledi. O anda kafamda bir plan oluşmuştu.

“Bu ekip ne kadar şey biliyor birlik hakkında?”

“Çok fazla şey değil yeni sayılırlar. Niye ki?”

“Çok güzel! Bunları benim halletmeme ne dersin? Planımız çok daha mükemmel bir hale gelecek.”

Barış olayı anlamıştı ve kabul etti.

“Bağlayın bunların hepsini ve zindana atın. Bu vakitten sonra Birlik ile alakaları kalmadı bunların. Ayrıca Yohan'ın esiridirler. Anlaşıldı mı?”

Fedailer de derin bir sessizlik vardı. Barış daha yüksek sesle ve kızgın bir tonda tekrar sordu. Bu sefer herkesten cevabı almıştı Barış.

Birkaç gün orada hem dinlenip hem de plan üstünde ki ayrıntıları iyileştirdikten sonra Budapeşte'ye dönüş yolu gözüküyordu.

19 Ekim 2003 * Budapeşte

Buda Kalesi'nin altındaki yeni yerimize ilk defa geliyordum. Ve gerçekten hayran kalmıştım. İnsana huzur veren bir sadelik ve kullanımıımız açısından da çok rahat bir ortam hazırlanmıştı. Eğitim yerleri, geniş salonlar, küçük büyük odalar. Kapıdan girdiğim gibi kocaman yuvarlak bir hol karşılıyordu beni ve bu en büyük salon kabul ediliyordu. Buraya da Hylar ve Harm için bir anıt yapılmasını istediğimi söyledim. Çok abartı bir şey olmamasını ve salonun genel yapısını da bozmamasını istediğimi söyledim. Onlar benim için her şeyden değerliydi. Ve gerçek değerlerini öğrendiğim gün ölmüşlerdi. Hem de benim hırsım yüzünden. Tecrübe.. Acıyla işleniyor hayatımıza.

Her zaman olduğu gibi yine Emre ilk karşılayan olmuştu beni.

“Hoş geldin Üstad. Biz de yeni tamamladık sayılır burayı. Yaklaşık bir haftadır da eğitime devam ediyoruz. Ama şu an çok az kişi var.”

Uzun zamandır ortada olmadığım için meraklandığı belliydi ama sormaması gerektiğini de biliyordu. Emre gerçekten benden sonra gelmesi gereken ilk kişiydi gözümde.

“Merak etme Emre, yakında buraların dolup taşıtığını göreceksin. Hatta yetmeyecek ve başka şehirlere başka ülkelere taşacağız.”

Şu an onlara hayal gibi geliyordu söylediklerimin hepsi doğal olarak. Ama zamanla anlayacaklardı.

Eğitim alanları kontrol ettikten sonra Emre’ye diğerlerini de alıp salona gelmesini söyledim. Hepsiyle konuşup genel olarak bilgileri aldıktan sonra artık her ayın 19’unda toplantı yapacağımızı söyledim.

“Şimdilik size verdiğim görevleri devam ettirin. Kiliselerde bulunun, dernekler açın ve insanlara yakın olmaya çalışın. Özellikle Lisa bu işi üstlenecek ama sizler de ona yardımcı olun.”

Birkaç şey daha söyleyip konuşmayı bitirdikten sonra odama çekilmiştim. O sırada Lisa da geldi. Anında üstüme atlayıp sarıldı bana.

“Neredeydin Muet? Ne kadar zamandır yoksun ortada? Başına bir şey gelse hiç haberimiz olmayacak? Neyse buradasın en azından. Ee neler yaptın anlat bakalım? Kaç kızla beraberdin acaba? Koca imparator olduğunu söylersin bir de. Benden kaçamazsın ama dönüp dolaşıp geldin yine yanıma Muet.”

Bu heyecanlı ve komik tavırları gerçekten güldürüyordu beni. İşte yine sonsuz güvenimin oluştuğu anlardan biriydi. Onunla sonsuza kadar yaşayabilirim diyordum kendi kendime.

“Ya ne demezsin! Bazılarının yüzünü bile göremedim. Neyse, arkadaş ziyaretleri, görevler, işler bilirsin işte. Yoğundum baya. Siz neler yaptınız bakalım? Başladınız mı etrafa yayılmaya? Ayrıca çok güzel olmuş buralar.”

Sonra saatlerce bana neler yaptıklarını anlattı. Her şey iyi gidiyordu anlattığına göre. Ama bir süre sonra yorgunluk çok fena çökmüştü üzerime. Lisa da bunu fark etmişti. Kafamı yastığa koydum Lisa da sarılmıştı bana. Ama aklımda sürekli Hylar ve Harm vardı. Ağlıyordum ama tutmaya çalışıyordum kendimi. Yanımda olmaları bile güven sebebiydi. Hırs.. her şeyi mahvetmişti.

[*30 - Stone ve Gerçek](#)

25 Ekim 2003 * Budapeşte

Yaklaşık bir haftadır buradayım ve eğitimlerin çoğuna katıldım. Andrew, Emre, Hywl ve Joseph hepsi gerçekten çok iyi çalışıyorlar. Öğretmenliği iyi yapıyorlar. Sadece savaş veya suikast için eğitmiyoruz onları. Andrew’in tarih ve edebiyat bilgisinden, Joseph’in felsefesinden, Emre ve

Hywl’ın da fen ve matematik bilgisinden ders alıyorlardı.

Öğleden az önce saat on bir civarında iken yine derslere katılmışım. Hywl zehirlerden bahsediyordu. Hywl’ın anlatış tarzıyla öğrenciler pür dikkat dinliyorlardı.

“İşte bu tip zehirleri daha derine göndermelisiniz ki işe yarasın. Eğer yüzeyde kalırsa bu sizin sonunuz demektir. Evet belki bir iğne saplamış olacaksınız ama bu ancak karşıdakinin sizi fark etmesi demek. Evet! Şimdi de uygulama vakti!”

Bazıları -hatta çoğu- ilk defa atış yapacaklardı ve heyecanları apaçık belli oluyordu. Tabi bir mermi atmakla iğne atmak arasında çok fark var. Normal bir silaha göre hedef tutturmak çok daha zor ama atış yapmak çok daha kolay. Bu silahı çok rahat bir şekilde kullanmak mümkün ama istediğiniz yeri tutturmak için çok çabalamak gerekir. İğnenin ucu tam istenilen noktaya gitmeli.

Öğrencileri uygulamada da biraz izledikten sonra Emre’ye biraz gezinmek istediğimi ve onun da benle gelmesini istediğimi söyledim.

“Ne demek Üstat senden bir şeyler öğrenmek her zaman isteğimdir.”

Böyle idi işte Emre. Her zaman mütevazı ve saygılı davranırdı. Budapeşte’de Tuna nehri kıyısı boyunca yürümeye başladık. Sonra kıyı üstündeki restoranlardan birine girdik. Siparişlerimizi verdikten sonra yemekleri beklerken cebimden çıkardığım şeyi masaya koydum.

“Geçen hafta toplantıda herkesin içinde sormak istemedim Emre. Ama açıkçası bu çizgi romanı kimin hazırladığını çok merak ediyorum. Şuna bak neredeyse yaptığım her şey var burada. İşin garip tarafı kimse bilmiyor bunların gerçek olduğunu.”

Emre çizgi romanı inceliyordu. Yüzünde bir gülümseme oluştu.

“Ama size pek benzememiş bu Üstat.”

Sayfaları çevirmeye devam ediyordu. Ve bir yerde daha durup bana çevirdi sayfayı.

“Burası da bizi ilk topladığınız zaman Üstat. O zaman gerçekten korkuyorduk hepimiz sizden. Vay be.. Diego, Samir.. hepsi öldüler. Sadece dört kişi kaldık Üstat.”

Gerçekten bu kadar ayrıntılı olması şaşırtıcıydı. Birinin yaptıklarımızı anlattığı kesindi.

“Bunu kim haber veriyor Emre bir bilgin var mı? Bu kadar ayrıntılı olması için aramızda olması lazım. Sizi ilk topladığım gün bile var yani.”

Emre suçlu ben değilim tarzında savunmaya geçti.

“Gerçekten ben değilim Üstat. Sana böyle bir şeyi asla yapmam. Ama araştırabilirim kimin yapmış olabileceğini.”

Şimdi zor kısım başlıyordu. Kime sorsam aynı cevabı verecekti. Ve hangisinin yalan söylediğini çözmek de zor olacaktı. Hepsi benim kardeşim gibiydi. Ona güvendiğimi söyledim ama şüpheliydim tabi ki içten içe.

Ayrıldık restorandan ve merkeze doğru yürüyerek gidiyorduk. Emre şüphemden ötürü tedirgin görünüyordu ve konuşmaya da pek cesaret edemiyordu kızacağımı düşünerek.

“Bir gün gelecek Emre burayı terk etmek zorunda kalacağız. Sırf bize ihanet eden kişi yüzünden. Yaptığımız her şey yıkılıp gidecek. Ama o kişinin kim olduğunu bilmiyorum Emre. Umarım sen değilsindir.”

Emre bir anda köprüye çıktı. Yüzünü bana döndü.

“Bırak de bırakayım kendimi Üstat. Eğer bunu yapanın ben olduğunu düşünüyorsan kendimi öldürmeye hazırım. Ama ben yapmadım Üstat. Ve her kim yaptıysa sonuna kadar araştırıp bulacağım.”

Gerçekten ilginç bir tepkiydi. Emre’nin bu kadar içten davrandığını hiç görmemiştim. Hemen aşağı inip yanıma gelmesini söyledim.

“Senin olmadığını biliyorum Emre. Ama bana hak vermelisin şu an herkese şüpheyle bakıyorum mecburen. Bulana kadar da hepinize eşit yaklaşmalıyım. Hislerine güven Emre ama mantığını da unutma. Eğer ben içimden geçen birini direk suçlasam veya herhangi birini direk temiz göstersem ve sonra tam tersi çıksa. Bir daha bu düzeni göremeyiz.”

“Haklısın Üstat. Benim olmadığım çıkacak yakında. Söz veriyorum.”

Bir süre sonra merkeze varmıştık. Emre’ye normal davranmasını ve bu konuşmalardan bahsetmemesini söyledim. Sonra odama geçtim ve Lisa kitap okuyordu. Kitabına devam ederken bir yandan da benle konuşuyordu.

“Hoş geldin hayatım. Nasıl geçti günün?”

“Yanıma gelsene bir şey göstereceğim.”

“Kitap okuyorum Yohan, daha sonra lütfen.”

Zar zor kaldırdım kitabının başından. Eskiden hiç kitap okumayan Lisa son zamanlarda çok sarmıştı kitaplara –verdiğim işin üstesinden gelebilmek için olsa gerek-. Yanıma geldi ve ona da çizgi romanı gösterdim. Önce biraz şaşırdı ve sonra gülmeye başladı.

“Gerçekten inanılmaz! Sen mi yaptırdın bunu Muet?”

“Hayır tabi ki de kimin yaptığını arıyorum ben de. Ama hoşuma gitmedi de değil yani. Bir efsane gibi anlatılmışım.”

Lisa hayran hayran sayfaları çeviriyordu. Hoşuna gitmişti belli ki. Daha sonra ona hazırlanmam gerektiğini birazdan Roma’ya gideceğimi söyledim.

“Yine mi gidiyorsun? Çok yalnız bırakıyorsun buraları ve daha önemlisi de beni.”

“Merak etme öğrencilerime güveniyorum. Onlar üstesinden gelebilirler. Hem artık tamamen çekildik sadece yararlı işler yapıyoruz. Kiliseler, yardım kuruluşları gibi şeylerden ne zarar gelebilir ki? Yakında ünlü olacaksın. İnsanlar böyle şeyleri merak ederler.”

“Evet öyle bir şey olacağı kesin o yüzden özellikle tarih bilgimi geliştirmeye çalışıyorum. Neyse bu sefer çok uzun sürmesin. Özlüyorum seni Muet.”

Bir şey diyemedim. Sarıldım ve öptüm Lisa’yı. Sonra diğerleriyle de görüşüp merkezden ayrıldım.

26 Ekim 2003 * Roma

Bu çizgi roman işi kafamı çok kurcalamıştı. Ve bunu araştırmak için Roma’ya Stone’un yanına gelmiştim. Stone bir bilgisayarıcı da çalışıyordu. Yanına geldiğimde hemen sarıldı bana.

“Hoş geldin kardeşim! Hangi rüzgar attı seni buraya? Ben de işimi bitirmek üzereydim.”

Üstünü başını giyindikten sonra yardımcısına seslendi.

“Ben çıkıyorum Federico, dört numarayı bitirmeyi unutma yarın teslim edilmesi gerekiyor.”

Sonra bana döndü.

“Ee nasılsın dostum? Roma hasretine dayanamadın galiba. Yakında bir kafe var güzel bir yer. Orada oturur konuşuruz.”

Kafeye geldiğimizde biraz genel muhabbet ettikten sonra esas konumuza geldim.

“Stone bilirsin ben çok insan içine çıkmayı sevmiyorum o yüzden pek haberim olmuyor dünyadaki gelişmelerden. Ama geçen gün bir çizgi romana rastladım Yohan ile ilgili.”

Daha konuşmamı bitirmeden kendisi söze başladı.

"Evet, evet bizimkilerin yaptığı bir şey o. Mantığını çok da anlamış değilim ama iyi para kazanıyorlar oradan. Gerçi biraz bizi aşağılıyor ama olsun sonu Yohan için iyi olmayacak diyebilirim."

"Demek biz yapıyoruz bunu. Kim yazıyormuş ki hikayeyi acaba?"

"Aslında senin hatırlayabileceğin biri. Hani onun yüzünden dayak yediğin bir kız vardı ya. Onun Yohan'ın yanına gönderildiğini biliyorum."

O anda etrafımdaki herkesi öldürmek geçiyordu aklımdan. Diyecek hiçbir şey bulamıyordum. Sebep neydi? Neden yaptın bunu Lisa?

*31 - Korkma, Zarar Vermeyeceğim

Zevkle anlatıyordu Stone. Yanıma gönderdikleri ajandan bahsediyordu. Lisa'nın çok iyi iş çıkardığından bahsediyordu. Ama anlamadığım beni neden öldürmedikleri idi.

"Haha! Demek gerçekten bilmiyorsun ha? Onu istesek çoktan öldürürdük dediğin gibi. Ama O'nu kullanmak daha mantıklı. Sahip olacağı gücü bir düşünsene. Ona verdiğimiz destek sayesinde bizim ulaşamayacağımız kimselere de ulaşacağız. Dünyayı sadece biz yöneteceğiz Muet anlamıyor musun? Ama görünürde öyle olmayacak. Sanki bir savaş var gibi gözükecek. Halbuki olmayacak. Bu bizim kurguladığımız bir oyun. Yohan da buna dahil."

Bu kadar aptal olduğuma inanamıyordum. Gerçekten beni kullanmışlardı. Ve onca destek aldığımı düşündüğüm kişiler.. Hangileri gerçektir acaba? Yoksa hepsi irreligioso'nun mu idi?

Sanırım bu oyunu devam ettirmeliyim. Çok daha dikkatli olmalıyım artık. Hızlı ilerlemeye gerek yok, eğer hızlı ilerlersem dikkat çekebilirim. Irreligioso içinde yavaşça yükselmeliyim. Bu arada da Lisa'yı bir yandan sanki çok önemli bilgilere sahipmişim gibi meraklandırmalı bir yandan da ondan hiçbir şey saklamadığımı düşündürmeliydim.

"Evet, hiç bu açıdan düşünmemiştim. Birilerini öldürmektense kullanmak daha mantıklı."

Stone ile bir süre daha muhabbet ettik. Sonra aklıma Dorotea geldi. Aklım karmakarışık ve duygularım alt-üst olmuştu. Dorotea'nın bunu giderebileceğini düşündüm. O'nun etrafında sanki bir huzur alanı vardı. Beni tamamen sarıyordu.

Bir moda dergisinde çalışıyordu Dorotea. İçeri girdiğimde bir kadın karşıladı beni.

"Nasıl yardımcı olabilirim Beyefendi?"

Acaba böyle diyaloglara girmeyeli ne kadar olmuştu? Kekeleyerek konuşuyordum sanki. Bir yandan da etrafı gözetliyordum.

"Ee.. Ben.. Dorotea ile görüşecektim."

"Peki efendim, isterseniz oturun şöyle. Ben haber veririm kendilerine. Kim geldi diyeyim?"

"Yohan.."

İşte saçmaladığım an. Neyse ki kısımtım hemen sesimi çok bir şey anlamadı kadın.

"Efendim tekrar söyler misiniz?"

"Jose, Jose Adrian."

Bir süre sonra kadın kendisini takip etmemi söyledi. Anladığım kadarıyla üst düzey bir konuma sahipti. Odasına girdiğimde beni ayakta karşıladı.

"Hoş geldin Adrian. Ne diyeyim açıkçası beklemiyordum bir daha gelmeni."

"İşim vardı buralarda. Gelmişken yanına uğrayayım dedim. Belki bir şeyler yer içeriz ve biraz da muhabbet ederiz diye. Ama anladığım kadarıyla işler yoğun."

"Evet, bazı zamanlar böyle oluyor işte. Dergiyi yetiştirmek için oradan oraya koşturuyoruz. Böyle geç saatlere kalabiliyoruz bazen."

Kısa bir konuşmadan sonra dışarıda bir restorana gittik. Haliyle muhabbet muhabbeti açtı ve kaçınılmaz soru geldi.

"Ee Adrian, sen ne iş yapıyorsun hiç söylemedin?"

"Ben.. ee.."

"Telefonun yok, sürekli seyahat ediyorsun, teknolojiyle aran yok. Bir akraban var mı acaba ondan bile şüpheliyim."

"O yüzden senin yanındayım ya."

"Haha! Komik olma Adrian. Yoksa bir ajan falan mısın sen?"

İçki de fazla gelmişti anlaşılan. Daha bir gevşemişti Dorotea. En iyisi onu eve bırakmaktı artık. Hem bu sorulardan da kurtulmuş olurdum.

Evine geldiğimizde vedalaşırken sarıldı bana.

"Kim olduğunu bilmiyorum ama seni seviyorum Adrian. Sanki seninle sonsuza kadar yaşayabileceğimi hissediyorum. Ne olur geri gel.."

"Merak etme Dorotea, aynı hislere sahibim."

Hayatıma yeni biri giriyordu, hatta girdi. Dorotea. Ama nasıl yürütebilirim bilmiyorum. Ne kadar dayanabilir ki? O, normal bir hayata sahip. Acaba bir daha hiç uğramamalı mı, yoksa gittiği yere kadar zorlamalı mı?

29 Ekim 2003 * Budapeşte

"Yohan! Yohan! Bu taraftan giriyorum!"

Kulaklıktan Barış'ın sesini duymuştum. Sonra onların olduğu tarafı gördüm. Sanırım oradan bir giriş bulmuştu. Bunlar irreligioso hakkında önemli bilgilere sahip iki kişi idi. Evli gözükmüyorlardı ama ben hiç de öyle olduğunu sanmıyorum. Genelde gizlenmek için yapılan bir yöntem. Bazıları evlatlık çocuk da alıyorlar. Dışarıdan şüphelenilmesinler diye. Bunlar irreligioso'nun para kaynakları da diyebiliriz. Olay çok basitti içeri girip iki kişiyi öldürüp, istediğimizi alıp çıkacaktık. İçeri girdik, ben hemen ikisine de zehri vermiştim. Sonra Barış diğer odaları gezmeye başladı. Ben de yatak odasını araştırıyordum. O sırada bana doğru yaklaşan ayak sesleri duyuyordum. Arkamı döndüğümde kapıda duran çocuğu gördüm. Parmaklarıyla gözlerini ovuşturuyor ve bir yandan da babasına sesleniyordu.

Anında fırladım üstüne çocuğun ve o manzarayı görmesini engelledim. Allah kahretmesin! Bu çocuk da nereden çıkmıştı şimdi. Bunların çocuğu yok diye biliyorduk. Barış'a bir şeyler bulup bulmadığını sordum.

"Birkaç şey buldum ama yeterli olur mu bilemiyorum?"

"Tamamdır, sen aramaya devam et. Burada bir sorun çıktı. Ama aşağı gelmene gerek yok."

"Emin misin Yohan? Birileri mi geldi?"

"Hayır hayır o tarz bir sorun değil. Sen aramaya devam et. Ben sorunu halledince sana haber veririm."

Sonra çocuğa döndüm, sessiz olmasını ve sorularıma cevap vermesini istedim.

"Evet, öncelikle korkmamalısın. Sana zarar vermeyeceğim. Buradan birkaç bilgi almamız gerekiyordu ama sen hiç planımızda yoktun. Kaç yaşındasın sen?"

Çocuğun ağzından zar-zor çıkıyordu harfler.

"O.. On.. Üç.."

"On Üç.. güzel. Peki içeridekiler annen ve baban mı?"

"Ee.. eve.. evet.."

"Gerçekten annenle baban mı onlar? Yoksa sen evlatlık mısın?"

"Ev.. evlat.."

"Tamam, anlaşıldı evlatlıksın. Ve son olarak adın nedir?"

"Ma.. Matyas"

"Tamam Matyas, şimdi yaklaş bana doğru. Korkma zarar vermeyeceğim sana. Seni burada bırakamam. Daha güvenli bir yere götürmeliyim. Orada yeni bir aile bulacaksın kendine."

Sonra bayılttım tabi ki Matyas'ı. Ama bu sadece bayılma değildi tabi ki. Olanları unutması gerekiyordu. Sonra Barış'a işimi hallettiğimi söyledim. Yanıma geldiğinde baygın bir çocuk görünce şok olmuştu.

"Hey Yohan ne yaptın sen? Bir çocuğu mu öldürdün?"

"Sakin ol Barış! Tabi ki öldürmedim. Bir anda arkamda belirdi çocuk. Onu burada bırakamam. Eğitime götüreceğim, artık o bizden biri olacak."

[*32 - Rahatsızlık](#)

30 Ekim 2003 * Budapeşte

Merkeze geldiğimizde yine Emre karşılamıştı bizi.

"Bir gün de başkasını göreyim karşımda. Bekleyemediler herhalde tembeller, yattılar hemen."

"Öyle deme üstat yoruldular onlar da. Sensiz ne yapacağımızı pek bilemiyoruz açıkçası. Biraz zor oluyor eğitimler."

"Tamam tamam savunma onları bana. Yarın eğitim nasıl olurmuş göstereceğim onlara."

Sonra Emre çocuğu fark etti. Barış taşıyordu çocuğu, hala baygındı. Emre de şaşırmıştı.

"Üstat bu nedir? Nereden çıktı bu çocuk?"

"Bir karışıklık oldu Emre ama sorunsuz atlattık diyebiliriz. Bu çocuk da artık eğitim alacak burada. İlk birkaç gün çoğunlukla ben ilgilenirim. Adı da Matyas."

"Sen bilirsin Üstat."

Barış'a etrafı gezdirdim. İşlerin nasıl yürüdüğünü anlattım. Sonra ana salona geldik.

“Teknolojiyle gerçekten aran yokmuş Yohan. Gerçekten şaşkınım.”

“Onlar her şartta çözüm bulabilmeli. Onlara güçlü olmayı değil. Gücü nasıl kullanacaklarını öğretmeye çalışıyorum.”

Güç, irreligioso’nun tek başına sahip olmak istediği bir şeydi. Bense onlardan onu almak istiyordum. Kullanmak için değil, herkese eşit şans tanımak için.

Kafamdaki plan gün geçtikçe karmaşık bir hal alıyordu. Şimdi de Matyas eklenmişti. Bir süre onunla ilgilenmeliyim. Hem burada kalıp planlarım üzerinde de yoğunlaşmış olurum ayrıca eğitimleri de takip ederim.

Barış gittikten sonra yatağıma uzandım. Lisa yanına geldiğimde uyanmıştı. Elimde günlüğümü gördü.

“Ne var orada benden bile gizlediğin çok merak ediyorum Muet.”

“Bir gün öğreneceksin Lisa, burada yazanlar herkesin hayatını değiştirebilir. Zamanı geldiğinde zaten sana bırakacağım bunu. Şimdi uyuyalım hadi tekrar. Güneşin doğmasına az kaldı. Birkaç saat de olsa uyumak iyi gelir.”

Sabah erkenden herkes ayaktaydı. Ve kahvaltıya oturulmuştu. Matyas’ı ise yanıma almıştım. Açıkçası ne konuşacağımı da bilmiyordum.

“Her şey düzelecek Matyas. Burada olduğuna pişman olmayacaksın.”

Korkmuş ve boş gözlerle bakıyordu. Hiçbir şey hatırlamadığı belliydi. Ama yapmak zorundaydım. Öldürmek daha mı iyi olurdu diye düşünceler de geçiyor aklımdan. Ama artık çoktan kararımı vermiş ve hafızasını silmiştim.

“Matyas mı benim adım? Şu an neredeyim? Korkuyorum!”

“Evet, adın Matyas. Korkmana gerek yok burada herkes sana yardımcı olacak. Burası bir eğitim merkezi. Bir nevi kahraman yetiştiriyoruz. Sen de onlardan biri olmak ister misin? İleride tüm bunların sahibi olmak istersin değil mi? Birazdan sana buraları gezdireceğim. Ve bir süre seninle ben ilgileneceğim.”

“Gerçekten korkuyorum, hiçbir şey anlamış değilim.”

“Merak etme, zamanla alışırsın. Korkulacak bir yer değil burası. Korkutacak bir yer.”

Etrafi gezdirdikten sonra, sıra tanıştırmaya gelmişti. Herkesi eğitim alanında toplamıştım.

“Evet, gençler! Aranıza yeni biri katılıyor. Henüz 13 yaşında ama yüreğiyle bizden biri. Onun alışma sürecini hızlı atlatması için en çok sizlere ihtiyacı olacak. Çünkü vaktinin çoğunu sizlerle beraber harcayacak. Diğer ders saatinize kadar serbestsiniz.”

Sonra Emre, Andrew, Hywl ve Joseph’i çağırdım yanıma. Matyas’ı tek tek hepsiyle tanıştırdım. Yeniden doğmuştu burada. Artık her şeyi bizdik.

13 Kasım 2003 * Roma

“Kim yaptı bunları? Kim? Budapeşte’deki en büyük para kaynaklarımız ölmüş. Ve çocuk da yok ortada. Yine mi Yohan yapmış ya da suikastçılar mı? Kesin onlardan biri ama hangisi. Eskiden kimle uğraştığımızı bilirdik.”

Ta Budapeşte’deki olayın Casca’yı ilgilendirmesi ilginçti. Demek ki o normalden daha üst bir rütbeye sahipti. Artık biraz daha ilerlemek lazımdı planımda. O sırada biri konuşmaya başladı.

“Efendim hiçbir şekilde iz bırakmamışlar. Biz de onlardan biri olduğunu tahmin ediyoruz. Ama kesin bir bilgiye ulaşamadık.”

“Anladık anladık. Hiçbir şeyden haberiniz yok zaten. Yohan da ortalıktan kayboldu zaten. İki gün sonra karşımıza çıkmasından korkuyorum. Onu bulmakla da ilgilenin. Hiç önemli bir gelişme kaydeden yok mu?”

Kimseden çıt çıkmıyordu. İşte tam sırası dedim.

“Benim var efendim! Ama çok önemli olduğunu düşündüğüm için baş başa kalırsak söyleyebilirim ancak.”

“Maalesef bu mümkün değil en azından yanımda yardımcım bulunacaktır.”

O sırada kafamdan Casca’yı öldürmek geçmiyor değildi. Fakat bu cümlesiyle öldürmemek daha mantıklı geldi. Onunla yukarılara gitmek çok daha kolay olurdu. Sonra burayı suikastçılar çok rahat bir şekilde hallederdi.

“Sorun değil ancak daha fazla kişi olmazsa sevinirim. Gerçekten değerli şeyler sunacağım size.”

Casca’nın emriyle herkes dışarı çıkmıştı.

“Öncelikle Budapeşte’deki olayın sizi bu kadar ilgilendirmesi beni şaşırttı. Oralarla ilgilendiğinize göre düşündüğümde daha üst bir rütbede olduğunuza inandım ve bu yüzden bilgiyi sizinle birebir paylaşmak istedim. Size suikastçılardan iki fedai getirdim. Eminim birçok şeyi açığa çıkaracaklardır.”

“Bu gerçekten güzel bir haber. Peki bunu yapan kimdir acaba?”

“Adım Jose Adrian efendim.”

“Demek geri döndün Muet! Zaten bunu senden başkasının yapması beklenemezdi. Onların arasına mı sızdın? Yoksa onları takip mi ettin?”

“Onların arasındayım diyebilirim efendim ama tabi bir fedainin bileceği kadar bilgi bilmem zor. Onlar her şeyin içindeler. Ben de girebildiğim kadar derine gireceğim.”

“Çok güzel Adrian, yaptıkların karşılıksız kalmayacaktır.”

“Efendim bu işte daha üstlerde yer almak istiyorum. Siz de bilirsiniz ki bunu rahatlıkla yapabilirim. Ve gerçekten çok istiyorum. Benim için en güzel hediye bu olacaktır.”

“Bu bizim için de daha iyi Muet. Senin gibi istekli kişiler gün geçtikçe azalıyor. Sana vereceğim adresi ve tarihi aklında iyi tut.”

Tabi ki unutmuyacaktım bunları. Ben de ona bu fedaileri bulacağı yerin adresini verdim ve oradan ayrıldım.

Artık işler değişiyordu ve içimi rahatsız eden şeyler vardı. Geç saatte de olsa acilen görüşme isteği vardı içimde en yakın ankesörlü telefonda numarayı tuşladım. Yeni uyandığı belli olan, boğuk bir ses karşıladı beni telefonda.

“Alo? Kimsiniz?”

Kelimeler zor çıkıyordu ağzımdan. Nasıl anlatacağımı bilemiyordum.

“Dorotea, acilen konuşmalıyız.”

[*33 - Boş Bir Defter ve Bitkinlik..](#)

18 Temmuz 2010 * Prag

Matyas sabaha doğru okumayı bıraktı. Uykusu geldiğinden değil artık dayanamadığını hissetti. Yohan onun üvey ailesini öldürmüştü. Kendisini onlar düşmanlardı nasıl olsa diye teselli etse de. Peki gerçek ailesi kimdi? Matyas niye onun hafızasını silmişti. Lisa'nın casus olduğunu bilen başka kim vardı acaba? Nasıl böyle bir oyun oynayabilmişlerdi? Gözleri kızarmıştı ve yorgun bir hali vardı. Dışarı çıktı. Hem biraz hava almak hem de biraz kafa dinlemek için. Kendince güzel manzaralı olan bir buldu ve oturdu. Henüz güneş doğmak üzereydi ve Prag'ı tepeden seyretmek güzeldi. Bir anda sırtında sivri bir şey hissetti.

"Sonun böyle mi olacaktı?"

Matyas bir anda irkildi ama hareket edemiyordu. Kısa bir sessizlikten sonra.

"Daha dikkatli olmalısın Matyas!"

Sırtından hançer çekilip yanına oturan kişiyi görünce rahatlamıştı.

"Sen miydin Andrew. Ödümü kopardın. Dalıp gitmişim. Senin ne işin var bu saatte dışarıda?"

"Dikkatli olmalısın Matyas. Ne zaman olacağı belli olmaz. Gerçi Üstat her şeyi hallettiğini söylüyor ama tetikte olmak lazım. Sabah buralarda dolaşmayı seviyorum. Huzur verici. Peki ya sen?"

Yohan ayrıldığından beri kimse onunla ilgili konuşmaya yanaşmıyordu. Sadece düzeni devam ettiriyorlardı. Ama Matyas o kadar şeyi okuduktan sonra içini dökmek istiyordu.

"Üstat'ın günlüğünü okuyorum Andrew. Yani nasıl desem? O çok garip biri ve bizim gördüğümüzün çok dışında. Orada yazan şeyler için kelime bulamıyorum."

Andrew de şaşkın bir şekilde araya girdi.

"Yoksa sen bitirdin mi günlüğü? Biliyorsun bu konuda kimse konuşmaya yanaşmıyor. Ama orada çok önemli şeyler yazılmış olabileceğini hepimiz tahmin ediyoruz."

"Hayır henüz bitirmedim ama nasıl bitireceğimi bilmiyorum. Bazen Üstat hakkında çok kötü düşüncelere kapılıyorum. O'nun bizden gizli yaşadığı hayat ve yaptığı şeyler. Lisa bizi öldürebilirmiş. Onun casus olduğunu ne zaman öğrendiğini biliyor musun?"

"Bilmem çok uzak bir tarih olmasa gerek."

Matyas ayağa kalkmış ve heyecanlı bir şekilde bağıırıyordu.

"Yedi sene önce! İnanabiliyor musun? Yedi sene önce. Ve hiçbirimiz bunu bilmiyorduk. Hatta bir ara herkes birbirinden şüphelendi. Neden söylemediğini anlamıyorum? Hiçbirimizin aklına da onun olabileceği gelmedi."

Andrew şok içindeydi ama Matyas'ı durdurmak istiyordu.

"Tamam Matyas! Sakin ol! Bence o kitabı bitirip karar vermelisin. Hem okuduktan sonra hepimiz düşünürüz zaten."

Matyas O'na haklılık payı vermişti. Ama hala kendisiyle ilgili durumu söyleyip söylememekte kararsızdı. Biraz düşününce bundan vazgeçti. Nasıl olsa öğreneceklerdi.

Andrew ile merkeze döndüler. Kahvaltı için hazırlıklar başlamıştı. Bazı öğrencilerin Üstat hakkında

konuştuklarını duyuyorlardı. Onlara yakında geleceğini söylemişlerdi. Halbuki kendileri de aynı merak içindelerdi. Tek fark onlar bunu konuşmuyorlardı.

"Tamam, belki buraya geleli çok olmadı ama en azından bir uğramasını beklerdim."

"Gelmediyse ne olmuş ki? Kim bilir ne kadar işi var? Zorunlu olmasaydı yapmayacağını biliyorum ben. Bugüne kadar kim gördü ki onun yanlış bir şey yaptığını ya da yanlış bir şey öğrettiğini."

"Bence abartıyorsun o da bir insan sonuçta."

"Abartmıyorum herhalde. Tabi ki yanlışları vardır. Demek istediğim bize her zaman değer verdiği ve doğru şeyler öğretmeye çalışmasıydı. Hatta doğru şeyler öğretmekten çok doğruyu bulmamızı sağlardı. Hiç gelmeyecek olsa bile şu an bir eksiklik fark ediyor musun? O hocalarımıza her şeyi aktarmış bence."

Matyas ve Andrew de istemeden kulak kesilmişlerdi. Andrew konuşmaya başladı tedirgin bir şekilde.

"Sanırım herkesin kafasında bunlar var."

Her ne kadar her şey yolunda devam etse de danışabilecekleri biri artık yoktu. Hepsi en azından başlarında birinin bulunması için Emre'nin geçmesini istediler ama o da henüz hem kendisinin hem de öğrencilerin hazır olmadığını ve Üstat'a saygısızlık etmek istemediğini söyledi. Öğrenciler arasında fikir ayrılıkları olacağını ve kargaşa çıkabileceğini savunmuştu. Diğerleri de ona hak verdiler doğal olarak. Hepsi merak ediyordu bu işin nereye kadar süreceğini. Dayanabilecekler miydi? Başlarına bir sorun gelirse ne olacaktı? Hepsi ara sıra düşünüyorlardı böyle soruları. Ama hiçbirinin cevabı yoktu. Üstat'ın geri dönmesini umuyorlardı.

Kahvaltı ve sabah derslerinin ardından sıra Matyas'ın dövüş eğitimine gelmişti. Yaklaşık yirmi kişi vardı karşısında. Bu ekip katılları çok da uzun zaman olmamıştı. Ve onlar için ilk eğitimler sayılırdı.

"Kendini çok iyi dövüşçü olarak iddia edebilecek var mı!"

Matyas yine şovunu yapmak istiyordu.

"Sizlere diyorum! Hiç dövüşçü yok mu aranızda!"

13-14 yaşlarında bir çocuk elini kaldırdı.

"Öne çık evlat! Ne kadar iyi olduğunu görelim bakalım!"

Herkes şaşkınlık içindeydi. Gerçekten dövüşecek miydi hocaları çocuklar merak ediyorlardı.

"Demek sen iyi bir dövüşçüsün Polo! Şimdi gördüğün gibi elimde ufak bir top var. Bu topu belinin

hizasından yere bırakacağım. Ve yerde sekip tekrar yükselecek ve tekrar yere düşecek. İkinci kez yere düşene kadar ayağınla topun etrafında tam altı tur atmanı istiyorum."

Herkes garip garip bakıyordu. Polo ise kendisini sormakta mecbur hissetti.

"Üstat bunun iyi dövüşmekle ne alakası var?"

"Sen sadece dediğimi yap. Zamanla anlarsınız ne alakası olduğunu."

Polo defalarca denemesine rağmen başaramamıştı. İki bacağı da çok yorulmuştu.

"Üstat bu imkansız!"

"Geç yerine Polo! Demek bunun imkansız olduğunu ve dövüşle alakalı olmadığını düşünüyorsunuz! Unutmayın ki her zaman bire bir dövüşmeyeceksiniz. Hız sizin silahınız olmak zorunda. İşte ancak böyle tek başınıza birçok kişiye karşı savaşırsınız. Ve size göstereyim nasıl imkansız olduğunu!"

Matyas topu yere attı ve üçüncü kez ayağını topun etrafında döndürdüğü sırada öğrenciler şaşkınlıkla izliyorlardı. Gerçekten hızını takip etmek çok zordu. Fakat Matyas aniden yere düştü. Öğrenciler etrafına toplanmıştı.

"Üstat! Üstat! İyi misiniz?"

"Biri diğerlerine haber versin çabuk!"

Matyas sesleri duyuyordu ama tepki veremiyordu. Emre ile Andrew onu yatağına yatırdılar. Emre hem kızgındı hem de üzgün.

"Biraz dikkat et kendine Matyas. Bu günlük seni esir aldı resmen. Dinlen biraz ve acilen kendine gel."

Emre haklı diye düşündü Matyas. Teşekkür etti ve uyumaya çalıştı. Sonra biraz daha okumak istediğini fark etti. Günlüğü eline aldı kaldığı yeri açtı. Bir sayfa daha çevirdi. Bir anda bağırmaya başladı.

"Emre! Andrew!"

Emre ile Andrew bir şey olduğunu düşünerek hemen geri döndüler Matyas'ın odasına.

"Noldu Matyas?"

Matyas önce bir yutkundu kalbi çok daha hızlı atmaya başlamıştı.

"Burada hiçbir şey yazmıyor."

"Nasıl hiçbir şey yok? Ne demek istiyorsun?"

"Üstat'ın günlüğü işte. Aniden bitiyor. Defalarca baktım hiçbir şey yazmamış buradan sonra."

Hepsi birbirine bakıyordu, şaşkın ve bitkinlerdi.

[*34 - Güzel Haber](#)

13 Kasım 2003 * Roma

Sımsıkı sarıldım ona. İnanması zor ama ağlıyordum. Bunu ona nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Ve ne karar vereceğini de.

"Her zaman güzel haberler almayız değil mi?"

18 Temmuz 2010 * Prag

Emre'nin aklına Üstat'ın çantasına koyduğu o sıvı geldi aklına. Bir anlam verememişti en başta ama şimdiyse bu yazıları göstermek içindir diye düşünmüştü. Matyas işe yaradığını söyleyip teşekkür etti Emre'ye.

"Bu arada Joseph ile Hywl nerede?"

"Sadece Prag'ta olmadığımızı biliyorsun değil mi Matyas?"

Matyas'ın tamamen aklından çıkmıştı diğer yerler. Yohan'ın neden ona liderlik vermek istediğini anlamıyordu. Ya da gerçekten vermek istiyor muydu? Neye güveneceğini bilmiyordu Yohan hakkında. Uykusu da kaçmıştı. Biraz daha okumak istedi günlükten.

13 Kasım 2003 * Roma

“Alo? Kimsiniz?”

Kelimeler zor çıkıyordu ağızımdan. Nasıl anlatacağımı bilemiyordum.

“Dorotea, acilen konuşmalıyız.”

Telefonu kapattım ve evine doğru gidiyordum. Sabah olmak üzereydi. Bana inanması için dua ediyordum. Ama nasıl inanacaktı ki? Ona her şeyin gerçek olduğunu söyleyecektim.

Kapıyı açtığı gibi sımsıkı sarıldım ona. İnanması zor ama ağlıyordum. Bunu ona nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Ve ne karar vereceğini de.

"Her zaman güzel haberler almayız değil mi?"

"Ne oldu Jose? Neden ağlıyorsun?"

"Bunu nasıl anlatacağımı bilemiyorum Dorotea ama bana inanmanı istiyorum."

"Sana güveniyorum Jose. Her ne kadar garip biri olsan da."

"Bu öyle bir şey değil Dorotea. Benim deli olduğumu düşüneceksin. Ama seni seviyorum. O yüzden şansımı deneyeceğim."

"Söyle artık Jose beni telaşlandırırıyorsun."

"Uçaktayken, yani seninle ilk konuştüğümüz zaman. Hatırlıyorsan senin elinde gördüğüm çizgi romandan konu açmıştım."

Nereye varmak istediğimi merak ettiği için hızlandırmaya çalışıyordu.

"Evet, yani?"

"Orada şaşkınlığımdan ötürü konuyu açtım. Çünkü bir çizgi romanım olduğundan haberim yoktu."

"Ne demek yani haberin yoktu? Anlayamadım yoksa çizgi roman falan mı yazdın sen?"

"Hayır yazmak değil, yaşamaktan bahsediyorum."

O sırada gülmeye başladı Dorotea.

"Jose, bu muydu acil dediğin şey. Beni kandırmayı başardın. Tabi ki herkes Yohan Lorm olmak ister. Ben de efsane olmak isterdim."

Bense hala ağlıyordum. Dorotea ciddi olduğumu anlamıştı.

"Ama sen şaka yapmıyorsun sanırım. Gerçekten Yohan Lorm sen misin?"

"Maalesef, evet."

Dorotea inanmakta güçlük çekiyordu.

"Sen.. yani.. nasıl.. o romandakilerin hepsi gerçek mi?"

Hepsinin gerçek olduğunu anlattım. Neler olduğunu, neler yaptığımızı oralarda olmayan ayrıntıları. Bana inanması için her şeyi deneyecektim.

"Ben.. gerçekten şoktayım Jose.. ya da Yohan.. her neyse. Sen sen nasıl böyle yaşayabiliyorsun? Senin birini öldürmeyi bırak yaralayacağın bile aklıma gelmezdi. Şimdi ise bir ölüm makinesi olduğunu öğreniyorum. Jose ciddi misin bu konuda? Gerçekten şizofren falan olduğunu düşünmeye başladım."

Odada dolanıp duruyordu ve sesi titremeye başlamıştı. Ona esas gelme sebebimi söyledim.

"Dorotea, başladığım işi bitirmem gerekiyor. Ama ondan sonra senle olmak istiyorum. O yüzden buraya geldim. İşler daha da ilerliyor ve eğer burada kalırsan seni tehlikeye atmış olurum. Seni güvenli bir yere götürmek istiyorum. Ve tüm bu işi bitirene kadar orada güvende kalmanı sağlayacağım. Lütfen bana güven Dorotea."

Dorotea da ağlıyordu. Öğrendiklerinden sonra şoktaydı. Yüzüme bakmadan konuşuyordu.

"Düşünmem lazım Jose. Şimdi çıkmamı istiyorum polisleri aramadan önce."

"Seni tekrar arayacağım Dorotea. Seni seviyorum."

"Git artık Jose. Fikrimi değiştirmeden git."

Dışarı çıktım ve akşama kadar ne yapacağımı bilemeden dolandım. Ve kafamda bir ton soru vardı. "Yine hata mı yapıyordum. Beni sürekli tanıyan biri daha olacaktı. Ya birilerine haber verirse. Ama ona kimse inanmazdı. Tıpkı onun da bana inanmadığı gibi. Belki de inandı. Bilmiyorum. Sadece kabul etmesini istiyorum."

Beni Lisa'dan ayırdıkları gün geldi aklıma.

27 Haziran 1992 * Amsterdam

Henüz 17 yaşında idim ve buradan ayrılmama üç sene kalmıştı. Daha doğrusu ben öyle düşünüyordum. Eğer bir sorun çıkarmazsam üç yıl sonra eğitimimi tamamlayacaktım. Ama bir sorun çıkmıştı: Lisa.

Zaman zaman buluşmamız ve birbirimize yakın tavırlarımız dikkat çekmiş olacak ki hocalarımızdan Boakye beni odasına götürdü ve yanındaki iri yarı iki adama beni tutmalarını söyledi. Sonra da odasında bulunan televizyonu açtı. Gördüklerimden sonra adeta sinir küpü olmuştum. Deli gibi çırpınıyor ama hiçbir şey yapamıyordum. Sonra hocamız kalkıp yanıma geldi ve karnıma sağlam bir yumruk attı.

"Umarım dersini almışsındır Muet! Bunları ileride zor durumda kalmaman için yapıyoruz. Olay daha ileri gitmeden bitmeli."

Dersimi almıştım hem de fazlasıyla. O günden sonra Lisa'yı hiç görmedim. Öldüğünü bile

düşünmüştüm. Gerçekten dövüyorlardı, o beden nasıl dayanabilirdi ki? Ama orada aşkım bitmemişti. Aksine daha da artmıştı. Fakat acı da artmıştı.

13 Kasım 2003 * Roma

Ben geçmişe dalmışken vaktin bu kadar hızlı geçeceğini düşünmemiştim. Akşam olmuştu ve Dorotea'yı aramam gerek dedim. Yine bir ankesörlü telefonda aradım ve benim aradığımı bildiğine emindim. Telefonun açılmasıyla birlikte içime umut doğmuştu.

"Dorotea, benimle misin?"

"Her zaman güzel haberler almayız değil mi, Jose?"

Kelimeler boğazımda düğümlenmeye başlamıştı.

"Yani, kabul etmiyorsun.."

O da ağlamaya başlamıştı.

"Üzgünüm Jose. Hayatımı öyle devam ettiremem. Sana aşığım seni seviyorum ama bu bu çok garip."

"Yine de her sene senden cevap bekliyor olacağım. Telefonunun altına bir kağıt bıraktım. Her şey orada yazıyor. Seni seviyorum Dorotea, daima."

Sesi iyice kısık geliyordu.

"Güle güle Yohan."

Bunu daha önce de duymuştum. "Güle güle Yohan.." Telefonu kapattım. Gözlerim dolmuştu patlayacaklarını hissediyordum ama tek bir gözyaşı bile yoktu. Bir damla bile. Neye dönüşüyordum?

[*35 - Kaybolmak](#)

16 Eylül 2004 * Münih

"Neden öldürüp kurtulmuyoruz anlamıyorum ki? Gün geçtikçe daha da zorlaşıyor bu iş. Onunla yaşamak o kadar zor ki. Sürekli dikkatli, sürekli yoğun ve hiç bıkmıyor. Amacımızın ne olduğunu çözemiyorum."

Casca'nın bana aklımda tutmamı söylediği tarih ve yer buydu. Her üç ayda bir ayın on altısında Münih'teki merkezde. Burası Roma'dakine göre şehirden uzaktaydı. Ama daha geniş ve güzel bir yerdi. Casca önemli görevlerde bulunan kişilerle burada görüşüyordu. Yaklaşık bir yıldır ben de katılıyorum. Gerçekten çok ilginç bir yer burası. Dünyayı burada kontrol ediyorlar. Devlet yönetimleri, ekonomik durumlar, sömürge sistemleri ve daha birçok şey burada konuşuluyor ve ondan

sonra uygulanıyordu. Burada gizli bir arşiv olduğunu da öğrendim. İrreligioso'nun kayıtları duruyordu. Casca bana buranın daha doğrusu irreligioso'nun kayıtlarının yaklaşık 2500 yıl öncesine dayandığını söylemişti. Cesar'ın ölümünden titaniğin batmasına, birinci dünya savaşından 11 eylül saldırısına kadar birçok şeyi kendilerinin yaptığını ve her şeyin kaydının tutulduğunu anlattı. O gün anladım ki eğitim gördüğümüz yerdeki kütüphanede bulunan kitaplar aslında buradaki arşivlerden düzenleme idi. O zamandan bize güç sahibi olduğumuzu alıştırmaya çalışıyorlardı.

Tabi ki arşivdeki her şeyin kopyasını kendime almıştım. Onları Palma de Mallorca'da ki kendime ait bir eve bıraktım. Benden başka kimse bilmiyor orayı. Tamamen bana ait bir yer. Her zaman temkinli olmak hayatımın bir parçası. Bu arşivi eğer bir gün zorda kalırsam kullanmayı düşünüyorum. En başta yazdığım sözleri de Lisa söyledi. Casca'ya yakınıyordu. Sanırım onun işi buydu, sürekli yakınmak. Ama itiraf etmeliyim beni gerçekten çok iyi kandırdı. Şimdi ise sıra bende idi.

“Ayrıca sen her ne kadar itiraz etsen de ben onun Jose Adrian yani Muet olduğunu düşünüyorum. Hatta çoğu kişi öyle düşünüyor.”

O sırada şoka uğramıştım. Herkes biliyor muydu beni? Buradan kurtuluşum çok zor olurdu. Tek başıma bu kadar eğitilmiş kişiye karşı gelemedim. Ancak buna gerek kalmadı Casca kesin bir dille öyle bir şey olmadığını söyledi.

“Kesin şu saçmalığı. Jose Adrian yani şu an aramızda duran Jose Adrian değil Muet'ten bahsediyorum, kesinlikle yaşıyor olamaz. Bunu aklınızdan silin artık. Yoksa bir inanca falan mı kapıldınız? O artık yok, sadece gitti. Hepiniz onun dört yıl önce öldüğünü biliyorsunuz.”

Lisa hala cevap vermeye çalışıyordu.

“Ya kurtulduysa o kazadan. Cesetlerin kimliklerini hiç kimse bilmiyor. O uçaktaki herkesin öldüğünü varsaydık sadece. Çünkü ne kadar umut etsek de hiçbirine ulaşamadık. Hem o Muet ile aramızda olan şeyleri biliyor.”

O uçağa hiç binmemiştim halbuki ve biraz daha uzatırsa beni görmek istediğini söyleyecekti. Bu da benim bitişim demekti ama Casca izin vermedi.

“Yeter artık Sophie. Eğer böyle devam edeceksen seni görevden almak zorundayım. Seni sorgulamak için değil iş yapasın diye gönderiyorum. Hem o ise ve aramızda ise daha iyi. Jose bizim için birçok iş başarıyor. Sen ise sürekli konuşuyorsun Sophie. Sadede gelelim. Artık Yohan'ı daha fazla kullanmanı istiyorum. Onun işlerine daha fazla yardım et. Bazı kiliseler ve dernekler açtığını söyledin. Onların gelişmesine artmasına ve tanıtılmasına destek ol. Biz de sana destek olacağız merak etme. Televizyonda, internette, radyoda herkes seni duyacak ve bu iş popüler hale gelecek. Artık bizi göz önünden çekme vakti geldi. Yohan'ın da bunu istediğini söylediğini hatırlıyorum. O yüzden onu ikna etmen zor olmayacaktır. Ona olan güvenini en üst seviyeye çıkarmalısın. Onun sakladığı şeyi biliyorum ama nerede olduğunu sadece o biliyor. Onu bulduğun gün görevin tamamlanmış olacak. İşte bu yüzden her kimsede onu öldürmüyoruz. Bunu anlayabildiniz mi? Ne işkence ne savaş ne de başka bir

yöntem Ancak onun güvenini kazanan biri ondan cevap alabilir. Bunu hepimiz biliyoruz.”

Neden bana bir şey yapmadıkları şimdi ortaya çıkmıştı. Evimi arıyorlardı. Ayrıca söyleyebileceğim kişilere de gerçekten çok güvenmeliydim. Ama açıkçası neyi aradıklarını ben de çok merak ediyordum. Neyi sakladığımı Casca bildiği halde ben bilmiyordum. Belki de farkında değilimdir. Gerçekten çok ilginç bir durumun içinde kaldığımı hissediyorum. Bir ara bunu Barış ile konuşmalıyım. Belki bir fikri vardır.

Sophie istemeyerek de olsa durumu kabullendi ve devam edeceğini söyledi. Casca bir de şu çizgi roman için artık yeni şeyler getirmemesinin nedenini sordu.

“Eskiye dair şeyler anlatmıyor artık. Nedenini bilmiyorum belki hatırlamak istemiyordur. Günlüğüne de bir şey yazmıyor. Ya farklı bir günlük tutuyor ya da bir şeylerden şüphelendi ya da gerçekten bıraktı artık. Ama son zamanlarda sürekli yanında taşıdığı defter gibi bir şey var. Ara ara onu okuyor. Bana hiç göstermedi ama bir gün göreceğim söyledi. Zaman zaman ısrar ediyorum okutması için. Çok önemli bir şey herhalde ki sürekli yanında ve kimseye göstermiyor.”

Casca Sophie’ye o deftere yoğunlaşmasını adresin o defterde olabileceğini söyledi.

Daha sonra rutin olarak takip ve uygulama görevleri verildi. Dışarı çıktıktan sonra hemen Barış’a ulaştım ve yakın bir zamanda Münih’ e gelmesini önemli şeyler konuşmamız gerektiğini söyledim. Yarın burada olacağını söyledi ve kaldığım otele doğru yoluma devam ettim.

Aklımda bir yıldır gördüğüm şeyler vardı. Orada tüm dünya yönetiliyor adeta. İnsanlar yönetiliyor. Kimseye seçme hakkı verilmiyor. Ama işlerin değiştiğinin ve zayıfladıklarının farkındalar. Bunun için ben de saklı olan şeyi arıyorlar. Onlardan önce ben bulmalıyım ama neyi aradığımı bilmiyorum. Belki de Harm’ın sakladığı bir şeydir. Güç ile ilgili bir şey olduğuna eminim.

Odama geldiğimde bir şeylerin değiştiğini hissettim. Hemen elimi hançerime attım fakat çok geçti. Üstüme iki kişi atlamıştı ve üçüncü kişi de sinirli bir şekilde yumruk atıyor bir yandan da bağırıyor ve sorular soruyordu.

“Doğru mu bunlar Muet? Senin Yohan olduğun doğru mu? Seni bizden biri sanmıştık. Aramıza aldık her şeyimizi paylaştık! Bizi kullanmak için mi girdin buraya? Çabuk cevaplar istiyorum senden Muet yoksa yemin ederim gebertene kadar döveceğim seni!”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum Stone! Yohan değilim ben!”

“Sen onu külahıma anlat! Bir de yalan söylüyorsun! Sophie bana her şeyi anlattı. Seni unutacağını mı sanıyorsun?”

“İstersen Casca’ya sor Stone! Şu an onun yanında özel görevdeyim. Neden inanmıyorsun?”

Yohan gibi davranmamallıydım şu an. Eski bir dosta korkmuşçasına cevap veriyordum. Ama işin gerçeği Casca olmadan buradan kurtulamazdım.

“Onu da bir gün öldüreceğiz merak etme. Yaptığı işleri hiç aklım almıyor. Sanki bizden değil.”

Öldüreceğiz mi? Demek ki Casca’dan da şüphe duyan çok kişi vardı. Beni koruması dışında şüphelendirecek bir olayını görmedim aslında. Demek ki eskiden farklı olan bir şeyler vardı bu sistemde.

“Casca başımız Stone ne diyorsun onun hakkında böyle.”

“Başımız mı? Başımızı öldüren adam o. Kendi hevesleri uğruna tüm sistemi değiştirdi. Sadece Yohan’ın peşinden koşuyoruz ve onda değerli bir şey olduğunu düşünüyoruz. Bir hayalin peşinden koşuyor binlerce insan. Ne uğruna olduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz. Eskiden savaştığımız birileri vardı, yönettiğimiz birileri vardı, huzur sağlamaya çalışıyorduk. Şimdi ise güç sağlamaya çalışıyoruz. Yaptıkları tamamen yanlış.”

O sırada Casca içeri girdi ve yanında beş kişiyle gelmişti. Stone ve iki arkadaşını benden uzaklaştırdılar. Stone hepten delirmişti.

“Anlamıyor musunuz efendim! Bu Yohan işte! Onu öldürmemiz gerekiyor. Onun yüzünden bir hayalin peşinde koşuyoruz. Onda güç falan yok. Tamamen yanlış bir şey araştırıyoruz.”

“Öncelikle sana onun Yohan olmadığını söyleyeyim. Kendisi benim gözetimimde çalışıyor. Ayrıca gücün Yohan’da olduğuna eminim. O günleri sizler yaşamadınız. Yaptığım şeylerin yanlış olduğunu düşünüyorsunuz. Eli’ı öldürerek hedefimizden şaştığımızı söylüyorsunuz. Asıl hedefimizden şaşan o idi. Yohan’ın Kutsal Roma imparatoru olduğunu hanginiz biliyor? Onun papadan aldığı desteği biliyor musunuz? Ve en önemlisi de babasının ona bıraktığı miras. Fakat onu şimdilik öğrenmenize gerek yok. Henüz anlayacak düzeydi değilsiniz. Çünkü benim yaşadıklarımı sizler yaşamadınız. Bizden alınan gücü tekrar bize kazandırmak için savaşıyoruz. Sizler ise böyle şüphelerle bizi yavaşlatıyorsunuz.”

Casca’ya olan merakım gün geçtikçe artıyordu. Neler yaşamıştı acaba. Ayrıca her şeyimi biliyordu. Benim Yohan olduğumu bildiğini düşünmeye başlıyordum ama kesin olarak reddediyordu bunu. Barış ile çok acil bir plan yapmam gerekiyordu. Burada işler gittikçe karıştı. Ortadan kaybolmamın zamanı geldi.

[*36 - Gibi](#)

19 Eylül 2004 * Münih

Herkesin elleri ve ayakları bağlıydı. Lisa ve Stone da buradaydı. Onların da burada olması ilginç olmuştu. Normalde ayrılmaları gerekirdi şimdiye kadar. Oysaki şimdi acı çekiyorlardı. Barış’ın adamları hepsini bağlamışlardı. Barış ise beni tutuyordu. Irreligiosolular karşımda dayak yiyorlardı. Bir anda benim de suratıma bir yumruk indi. Barış konuşmaya başlamıştı. Hepsinin kapüşonları çekili

ve yüzleri maskeliydi..

“Beni iyi dinleyin beceriksizler! Bir daha bizimle oynarsanız herhangi bir aptallık yaparsanız hepinizi yok ederim. Anladınız mı? Yok ederim!”

Barış yeterince sinirliydi ve sonra beni alıp ayrı bir odaya götürüyordu.

“Ayrıca ciddiyetimizi anlamanız için sizden birini öldüreceğiz. Söylediklerimi herkese duyurun. Kime bulaştığınızı bilmiyorsunuz. Daha doğrusu bilmiyordunuz!”

Lisa ve Stone’un yüzündeki şaşkınlık, korku ve intikam isteği belli oluyordu. İkisi de benim Yohan olduğuma inanıyorlardı. Daha doğrusu Jose Adrian’ın. Barış ile odaya girdiğimizde ben üstümdeki kıyafetleri çıkardım. Odanın ortasına üstüm çıplak bir şekilde geçtim. Burası dışarıdan görülüyordu. Bilerek buraya geçmiştim çünkü Lisa ve Stone’un hatta herkesin öldüğümü görmesini istiyordum. Tabi ki bu gerçek bir ölüm değildi. Bir oyundan ibaretti. Barış birkaç kez ateş etti. Ben de yere yığılmıştım. Başımın arkasını arkamdaki duvardan aşağı doğru kaydırđım. Başıma sürdüğüm kan duvara yayılmıştı. Barış birkaç kez daha ateş etti. Yerlere de kan serptik. Her şey tamam gibiydi artık benim gizli kapıdan çıkma zamanım gelmişti. Barış ise odayı ateşe verip çıktı. Odada bulunanlara doğru konuşuyordu.

“Ölümün kesin olması en güzeli.”

Barış ile kaldığım otelde buluştuk. Tabi ki Stone’un beni yakaladığı o günden sonra otelimi değiştirmiştim.

“Ne dersin Yohan sence işe yararmış mıdır?”

“Bakalım yarın göreceğiz. Casca ile bulaşacaktım özel bir görüşme olacak. Her şey açığa çıkar yarın.”

“Yardıma ihtiyacın olursa diye bir süre daha buralardayım.”

“Sağol kardeşim. Emin ol yaptıklarının karşılığını bir gün alacaksın.”

“Her zaman yaptıklarımızın karşılığını alırız Yohan.”

Gülüşmüştük ama haklıydı. Hep böyledir.

20 Eylül 2004 * Münih

Casca’yı bekliyordum. Dachau tarafında şehirden ve gözden biraz daha uzak bir yerde buluşmak

istemıştım. Ve Casca'da gelmişti.

“Senin öldüğünü söylediler!”

“Ama yine de geldin.”

“Yine de geldim. Emin olmak istedim. Neden böyle bir şey yaptın ki?”

“Burada bulunan Nazi kampını biliyorsun değil mi? Hatta şimdilerde Almanlar orayı utanç merkezi olarak görüyor.”

“Tabi ki biliyorum. Ama konumuzla ne alakası var?”

“Orada sence gerçekten Yahudiler ölmüş müydü? Yoksa ölmüş gibi mi gösterdiler?”

“Tabi ki Yahudiler öldü orada. O dönem bir holocaust yaşandı.”

“Bence yanlış biliyorsun. Hatta ne düşünüyorum biliyor musun? Bu da sizin işlerinizden biri olabilir. Orada tek bir Yahudi'nin bile öldüğünü sanmıyorum. O savaştan sonra siz de geliştiniz değil mi? Tamamen yeni bir düzen. Ve sizlerin kontrolü altına geçti. Yahudileri kullandınız. Onlar da başkalarını. Ama esas nokta ne burada? Herkese gösterilen sahte ölümler! İnsanların ayaklanmasına ve yeni bir düzen istemelerine sebep oldu. Ben de aynı taktiği uyguluyorum. Ölümümle birlikte birçok şey değişecek. O yüzden size geldim efendim. Artık daha rahat çalışabilirim. Ve insanların size olan güveni artacak. Çünkü benim Yohan olduğumu düşünüyorlardı.”

“Jose.. Jose.. Her zaman ilginçti fikirlerin ve bakış açın. Hep de öyle olacak anlaşılan. Ama bir noktayı kaçırıyorsun ki. Onlar senin Yohan olduğunu düşünüyorlardı ben ise biliyorum.”

Evet, hep düşündüğüm ve korktuğum şey doğruymuş. Yohan olmadığımı mı savunmalıydım acaba? Yoksa nasıl anladığımı mı sorgulamalıydım? Yoksa öldürmeli miydim? Hangisinin en iyi sonuç olacağına bir türlü karar veremiyordum. Ben karar vermeden Casca devam etti.

“En başından beri biliyorum senin kim olduğunu. Başına neler geldiğini ve daha fazlasını.”

“Peki neden öldürmedin beni?”

“Çünkü sen bana canlı lazımsın. Anlasana Jose sen herkesten farklısın. Zekan, dayanıklılığın ve diğer şeyler. Herkesten üsttesin sen. Ayrısın. Bütün o yaşadıklarından sadece senin hayatta kalman normal bir olay mı sence? Fakat bilmediğin şey şu ki daha fazlasına sahip olabilirsin. Ancak anladığım kadarıyla sana bırakılan şeyin ne olduğunu bilmiyorsun.”

“Bir dakika kafamı çok karıştırıyorsun. Benim başımdan geçenleri nasıl biliyorsun? Sen de kimsin? Bana bırakılan şey de ne?”

“Sakin ol Yohan. Henüz hiçbir şey duymadın. Annen ile ve amcanla aramızın bozulmasının sebebi bu. Tüm o uydurma kazaların ve ölümlerin sebebi sensin. Aslına bakarsan sen hiç olmadın Yohan. Hiçbir yerde kaydın yok. Jose Adrian adını kullandın ancak o tamamen farklı biri. Seni iki tarafta korumak istedi. Çünkü o kitabı ancak sen anlayabiliyordun. Ve okuduğun şeyler her şeyi değiştiriyordu. Oradan çıkardığın anlamlar bizi yönlendiriyordu. Tıpkı geleceği görmek gibi. Ama sonra annen ve amcan korktular. İnsanlığa zarar vereceğini düşündüler. Ve sonra durum gittikçe kötüleşti. Ben irreligioso’u kullanabileceğimi düşündüm. Çünkü güçlülerdi ve seninle birlikte daha da güçlü olabilirlerdi. Fakat o kitabı hiçbir zaman bulamadım. Şimdi irreligioso’nun başındayım ve birçok yetkiye sahibim. İstersem anında bir ülkede iç savaş çıkartabilirim. İstersem bir ülkenin ekonomisini çökertebilirim. Ama neye yarar ki? İleriye bilmeden bir şeyler değiştirmenin hiçbir etkisi yok. Güç bu değil güç ne yapabileceklerini bilmek olurdu. Ancak sen gittin onları tercih ettin. Ve şimdi de o adresi bilmem gerekiyor. Daha fazla güç istiyorum ve bunu elde edene kadar durmayacağım.”

Bu benim onun kölesi gibi çalışmam anlamına geliyordu. Ama tüm bu olanları nereden biliyordu. Anlaşılan yakın biriydi. Belki babam belki de başka bir amcam veya farklı bir akraba. Ya da bir dostlarıydı belki de. Şimdi düşünmek istemiyorum. Aslında o sırada aklımdan onu öldürmek de geçiyordu. Her şeyi bitirmek için. Ama daha sonra bu kitap sayesinde onu kullanabileceğimi düşündüm.

“Tamam, tamam. Sana o kitabı bulacağım. Ama nerededir bilemiyorum. Çok fazla evim var. Hangisindedir acaba emin değilim.”

“Yine o kıvrak zekanı kullanıyorsun biliyorum, şimdi de bir şeyler isteyeceksin.”

Gerçekten de haklıydı. Ondan irreligioso’nun bize bulaşmamasını istedim. Ayrıca ben de irreligioso’yu istediğim zaman kullanabilecektim. Her şey istediğim gibi sonuçlanmıştı. Artık onları bitirmiş sayılırdım. Ancak şimdi hem o kitabı bulmak hem de bu adamın kim olduğunu öğrenmek istiyordum. Hem biraz da merkezleri gezmem gerekiyordu. Irreligioso beni çok oyalıyordu. Böyle bir rahatlık en güzeli. Eve dönme vakti.

25 Eylül 2004 * Budapeşte

Sonunda tekrar evde olmak güzel. Çoğu zaman olduğu gibi yine Emre karşıladı beni.

“Hoş geldin Üstat. Uzun zamandır uğramıyordun.”

“Evet Emre gezmek kolay iş değil, gittikçe kalabalıklaşıyoruz ve yeni yerler açmak lazım. Burada işler nasıl?”

“Açıkkası burası da yetersiz kalmaya başladı yeni bir yer açmak lazım. Siz yokken biz birkaç yer baktık. Güvenli ve bize uygun duruyorlar. Siz de bakmak ister misiniz?”

“Size güveniyorum Emre. Dediğin gibi burası yetersi olacak artık. Buradakilerin yarısını oraya aktarın. Başında da şimdilik Andrew dursun. Artık daha hızlı eğitmen yetiştirmemiz gerekiyor. Yakında çok daha fazlasına ihtiyacımız olacak. Bir de Lisa geldi mi haberin var mı?”

“Dediklerinizi uygulamaya koyacağız hemen Üstat. Ayrıca Lisa da geldi Üstat ama odadan pek çıkmadı.”

Bakalım neler olacaktı. Lisa beni görünce ne hissedecekti. İçeriye girdim Lisa kitap okurken uyuyakalmıştı. Önce seslendim biraz ve uyanmayınca hafifçe sarstım. Kalkışı çok ani oldu çünkü şok içinde kalmıştı.

“Benim Lisa, Yohan!”

“Ama nasıl olur.. sen..”

Sonra durakladı az kalsın pot kıracaktı. Ama hemen fark edip geri adım attı. Ve hemen sarıldı bana.

“Ben seni seviyorum Muet!”

“Ben de seni seviyorum Lisa, tıpkı beni sevdiğin gibi..”

[*37 - Palma de Mallorca](#)

3 Şubat 2005 * Münih

“İstediğim kitabı bulabildin mi?”

Casca hemen konuya girmişti. Anlaşılan gerçekten önemsiyordu o kitabı.

“Evet buldum ama her şeyi sana veremem. Ancak şöyle bir anlaşılmaya varım. Sen bana bulaşmadığın sürece ben de sana her yıl birkaç bilgi getiririm. Sen de her şeyi ona göre planlarsın. Vereceğim bilgiler öyle hafife alınır şeyler olmayacak. Çok önemli şeyler yer alıyor kitapta gerçekten. Ve artık kimseye ihtiyacın kalmayacak. Ne irreligioso’ya ne de başka bir orduya. Tek başına tüm yatırımını yapabilir dünyayı kendi pencereden aşağılayarak izleyebilirsin.”

Yaptığım şey hiç hoşuma gitmiyordu ama uzun sürmeyecek olmasına güveniyordum. Yakında bitecek her şey.

Kitap da tahmin ettiğim gibi Palma de Mallorca’da idi. Bu kitap nereden geliyor bilmiyorum, adı ne bilmiyorum ama Harm bunu bana bırakmış. Özel bir şey olduğu belli. İçinde tahminler var. Eski tahminlere bakınca hepsinin gerçekleştiği anlaşıyor. Ama okuyabilen kimse yok. Daha doğrusu tek bilinen kişi benim. Belki başkaları da var. Her seferinde kendimi bulduğumu sanıyorum ve tekrar karşıma bir karmaşa çıkıyor. Kimim ben?

Tüm bu aklımdan geçenleri bir yana bırakmamı Casca sağladı.

“Haklısın, istediğim de bu. Dünya üzerinde yeterince güce ulaştım zaten. Artık daha üstünü istiyorum. Geleceğin ellerimde olmasını.”

İşte güç çılgınlığı böyle bir şey olsa gerek. Tüm dünyayı yönetebilen biri neden vazgeçer ki hayatından? Her zaman daha üstü vardır çünkü. Ya da daha farklısı. Sonuçta insan durgun bir varlık değildir. Ama işin ilginç değişimi fark etmeyiz bile. Değişim bu kadar normaldir insan için.

“Anlaştığımıza göre ilk bilgileri veriyorum. Bu sene yedi sayısına dikkat et derim. G-7 zirvesi, yedinci ay ve yedinci gün. Kendini o gün için hazırla. Her şey Londra’da olacak. Ayrıca bir de deprem var Pakistan civarlarında. Oraya yatırım yapmak istemezsin. Yine yedi etrafında dönüyor olay. Yedi küsur şiddetinde bir deprem var. Ekimin yedisi gibi. İşte bilgiler, sen zaten neler yapacağını bilirsin.”

Casca şaşkın bir şekilde konuşmaya başladı.

“Bir dakika, bir dakika! Ben bu bilgilere nasıl güveneceğim, ortada kitap bile yok. O kitabı görmek istiyorum.”

“Dediğim zamanı bekleyip görebilirsin! Kitaptan anladıklarımı söylüyorum sana. İstersen güvenme! Ama bu neyi değiştirir? Kitap bende ve sadece ben anlayabiliyorum. Ve işte artık o kitap da yok!”

Sol göğsümün üstündeki cebimden kitabı çıkarıp yanımdaki çöplüğe attım ve ateşe verdim. Tabi bu da bir yanıltmaca idi. Kitabın tamamen aklımda olmasına inandırmam için.

“Hepsi tamamen aklımda! Anlıyor musun? Eğer geleceğe sahip olmak istiyorsan şartlarımı kabul edeceksin!”

“Ne yaptın sen! Ne yaptın! Belki başkaları da vardı senin gibi! Tüm dünya değişebilirdi! Her şeyi mahvettin!”

“Olan oldu artık, o kitapta neler yazdığını sadece ben biliyorum! Ve benim ölümümle her şey uçup gidecek. Artık güvenmek ya da güvenmemek sana kalmış! Ben anlaştırmaya varım ya da her şey uçup gider!”

Çaresiz olduğu için kabul etti. Artık irreligioso eskisi gibi değildi. Her geçen gün benim ekiplerim ve Barış’ın ekipleri onlara çok kan kaybettiriyordu. Artık burada işim bittiğine göre eve dönme vakti gelmişti. Her şeyin yolunda gitmesi güzel.

21 Şubat 2005 * Palma de Mallorca

“Neden buradayız Üstat? Yoksa yeni bir yer falan mı açıyoruz?”

Joseph doğal olarak böyle düşünüyordu. Fakat evimin önündeydik ve ben bir cevap bekliyordum. Söz verdiğim gibi. Ama henüz bir cevap gelmemişti.

“Bazen tatil yapmak iyidir Joseph. Krallar bile burada geçiriyorlar tatillerini, biz niye tercih etmeyelim ki.”

Ne diyeceğini bilememişti Joseph. Bir sürelik kararsızlıktan sonra kendi de bunu dile getirdi.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum Üstat. Açıkçası ne zaman ne yapacağın belli olmuyor. Bazen endişeleniyoruz senin için.”

“Ne demek bu şimdi? Kendimi öldüreceğimi falan mı sanıyorsunuz? O kadar deli mi gözüküyorum?”

Biraz korkmuştu tabi o kadar rahatlamışken konuşabileceğini düşünmüştü ama bir anda sert çıkmamı beklemiyordu.

“Yani.. aslında öyle demek istemedim Üstat..”

“Rahat ol Joseph. Ben de insanım, eleştirmeye hakkınız var. Ayrıca galiba haklısınız Joseph. O kadar deliyim.. galiba..”

*38 - Aydınlık

16 Ağustos 2008 * Madrid

“Öğrendiğin her şey yanlış Yohan, gördüklerin yanılsama, hatta sevdiklerin bile. Bu oyunun içinde kayboluyorsun, kaybediyorsun fakat farkında değilsin. Her şeyin senin açıdan iyi gittiğini sanıyorsun. Yorulduğunun ve göremediğinin farkında değilsin. Gerçeğin ne olduğunu bilmek ister misin?”

Casca son anlarında ne yapmaya çalışıyordu, beni vazgeçirebileceğini mi düşünüyordu acaba. Gerçi yalan söylüyor gibi durmuyordu, kendinden emin gözüküyordu.

“Eğer beni öldürmezsen sana tüm gerçeği anlatmanın yanında tüm bu düzeni kontrol etme yetkisini de bırakırım. Ancak sen eski haline getirebilirsin bu düzeni. Bunu sen de biliyorsun.”

Zor karar anlarından biriydi. Öldürünce bu iş bitecek miydi? Yoksa düzenin başına geçersen mi biterdi? Ben de o güce kaptırır mıydım kendimi acaba? Birçok cevapsız soru. Casca tekrar konuşmaya başladı.

“Bazen aydınlık gizler insanı, fark edemezsin hiçbir şeyi. Ben senin babanım Yohan. İzin ver de artı her şeyi açıklayayım!”

21 Eylül 2010 * Budapeşte

Matyas son okuduğu cümleden sonra şok içindeydi. “Hayır, hayır bu kadar da değil artık. Böyle bir hayat olamaz. Bunlar gerçek olamaz. Üstat çıldırmış kesinlikle.” Durmadan sayıklıyordu kendi kendine. Ne yapacağını bilemiyordu fakat bir sürü fikir geçiyordu aklından. Bir “Üstat”ı aramaya gideyim ve her şeyi öğreneyim.” diyordu, bir “Bunları diğerleriyle konuşup bir karara varalım.” diyordu. Ancak bir türlü karar veremiyor sadece deli gibi dolanıyordu odasında. Fakat hiçbir şeye karar veremedi ve sinirle okumaya devam etti.

“Bazen aydınlık gizler insanı, fark edemezsin hiçbir şeyi. Ben senin babanım Yohan. İzin ver de artık her şeyi açıklayayım!”

Fakat buraya gelene kadar birçok şey olmuştu. Hayatımda yaşadığım ilginç olaylar beni buraya kadar sürüklemişti. Ve her geçen gün bir şeyleri açığa kavuşturmak veya bitirmek yerine yeni sorular ve başlangıçlar oluyordu. Yaşadığım hayatın efsane olduğunu veya benim bir kahraman olduğumu düşünenler var. Oysa tek yaşadığım boşluk. Onca uğraş, onca çaba, ölü insanlar, gereksiz bir savaş. Buna son veremiyorsun. Çünkü bu düzen gerekli, birilerinin bu düzeni sağlaması gerekiyor. Yoksa dünyada gerçek bir kaos olurdu. Din, dil, ırk, para, siyaset, devlet.. bunların hepsi insanların ihtiyacı veya doğuştan sahip olduğu şeyler. Fakat hepsinin insanlar üzerinde etkisi var. Bu savaş bu düzeni insanlar farkında olmadan istiyorlar ve kabulleniyorlar. Herkesin farklı bir isteği ve farklı bir görüşü var. Bunu fark eden insanlarsa bu düzeni kuranlar. Ve bu düzen insanlar var olduğu sürece var olacak. Bunu engellemeye kalkınca anlıyorsun. Tüm insanlığı yok etmen gerektiğini.

Matyas her ne kadar sinirle okusa da merak etmeden duramıyordu. “En iyisi kaldığım yerden devam etmek, böyle her şey çok karışıyor.” dedi. Bir süre kaldığı yeri aradı, sayfaları hızlı hızlı çeviriyordu. Sonunda bir sayfada durdu, “İşte burası!”

8 Temmuz 2005 * Münih

“İnanamıyorum Yohan, dediğin gün ve tarih. Böyle bir şeyden nasıl haberimiz olmaz. Dün Londra’yı bombaladılar resmen. Terörist saldırı diyorlar ama bunu araştıracağım. Yine bir oyun dönüyor olabilir orada. Yüzlerce insan öldü ve bazı çevrelerce biz sorumlu tutuluyoruz. Gerçi El-Kaide üstlendi ama geri planda ise önemsemeyeneler çok. Benim işim olduğunu düşünüyorlar, benim işim olması sorun değil onlar için fakat önceden haberlerinin olması gerektiğini düşünüyorlar. Ki ben yapsaydım haberleri olurdu zaten. Neyse bunlar seni ilgilendiren şeyler değil. Seni başka bir şey için çağırdım.”

Söylediklerimin gerçek çıkması onun memnun etmişti anlaşılan hem teşekkür edecek hem de bir şeyler isteyecekti. Bakalım bu sefer ne çıkacaktı başımıza.

“Hatırlarsan zamanında irreligioso için çok değerli iki şahsiyet vardı Miklos ve Lea. Bu ikisini yaklaşık iki sene önce öldürmüştün daha doğrusu benim tahminim bu yönde yoksa kimin yaptığını bilmiyoruz. Ve bu ikisinin bir çocuğu vardı Matyas. Fakat ortadan kayboldu o çocuk. O çocuk o iki kişiden ve onların sağladığı paradan da değerliydi. Senden istediğim şey ise Matyas’ı bana geri

getirmen. Yapabilir misin?"

Şimdi anlaşılıyordu her şey. O zaman Roma'daki toplantıda çocuk için bu kadar tepki vermesi bu yüzdenmiş. Demek ki özel bir şeyler var Matyas da ve sanırım ne olduğunu biliyorum.

"Sanmıyorum Casca. Kim bilir nerededir şimdi, yaşıyor mudur o bile bilinmez."

Casca tehditkar bir şekilde konuşmaya başladı.

"O çocuğun sende olduğunu biliyorum Yohan! Eğer onu bana getirmezsен tüm irreligioso tekrar sana düşman olacaktır!"

"İrreligioso hiçbir halt yapamaz artık! Hem istediğin düşmanlığı yapabilirsin! Arkanda kim duracak acaba çok merak ediyorum!"

İkimiz de boş konuşuyorduk, blöf olduğunu biliyorduk. Sonuçsuz kalacağını da. Ki öyle de oldu o çocuğu bana getir dedi ve ayrıldı. Ben de evime dönüyordum ve yapacağım ilk iş belliydi. Sırrı çözmek.

10 Temmuz 2005 * Budapeşte

Dersin ortasında bir anda böldüm Andrew'in konuşmasını ve herkesin dikkatini toplamasını istedim. Tüm ekibi de çağırmıştım. Kitaptan birkaç kelimeyi buraya yazdım ve anlayan olup olmadığını sordum. Joseph ise istekli bir şekilde sordu:

"Bize de mi soruyorsun Üstat?"

"Tabi ki şu an burada bulunan herkese soruyorum!"

Ve önce birkaç öğrenci anladığını söyledi fakat okuduklarında yanlış olduğu ortaya çıktı. Daha fazla öğrenci çıkmayınca ekibime döndüm. Hepsi anladıklarını söylüyorlardı. İlk sözü Matyas'a verdim, sonra Joseph'e ve sonra Emre'ye diğerlerine sormama gerek kalmamıştı. Olayı anlamıştım, Harm'ın topladığı kişilerin hepsi bu kitabı anlayabiliyorlardı. Matyas ise onların elinde kalan tek kişiydi ve şimdi Casca onu geri istiyordu. Seni onlara geri vermeyeceğim Matyas! Hiçbirinizi geri vermeyeceğim! Hayatlarınızın mahvolmasına izin vermeyeceğim, benimki gibi bir hayatınızın olmasına!

[*39 - Mavi ve Gri](#)

3 Aralık 2005 * Milano

Paolo üstündeki şoku yavaş yavaş atlatıyordu. Milano'daki merkez saldırıya uğramıştı ve sadece Paolo kalmıştı. Her yeri de dağıtmışlardı. Sanırım hem gözdağı verdiler hem de bir ihtimal de olsa kitaba baktılar. Ama yanılmıştım Casca blöf yapmıyormuş. Sanırım Matyas'ı vermedikçe de bu böyle olacak.

"Kaç kişi vardı burada Paolo biliyor musun?"

Kendini zorlayarak konuşuyordu, kelimeler ağızından olabildiğince sessiz ve sakin çıkıyordu.

"Evet Üstat, 24 kişi vardı. Nasıl oldu bilemiyorum onlardan kimse yok burada. Ya kendi ölümlerini topladılar ya da gerçekten çok sağlam bir ekiple geldiler. Ne yapacağız Üstat? Her şey bitti, herkes

gitti burada.."

Haklıydı burada her şey bitmişti. Paolo'ya da Prag'a gitmesini söyledim. En azından orada güvende olurdu. Biraz olsun uzaklaşırdı bunlardan.

Casca ile görüşeceğim ama onun beklediği yolla değil. Savaşı tekrar başlatmayacağım.

10 Aralık 2005 * Münih

"Sonunda geldin Yohan! Hediye mi beğendin mi? Senin için özel hazırladım, çok fazla kişi uğraştı o hediye için. E sen de geldiğine göre sanırım bir hediye getirdin."

"İstediğin şeyi alamayacaksın Casca. Seni uyarmak için geldim buraya. Gücümün farkında değilsin ve bilemeden saldırıyorsun. Eğer bir kez daha olursa hem kitabı unut hem de bu sefer ki gibi sakın olmamı!"

"Senden zor bir şey istemiyorum Yohan. Sadece Matyas'ı bana getirmeni istiyorum. Matyas'ı ver ve huzura kavuş."

"Anlamıyorsun Casca o kitap hiç kimsenin elinde olmamalı. Aslında sana orada yazılanları söyleyerek insanlığa karşı suç işliyorum. Daha doğrusu haksızlık yapıyorum. O yüzden kitap artık yok. Ama bunun bir önemli olduğunu düşünmüyorum Matyas'ı istediğine göre sende de bu kitaptan vardır. Merak etme hepsini alacağım bir gün senden."

"İrreligioso'nun hala tek güç olduğunun farkında değilsin heralde Yohan. O çocuğu bana getireceksin yoksa daha da büyür bu savaş."

"Madem geri atmıyorsun Casca, sonuçlarına katlanacaksın!"

Barış uzun sürmemiştii ama savaşa uzun süre dayanacak güçleri yoktu. Biz ise suikastçılarla birlik olarak çok ama çok uzun süre dayanabiliriz. Ancak bu sefer dipten başlamayacağım. En tepeden Münih'ten süpüreğim onları. Şimdi eve dönme ve hazırlık vakti.

15 Aralık 2005 * Budapeşte

"Yoğun bir döneme hazır olun hepiniz. Öğrencilere hiçbir şey fark ettirmeyin. Her şey normal seyrinde devam etsin. Ben bir şey olacak olursa size haber veririm. Ama dediğim gibi kendinizi savaşa hazır tutun."

"Neyle savaşacağımızı söylemeyecek misin Üstat?"

Hyw1 merakla sormuştu ama söylemeyecektim çünkü onlara bile gerek kalmayabilirdi.

"Hayır, şimdilik buna gerek yok fakat hepinize bir görev vereceğim. Sizden şu an sahip olduğumuz tüm merkezlerin yerlerini değiştirmenizi istiyorum burası ve Prag hariç. Bunları çok hızlı bir şekilde yapmalısınız. Süre vermiyorum ama bir günde yapabiliyorsanız bir günde yapın. Ne kadar hızlı olursanız o kadar iyi."

Aralarında bölgeleri paylaştırdım ve hepsi hazırlanıp çıkmak için dağıldılar. Ona hiç beklemediği

şeyler yaşatmak istiyordum sonra aklıma geldi ya o da bana aynı şekilde yaklaşıyorsa?

21 Şubat 2006 * Palma de Mallorca

"Niye buradayız ki Üstat? Yeni bir yer mi açacağız yoksa?"

Yine aynı soru fakat kişi farklıydı. Bu sefer Hywl ile gelmiştim.

"Hayır Hywl sadece tatil. Ara sıra dinlenmek lazım. Sence de güzel bir yer değil mi burası? Huzur dolu."

Biraz sessizlikten sonra Hywl cesaretini toplayabildi ve konuşmaya başladı.

"Üstat yanlış anlama ama o kadar iş yapıyoruz, çabalıyoruz ancak bir sonuç göremiyoruz. Neyle savaşıyoruz? Ya da savaşıyor muyuz? Biz ne yapıyoruz Üstat?"

"Yaşıyoruz Hywl, en iyisi ve en doğrusu olduğuna inandığımız şekilde yaşıyoruz. Belki savaştığımız kişilerle aynı amacı hedefliyoruz ama yollarımız farklı olduğu için çatışıyoruz. Hayatımıza anlam katacak şeyler için uğraşıyoruz. Bilgi edinmek, iş yapmak, aşık olmak, savaşmak, eleştirmek, inanmak.. Tüm bunlarla yaşadığımızı hissediyoruz. Kimisi hepsini yapıyor kimisine bir kısmı yetiyor. Önemli olan inanç ve güven. Bana güveniyor musun Hywl? Size açıklamadığım ya da anlatmadığım şeyleri sizden gizlemek için olmadığına inanıyor musun? Sizi her şeyin içine çekmem Hywl. En azından benim yüzümden olmaz, ben varken olmaz. Kendiniz karşılaşırsınız da peşinden gitmeyi seçerseniz o zaman karışamam."

"Neyle karşılaşırsak Üstat?"

"Bunun için zaman var Hywl ama ne kadar bilemiyorum."

"Gerçekten çoğu zaman seni anlamakta zorluk çekiyoruz Üstat. Bazen.."

"Biliyorum, biliyorum delirmiş olabileceğimi düşünüyorsunuz."

Biliyorum, belki de gerçekten uzaklaşıyorum. Fakat gerçeği kim bilebilir ki? Benim gördüğüm şeyi bir başkası aynı şekilde görmüyor. Hywl gökyüzüne bakıp mavi görür ben bakarım gri görürüm. Peki hangisi gerçektir? Veya mavi ile gri nedir? Gerçeği hiçbir zaman bilemeyiz ancak tahmin ederiz, algılarız ve hissederiz. Tıpkı benim Dorotea'yı hissettiğim gibi. Bugün de bir haber yok ama biliyorum bir gün gelecek. İşte benim gerçeğim bu.

[*40 - Requiescat in Pace, Father *41 - Yohan Lorm\(Final\)](#)

*40 - Requiescat in Pace, Father

21 Şubat 2010 * Palma de Mallorca

"Üstat, dört seneyi geçti ama hala hiçbir şey söylemedin bize. Yoğun bir döneme, savaşa hazır olmamızı istemiştin. Ama hiçbir şey olmadı. Bu beni endişelendiriyor Üstat. Tabi sadece beni de değil herkes endişeleniyor. Eskiden çok fazla iş yapardık. Şimdi ise sadece eğitim yapıyoruz ve yayılıyoruz. Bu sence de garip değil mi? Eskiden bu kadar kolay değildi hiçbir şey."

"Haklısın Emre artık her şey çok daha kolay. Ve hiçbir şey sebepsiz olmadığı gibi bu da sebepsiz değil. Şimdi sana nedenini anlatacağım. Bu işi bitirmemde arkadaşın Barış'ın çok yardımı oldu. O'na ve ekibine çok şey borçluyuz. Yakında sizi bırakmak zorundayım Emre bu yüzden eğer onların bir isteği olursa yardım etmekten geri durmayın."

"Hayırdır Üstat, neden gidiyorsun? Nereye gidiyorsun?"

"Biliyorum Emre, onlar beni arıyorlar. İrreligioso dışında bir ekip var. Daha doğrusu onlara ne diyeceğimi bilemiyorum fakat kitabın peşindeler. Fakat o kitabı doğru kişi haricinde kimseye veremem."

"Doğru kişi kim Üstat?"

"Keşke bilebilseydim Emre. Fakat belki de sizlerden biridir. Gerçeğin ve iynin peşinden koşun her zaman. Ben yakında ayrılacağım sizden ve o gün size bir miras bırakacağım. Ve bunları sana söylüyorum çünkü aralarında en aklı başında sensin Emre. Bunlar ikimiz arasında kalacak. Ta ki ben gidene kadar. Fakat nereye gideceğimi söyleyemem."

"Peki bu dört yılda ne değişti Üstat."

"Sana tüm dört yılı değil ama nasıl bittiğini anlatayım Emre. Artık irreligioso'nun başında ben varım. Fakat onlar bunu bilmiyorlar. Yakında sizinle son bir göreve çıkacağız. Ondan sonra her şey bitecek Emre. Başka bir yere taşınacaksınız. Ben de o sırada sizden ayrılacağım. Sakın kimseye bir şey belli etme. Arkamdan da kimse gelmesin. Bunu sağlamamı istiyorum Emre. Bu benim için çok önemli."

Aslında benim için değil Dorotea için önemliydi. Çünkü bugün ondan mesajımı almıştım. Artık bu yaşama son veriyordum. Sadece birkaç ay en fazla bir yıl. Daha fazla uzamasını istemiyordum.

16 Ağustos 2008 * Madrid

Casca defalarca denemesine rağmen bizden birilerini öldüremediği gibi yeni yerlerimizi de tespit edememişti. Fakat biz onu bulmuştuk. Yine Barış ile beraber çalışıyordum. Casca burada şehirden uzakta bir eve merkez kurmuştu, daha doğrusu bir malikane. O da Münih'ten taşınması gerektiğini biliyordu. İçeride yaklaşık yirmi kişi olduğunu söylemişti Barış. Casca'nın kaçmaması için çok fazla kişi gelmiştik ve her çıkış noktasına iki kişi yerleştirmiştik ve dışarıda belli noktalarda keskin nişancılar vardı. Casca bu sefer kurtulamayacaktı.

Önce beş kişilik bir ekip girişteki korumaları sessizce indirdiler. Her yerde kamera olduğunu biliyorduk ama bu pek de önemli değildi. Görmeleri daha iyiydi hatta. Telefonlarını da çalışmaz hale getirmiştik. Çaresizce içeriden bizi izleyecekti Casca ya da kaçmayı deneyecekti. Korumaları atlatıp eve doğru yürürken kapının önüne yavaş yavaş bir set çekildiğini görüyorduk. İçerideki tüm korumalar kapının önüne dizilmiş yaklaşmamızı bekliyorlardı.

Bir kısmımız yerde sürünerek ilerliyorduk. Karanlıkta bizi göremiyorlardı. İyice yaklaştığımızda keskin nişancılara ateş açmasını söyledim. Altı yedisini yere düşürdüler ve o sırada korumalarda panik oluştu. Etraflarına bakıyorlar ve nereden ateş edildiğini bulmaya çalışıyorlardı. İşte tam zamanıydı. Biz de yerden kalkıp hızlı bir şekilde gizli bıçaklarımızı saplamıştık. Artık içeri girme vaktiydi. Son bir kez daha uyarmıştım herkesi Casca'yı kaçırmamak için. Fakat Casca'nın da kaçmaya

niyetinin olmadığını gördüm. İçeri girdiğimizde hemen karşıdaki odada oturmuş bekliyordu. Kimseye ateş etmemesini söyledim. Ben de Casca'nın karşısına oturdum.

"Sonun geldi artık Casca, böyle olacağını hepimiz biliyorduk. Yine de bugüne kadar karşınıza kimse çıkmadığı için sizleri suçlayamam. Güce sahip oldukça daha fazlasını istediniz ama artık bitti. Diyeceğin bir şey varsa de, yapacağın bir şey varsa yap. Çünkü seni.."

"Öğrendiğin her şey yanlış Yohan, gördüklerin yanılısama, hatta sevdiklerin bile. Bu oyunun içinde kayboluyorsun, kaybediyorsun fakat farkında değilsin. Her şeyin senin açıdan iyi gittiğini sanıyorsun. Yorulduğunun ve göremediğinin farkında değilsin. Gerçeğin ne olduğunu bilmek ister misin?"

Casca son anlarında ne yapmaya çalışıyordu, beni vazgeçirebileceğini mi düşünüyordu acaba. Gerçi yalan söylüyor gibi durmuyordu, kendinden emin gözüküyordu.

"Eğer beni öldürmezsen sana tüm gerçeği anlatmanın yanında tüm bu düzeni kontrol etme yetkisini de bırakırım. Ancak sen eski haline getirebilirsin bu düzeni. Bunu sen de biliyorsun."

Zor karar anlarından biriydi. Öldürünce bu iş bitecek miydi? Yoksa düzenin başına geçersen mi biterdi? Ben de o güce kaptırır mıydım kendimi acaba? Birçok cevapsız soru. Casca tekrar konuşmaya başladı.

"Bazen aydınlık gizler insanı, fark edemezsin hiçbir şeyi. Ben senin babanım Yohan. İzin ver de artık her şeyi açıklayayım!"

Fakat buraya gelene kadar birçok şey olmuştu. Hayatımda yaşadığım ilginç olaylar beni buraya kadar sürüklemişti. Ve her geçen gün bir şeyleri açığa kavuşturmak veya bitirmek yerine yeni sorular ve başlangıçlar oluyordu. Yaşadığım hayatın efsane olduğunu veya benim bir kahraman olduğumu düşünenler var. Oysa tek yaşadığım boşluk. Onca uğraş, onca çaba, ölü insanlar, gereksiz bir savaş. Buna son veremiyorsun. Çünkü bu düzen gerekli, birilerinin bu düzeni sağlaması gerekiyor. Yoksa dünyada gerçek bir kaos olurdu. Din, dil, ırk, para, siyaset, devlet.. bunların hepsi insanların ihtiyacı veya doğuştan sahip olduğu şeyler. Fakat hepsinin insanlar üzerinde etkisi var. Bu savaşı bu düzeni insanlar farkında olmadan istiyorlar ve kabulleniyorlar. Herkesin farklı bir isteği ve farklı bir görüşü var. Bunu fark eden insanlarsa bu düzeni kuranlar. Ve bu düzen insanlar var olduğu sürece var olacak. Bunu engellemeye kalkınca anlıyorsun. Tüm insanlığı yok etmen gerektiğini.

"Tamam açıkla bakalım ne açıklıyorsan. Fakat önce yetkimi alayım."

Yetkiyi almıştım ve açıklamaya başlamıştı.

"Ben de aslında sizler gibiyim. Yani annen, amcan ve diğerleri. Kutsal Roma soyundan yani. Ve annen ile evlendiğimizde bunu ikimiz de biliyorduk. İkimizin de gizli yanı vardı. Fakat aynı olması sorun olmuyordu. Ta ki Harm o kitabı ortaya çıkarana kadar. Henüz 4-5 yaşlarındaydın fakat kitabı anlayabiliyordun. Okumanı geçtim doğru düzgün konuşamazken bile orada yazan şeyleri aktarman senin farklı olduğunu gösteriyordu. Ve o zaman seni eğitmemiz gerektiğini düşündük fakat bunu biz yapamazdık çünkü çok zayıflamıştık ya da birbirimizden haberimiz yoktu. Anlayacağın düzenimiz tamamen dağılmıştı. Ve seni dünyadan tamamen sildik ne kimlik ne annen ne baban hiçbir şeyin yoktu. Bir kazada ölen kişiler arasındaydın. Ve ben de onların arasına katılmıştım seni korumak için. Bunca yıl bir yandan seni koruyor ve gelişmeni izliyordum. Bugünün gelmesini bekliyordum. Ben de onların

içinde ilerledim fakat bunu yapmam için mecburen sana karşı gelmem gerekiyordu. Bu yüzden beni affetmeni istiyorum. Tüm bunların bitmesi için bunları yapmam gerekiyordu ve seni korumak için tabi ki. Halbuki defalarca seni yakalayabilirlerdi. Her seferinde engel oldum. Lütfen bana inan Yohan, ben senin babanım! Bunun böyle bitmesi gerekmiyor."

"Sana inanıyorum Casca fakat senin inancın değişmiş anlayışın değişmiş amacın değişmiş. Gücün karşısında ezilmişsin ve yenik düşmüşsün."

"Yapma Yohan öldürmene gerek yok beni! Zaten artık hiçbir şey yapamam. Tüm bu düzeni bitirdin. Sen ile ben baba ve oğuluz Yohan aynı kanı taşıyoruz."

"Fakat aynı kişi değiliz baba!"

Ve kalbine bıçağımı sapladım.

"Veniam peto, father. Beneficium accipere libertatem est vendere, hominem te memento. Requiescat in pace father."

*41 - Yohan Lorm(Final)

21 Şubat 2010 * Palma de Mallorca

"İşte böyle Emre. Fakat daha sonra ben bu kitabı parçalara ayırdım yani sayfa sayfa ayırdım ve her sayfasını gittiğim yerlerde sakladım. Günün birinde birileri bulsa bile en azından bir parçasını bulmuş olur."

"Peki Üstat aramızdaki hain kimdi?"

"Onun daha zamanı var Emre. Ama az kaldı öğreneceksiniz."

"Üstat gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum. Neden gizledin ki bu kadar şeyi bizden. Yardım edebilirdik sana."

"Biliyorum fakat sizi bunun içine çekmek istemedim. Benim yüzümden başınıza gelebilecek şeyler pişmanlığım olurdu."

19 Mayıs 2010 * Budapeşte

Casca öldüğünden beri kontrol benim elimdeydi. Onlara kendimi Aquilus olarak tanıtmıştım. Ve oradaki kişilerin son etkili kişiler olduğunu bildiğim halde görevler veriyor sürekli topluyor ve irreligioso'nun büyüklüğünden bahsediyordum. Hiçbir şeyden habersiz denilenleri yapıyorlardı. Son bir mekan daha kalmıştı yarın oradakileri de halledecektik. Fakat karşıma diğer ekipten biri çıkmıştı: Kevin.

O irreligiosolu değildi. O da diğerlerindendi. Kitabı yazdıklarını söyleyen bir grup vardı. Moskova'da kitabın bir sayfasını saklarken aniden belirmişlerdi. Orada mı yaşıyorlardı yoksa takip mi etmişlerdi bilemiyorum ama kitabı almak istediler ve beni arayacaklarını söyleyip aniden kayboldular. Kevin da seni bulacaklarını biliyorsun diyerek onları kast etmişti. Çünkü irreligioso diye bir şey kalmadığını biliyordu.

11 Temmuz 2010 * Budapeşte'den Prag'a

Prag'a az kalmıştı ve son kez dinleniyorduk. Emre'yi uykusundan uyandırdım.

"Emre ben artık ayrılıyorum sana bahsettiğim gibi. Bunu da çantana koyuyorum. Bu günlük size vedam olsun. Lütfen Mallorca'da konuştuklarımızı unutma. Her zaman birbirinize sadık kalın Emre."

26 Eylül 2010 * Budapeşte

Burada bitmişti günlük ve en arkada da bir harita vardı. Fakat günlük bittiği gibi Matyas Emre'nin yanına gitti.

"Buraya geldiğinizde beni sen durdurdun Emre. Onu bulabilirdim en azından bir veda edebilirdim! Neden bunu yaptın? Neden? Her şeyi biliyordun ve hepimizin meraklı soruları arasında bize oyun oynadın! Senden nefret ediyorum!"

Bağrıışmaları duyan Hywl, Joseph ve Andrew de onların yanına geldi. Odanın dışında da öğrencilerin meraklı bakışları vardı.

"O kitapta ne yazdığını bile bilmiyorum Matyas. Ama sanırım Üstat ikimizin arasında geçen konuşmaları yazmış. Eğer öyleyse neden size bir şey anlatmadığımı anlamanız lazım. Üstat bunu istedi özellikle. Gitmesi gerekiyormuş ve gitti. Ben Üstat'ı sorgulamam, kendisi için iyi olan şeyi yaptığını düşünüyordu ve ben de onu destekledim her zaman yaptığım gibi. Onun peşinden gitmemiz onu sıkıntıya sokacaktı. Hem de artık kendi gerçeğimizi aramamızı istiyordu. Dünyayı kirli oyunlardan kurtardı ve kendi amacına ulaştı. Fakat iki gün sonra yine aynı kişiler çıkacak ve tekrar bu savaş başlayacak. Asıl nokta şu ki siz neye inanıyorsunuz, amacınız ne? Üstat her zaman bunu istedi bizden, ne onu korumamızı ne onun peşinden gitmemizi ne de onun dediklerini yapmamızı. Şimdi Matyas eğer hala benden nefret edeceksen beni çekmek zorunda değilsin. Ayrılırim bu düzenden olur biter."

"Tamam tamam sakin olun. Emre haklı Matyas. Tamam hepimiz isterdik Emre'nin bize bunları açıklamasını ama Üstat ondan bir şey istemiş. Hangimiz olsa aynısını yapardık."

Andrew'ni söylediklerinden sonra biraz daha sakinleşti Matyas. Emre'den özür diledi ama onun peşinden gideceğini de ekledi.

3 Ağustos 2037 * Arrecife

Matyas kapıyı çaldı ve her sefer olduğu gibi bu sefer de onu bulmuş olma umuduyla bekliyordu. Fakat bu sefer daha farklıydı sanki emin gibiydi. Bu evi bu yeri daha önce görmüştü, rüyasındaydı sanki ama emin değildi. Artık yorulduğunu da hissediyordu neredeyse 30 yıldır arıyordu ama hala bulamamıştı. 47 yaşına gelmişti ve ömrünün çoğunu yollarda harcamıştı. Bunları düşünürken kapı açıldı ve ufak bir kız açtı kapıyı. Tahminen 5-6 yaşlarındaydı. Matyas galiba bu sefer de yanlış diye düşündü ama yine de sordu. Fakat küçük kız anlamadığı için dedesine bağırarak tekrarladı.

"Dede, kapıda bir amca var Yohan diye birini arıyormuş."

Matyas içinden o kadar yaşlı görünüyorum demek ki dedi. Küçük kızın dedesi kalkıp geldi içeriden fakat telaşlıydı. "Burada Yohan diye biri yok" diye bağıra bağıra geliyordu. Tam kapıyı kapatacaktı

ki aniden Matyas'ın elindeki günlüğünü ve kitabı gördü.

"Matyas? Gerçekten sen misin?"

"Üstat! Sonunda buldum seni."

Birbirlerine sarıldılar ve Matyas O'na her şeyi anlattı. Nerelelere gittiğini, kitabı birleştirdiğini ve sonunda O'nu bulduğunu.

"Ama en ilginç ne biliyor musun Üstat? Ne kadar şaşkınsam artık seni aramak için polislere gittim. Fakat böyle birinin olmadığını söylediler. Yohan Lorm diyorum herkes bana garip garip bakıyor o bir çizgi roman karakteri diyorlar. O zaman Jose Adrian diyorum öyle biri yok diyorlar. Hiçbir yerde kaydın yok Üstat hatta sanırsam hiçbirimizin yok. Bu dünyada hiç yaşamadık aslında Üstat. Daha sonra o haritadaki noktaları fark ettim ve her birinde o sayfaları buldum. Yani kitabı buluyordum. Ve hepsini tamamladığımda bu evi gördüm. Nasıl oldu bilmiyorum ama burayı gördüm."

"Söyledikleri kişi sensin Matyas. Bu kitabın sahibi sensin. Doğru kişi sensin Matyas. Bu kitabı iyi kullan. Benim sana verebileceğim her şey o günlükteydi zaten. Ve benim de yakında gideceğimi söylüyorlar. Ama nasıl bilmiyorum Matyas."

O sırada Dorotea geldi içeri.

"Hoş geldiniz. Misafirimiz olduğunu bilmiyordum Teddeo."

"Çok eskiden bir dost Dorotea. Uzun bir yol çekmiş beni bulabilmek için."

Dorotea Yohan'ın o günleri özlediğini biliyordu. Fakat böyle çok daha mutluydu Yohan. Zamanını tamamen sevdiklerine ayırıyor ve kaybetme korkusu olmadan yaşıyordu.

Matyas ise birkaç gün daha kaldıktan sonra oradan ayrılmaya karar verdi. Aradığı şeyi bulmuştu ve artık yoluna devam edebilirdi. Matyas gezgin olmayı seçmişti. Gemiye kadar beraber gittiler, birbirlerine sarıldılar ve ikisi de ağlıyordu. Bu hem mutluluk hem üzüntü dolu bir ağlamaydı. Yaşadıkları hayatlar onları yormuştu ama sonunda başarılı olmuşlardı ya da öyle sanıyorlardı. Fakat ellerine ne geçtiğini bilmiyorlardı. Sadece inandıkları şeyin peşinden koşmuşlardı. Matyas gemiden Yohan'a bakıyordu. Gemi hareket etmeye başlamıştı ki Yohan'ın arkasından yaklaşan birini gördü. Son ses bağıırıyordu ancak Yohan duymamıştı.

Yere yığıldığında ise ne kan çıkmıştı ne de bir belirti, Yohan Matyas'ı görüyordu sonra etrafında bir kalabalık oluştu. Sonra her şey kararmaya başladı. Öldürdüğü onca insan geliyordu gözlerinin önüne. Matyas ise onların öldürdüğünü anlamıştı. Matyas sayesinde gelmişlerdi buraya.

"Özür dilerim Üstat! Affet beni! Peşinden gelmemeliydim, sen haklıydın, Emre haklıydı! Keşke bunların hiçbirini bilmeseydim! Affet beni Üstat!"

Yohan bunları duymuştu. Fakat bu sefer geri dönüş yoktu. Son bir isteği vardı ve o da gerçekleşmişti. Çocukları Dorotea ile Yohan'ı Paris'e gömmüşlerdi. Mezarlarında Yohan'ın babasına söylediği sözler yazıyordu.

"Beneficium accipere libertatem est vendere, hominem te memento. Requiescat in pace."

